

Bất Tiểu Tâm

Contents

Bất Tiểu Tâm	1
1. Chương 1: Tình Cờ Gặp Phải	2
2. Chương 2: Tiểu Thường Kiện Còn Là Một Lão Đại	3
3. Chương 3: Khi Dễ Bệnh Mù Màu vui Lắm Sao?	4
4. Chương 4: Ấy Náy Nhưng Không Cóđúng Khí?	6
5. Chương 5: Lơ Đãng Điều Võ Dươnggoai	8
6. Chương 6: Không Cần Thận Dâydưa	10
7. Chương 7: Nói Có Vai Phụ Thì Cóvai Phụ	12
8. Chương 8: Đùa Giỡn Người Đều Làbại Hoại	14
9. Chương 9: Công Thành Đoạt Đấtđầu Dễ Dàng Như Vậy	16
10. Chương 10: Vua Trì Độn Tỉnh Lạiđi	18
11. Chương 11: Lưu Mạnh Mang Theogiáo Sư Vận Động Thể Thao Đừng Có Ý Nghĩ Không Đứng Đầu	20
12. Chương 12	22
13. Chương 13: Tướng Quân Người Nhưthế Nào Lại Giống Như Là E Thẹn	24
14. Chương 14: Rùa Đen Cũng Có Jq?	25
15. Chương 15: Đem Jq Của Rùaden Nói Xong?	27
16. Chương 16: Gặm Một Cái Còi Nhulà Biểu Lộ Sao?	29
17. Chương 17: Bị Kịch?	31
18. Chương 18: Vẫn Còn Bị Kịch Đi?	33
19. Chương 19: Giáo Sư Ai Oán?	35
20. Chương 20	37
21. Chương 21: Thật Sự Thông Suốt?	39
22. Chương 22: Quyến Rũ Thành Gian?	41
23. Chương 23: Không Có Cảm Xúcmanh Liệt Cũng Có Thể Dây Dưa?	43
24. Chương 24: Bảo Bối Tỉnh Lại Đi?	45
25. Chương 25: Phu Xướng Phu Tùy Thậtthần Kỳ?	47
26. Chương 26: Không Đùa Giỡn Thậtlãng Phí?	49
27. Chương 27: Như Vậy Liền Xongxuôi?	50
28. Chương 28: Phiên Ngoại 1	53
29. Chương 29: Phiên Ngoại 2	56
30. Chương 30: Phiên Ngoại 3	59
31. Chương 31: Phiên Ngoại 4	64
32. Chương 32: Phiên Ngoại	67
33. Chương 33: Phiên Ngoại 6	72

Bất Tiểu Tâm

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, niên hạ, hỗn hỗn học sinh công X mù màu lão sư thụ, HCP chính: Thường Kiện x Hà LuậtCP phụ: V

1. Chương 1: Tình Cờ Gặp Phải

Hà Luật không thể không thừa nhận, giáo sư quả là nghề nghiệp có tần suất ăn bụi phấn cao. Cho dù cậu là một giáo sư đại học, dù cho cậu dạy học ở một khu nhà có nguồn tài nguyên khá cao, trang thiết bị sử dụng hơn ba năm liền bỗng nhiên bãi công, cho dù cậu học chính là lập trình phần mềm, cũng không thể thay đổi được hiện thực rằng trang thiết bị đã bị tê liệt.

Hà Luật ở trên bảng đen viết xong một đoạn trình tự nhập môn sơ cấp, thổi đi bụi phấn bám trên ngón tay, sau đó bắt đầu giới thiệu lý luận cơ sở trụ cột. Bỗng nhiên trong lớp vang lên tiếng của một ca khúc tiếng Việt, Hà Luật tốt tính thậm chí còn nhận ra đây là một bài hát kinh điển của một ban nhạc Hồng Kông ở thập kỷ 90, giai điệu thật là rung động đến tận tâm can.

Rất nhanh, một nam sinh vừa bắt máy vừa hùng hổ nói: “Mẹ kiếp, lão tử đều đã đi học hộ người, kiểm tra cái gì chuyên cần!” Nam nhân đại khái tự cho là thanh âm không lớn nhưng trên thực tế Hà Luật đứng mãi tận trên bục giảng vẫn nghe thấy hần nói cái gì.

Hà Luật hí híp đôi mắt dài nhỏ của mình, nghĩ thầm từ xưa đến nay mình không điểm danh trong lớp, lại còn bị học sinh nhờ người đến học hộ (thực sự chỗ này ta cũng không hiểu lắm nên chém bừa ٩). Thực sự là có chút khinh người quá đáng a! Hà Luật bất đắc dĩ lắc đầu một cái, tiếp tục giảng bài, sinh viên đại học sao, trong lớp chơi điện thoại di động thực sự là chuyện không quá ngạc nhiên, Hà Luật không có hứng thú đi sửa lại.

Tiết thứ nhất của học kỳ này từ từ trôi qua. Hà Luật không phải là một lão sư có nhiều tính hài hước nhưng ít ra cũng có phương thức giảng bài nhã nhặn ôn hòa, một bài giảng kết thúc, không ít học sinh đã bị thôi miên triệt để. Ngược lại cái người to con vừa mới vào lớp đã dùng điện thoại kia, vừa lau mồ hôi vừa vung bút không biết đang vẽ cái gì, tuy rằng cả một tiết không ngừng đầu lên nhưng ít ra không phải là một người trong đội quân nằm gục xuống bàn.

Hà Luật nói một tiếng tan học liền thu thập USB giáo án, ngay lúc cậu muốn đi ra khỏi phòng học, đột nhiên có một đạo bóng đen vọt đến trước mặt cậu.

Thường Kiệt Lưu lộ ra một nụ cười thật to: “Thầy ơi, thầy có thể cho em xem một chút tài liệu ôn tập thi không?” Bị em gái đã trốn tiết đi dạo phố bắt đi học tiết thiết kế số liệu cho nàng xong rồi còn phải lấy tài liệu ôn tập về, anh trai như hần quả thật là hết lòng quan tâm giúp đỡ rồi a.

May mà thiết bị trình chiếu chỉ là màn hình nên có nhiều công năng không thể sử dụng, nhưng trao đổi tài liệu này nọ vẫn có thể thực hiện được. Hà Luật khom lưng đem USB của mình một lần nữa cắm vào cổng kết nối, đem tài liệu chuyển vào USB của học sinh, kính mắt trên sống mũi theo động tác xoay người mà chậm rãi trượt xuống, Hà Luật đẩy đẩy kính lên, mấy tập tài liệu cũng đã gửi xong.

“Ai, giáo sư!” Thường Kiệt cao giọng hô, “Thầy lấy sai USB.”

Hà Luật cúi đầu nhìn USB trong tay, so sánh một chút cái USB còn đang cắm trong máy kia, cùng một kiểu dáng, khó trách chính mình sẽ cắm sai. May mà học sinh này tinh mắt, nếu không tài liệu đến khóa sau là không còn tin tức.

Bên dưới bục giảng, học sinh đã túm năm tụm ba mà tiến vào, Thường Kiệt cầm lấy USB của mình chuẩn bị chuồn từ cửa sau, một cái màu da cam, một cái màu tím, lại có thể cầm nhầm, giáo sư này nhìn qua nhả nhận cảm thán vô cùng lại làm việc qua loa như vậy.

Vừa đi ra khỏi phòng học, chuông điện thoại di động lại vang lên, “Bạn học Thường Tiểu Tích, tiết của giáo sư này không cần điểm danh, lần tới em muốn trốn tiết cũng không cần mất thời gian nhờ anh đi học hộ, ần, tài liệu ôn tập anh đã giúp em lấy. Đúng rồi, giáo sư là một đại soái ca trẻ tuổi, em không đi học quá

thực thiệt thòi lớn rồi!” Thiết, xem ra nha đầu kia khóa sau chính là vội vàng tới đi. Lát sau, Thường Kiệt đã hoàn toàn quên nam tử trẻ tuổi đứng trên bục giảng kia hình dáng như thế nào, chỉ ngờ ngợ có một dáng vẻ thư sinh, dù sao suốt hai giờ đầu cũng chưa từng ngẩng lên, nhớ rõ mới là lạ.

Hà Luật dứt tay túi quần đi chợt nghe từ hành lang truyền đến âm lượng không nhỏ từ điện thoại. Tuổi trẻ đại soái ca? Hà lão sư trẻ tuổi nhìn ngón tay thon dài bạch sắc, đem bụi phấn dính vào lau sạch sẽ. Soái sao? Người trong gương gương mặt cũng không tệ lắm, khỏe miệng khê nhếch lên, ý cười mơ hồ ấy nhất thời có chút dẹt hoa trên gấm hàm ý, người luôn luôn rất ít tự kiêu như Hà lão sư cũng không nhìn được mà nhìn vào gương mấy lần.

2. Chương 2: Tiểu Thường Kiệt Còn Là Một Lão Đại

Ngoài cửa Đông của C đại, Hà giáo sư mặc áo sơ mi trắng quần đen đang hăng hái chiến đấu với một bát thịt bò lớn. Tám đồng một bát lớn, thực sự là có lời a. Trong túi chỉ còn dư lại hơn một trăm chín hai đồng, người nghèo Hà giáo sư cảm khái vuốt vuốt ví tiền cũ của mình.

Hà thanh niên đau khổ nhìn bát mì thử dài, vận khí thật không tốt, cố tình tại hai ngày sau khi cho Đại Ngạch mượn tiền thì bị mất ví. Hà Luật không thể không rút hết tiền dư trong tài khoản, lại không biết làm sao mà ATM chỉ cho tiền chẵn, rõ ràng còn dư một trăm tám mươi đồng vậy mà chỉ có thể rút ra một trăm. Đến sảnh ngân hàng xếp hàng chỉ để lấy tám mươi đồng, Hà giáo sư đáng thương vẫn là không làm được. Đếm đếm ngón tay, tiền lương tháng sau còn một tuần nữa mới có thể lấy được, khoản thu nhập nhỏ gần nhất cũng phải đến tuần sau mới có.

Hà Luật cắn cắn chiếc đũa, trong túi chỉ còn chín mươi hai đồng tiền làm sao sống qua một tuần đây? Phí đi lại, phí ăn cơm, may mà tạm thời không cần cần nhắc tiền điện thoại, tiền điện nước. Càng may mắn là thẻ ngân hàng cùng thẻ căn cước không có ở trong ví, bằng không chỉ báo mất giấy tờ thôi liền đủ phiền.

Thời điểm ăn xong cơm trưa trở lại trong viện, Hà Luật được thông báo đi lấy một số tài liệu. Hà Luật sau khi tốt nghiệp tiến sĩ liền chọn lưu giáo, bây giờ là một giảng viên nho nhỏ, lại không một chút dă tâm về danh lợi.

Tài liệu quả nhiên là có liên quan đến việc thay đổi chức danh, Hà Luật nhét kính vào sâu trong ngăn kéo, trước khi tốt nghiệp nếu không phát sinh những việc kia, cậu thể nào cũng không nghĩ sẽ lưu lại an phận dạy học ở trường, đứng trên bục giảng suốt ba giờ, đơn giản đến cơ hồ tẻ nhạt.

Hoàn thành xong tiết học cuối cùng của thứ năm, thời điểm xe công cộng đi qua siêu thị Hà Luật vẫn theo bản năng mà xuống xe. Con người mà, cũng không thể cướp đoạt chút khát khao may mắn của hân, nói không chừng ví tiền bị nhặt được, hơn nữa người nhặt được lại là người tốt thì sao? Mấy trăm đồng tiền mặt trong ví Hà Luật không có hi vọng xa vời, ít nhất thì cái ví tiền kia có thể trở về đã là rất tốt rồi.

Trước mắt là một cái siêu thị quy mô rất lớn, Hà Luật tìm thấy cái phòng an ninh liền đi vào.

“Ví tiền a? Đúng là có một cái.” Tiểu bảo an trẻ tuổi đến bất ngờ dáng vẻ lưu manh bán nằm trên ghế lớn, mái tóc nhuộm màu vàng óng lộ ra từ trong mũ, tiểu bảo an nâng khỏe mắt đánh giá Hà Luật quần áo chỉnh tề, nửa điểm không giống người muốn trộm đồ.

Hà giáo sư lại nhú mày, cái người trước mắt nói hân là du côn tựa hồ có điểm còn giống hơn, nói là bảo vệ... Thật làm cho người ta có cảm giác không an toàn. Dù sao đây cũng là một siêu thị lớn, lại tìm một cái bảo vệ đáng dấp thật chẳng ra sao, đại khái là nhờ quan hệ đi, Hà Luật cũng không muốn so đo cùng hân, ôm điểm chờ mong miêu tả: “Đúng, hôm kia ta ở siêu thị này của các người đánh rơi, bên trong có mấy trăm đồng tiền mặt, một cái thẻ giao thông công cộng, a, còn có một cái USB. Trùng khớp sao?”

“Ví tiền màu gì?” Tiểu bảo an một bên trạc điện thoại di động một bên không chút để ý hỏi.

“Đen...Màu đen đi?” Hà giáo sư khó xử.

“Hắc, anh bạn,” Tiểu bảo an xinh đẹp đem di động nhét vào túi tiền, “Màu đen nga?” Hắc thấy Hà Luật sắc mặt khấn trương, nhất thời đem dáng vẻ cười hắc hắc thu lại bày ra dáng vẻ trịnh trọng nghiêm trang, “Ngượng ngùng, ví tiền kia cũng không phải của anh. Cái trên tay tôi, không phải màu, đen!”

“Ai, cậu xem trong ví tiền này, vài tờ một trăm chẵn, còn có một cái USB, USB ghi tài liệu chương trình học nửa học kì của C đại, ở đây có mấy tính sao? Cậu chỉ cần cho vào nhìn chẳng phải sẽ biết sao?”

“Tôi nói đồng chí khách hàng Thượng Đế, anh ngay cả màu sắc của ví cũng không nói đúng, tôi dựa vào cái gì mà tin lời anh a?” Tiểu bảo vệ vẻ mặt lưu manh mà làm cho Hà giáo sư nghẹn trở lại, “Không ai ngay cả đồ vật của mình màu gì cũng không nhớ được đi?”

“Hoàng mao, cái gì đây?” Một thanh âm trẻ tuổi tiến lại gần, Hà Luật xoay người, liền nhìn thấy một người con trai trông có vẻ khá quen ôm lấy một cô gái tuổi không sai biệt lắm đi về hướng này. Hà Luật lại xoay người, liền nhìn thấy hoàng mao bảo an trước mắt thay đổi thành một khuôn mặt thành bộ dáng lấy lòng: “Hắc, lão đại, đang cùng đại tẩu thị sát?”

Nữ sinh bị ôm lấy kia nhanh chóng vỗ một cái vào đầu hoàng mao bảo an, khuôn mặt nhỏ thanh tú nổi giận đùng đùng: “Thường Kiện, quản cho tốt miệng tiểu đệ nhà anh,”

Hoàng mao ngượng ngùng mà chỉnh lại cái mũ bị lệch, một bộ nổi giận mà không dám nói gì thật đáng thương. Thường Kiện cười hì hì cũng không có ý định ra tay giúp đỡ: “Hoàng mao a, đắc tội bà cô nhà ta thì tự chịu.”

Hoàng mao đầu óc mơ hồ, rốt cục cũng không biết làm sao mà đắc tội bạn gái của lão đại đây? Không biết thì làm sao sửa được a, chẳng lẽ thời gian pha trò cùng khách hàng bị ảnh hưởng bởi số lượng khách? Hoàng mao nghĩ sâu xa, cảm thấy lão đại thực sự tìm được một bạn gái tốt, như vậy chính là vì suy nghĩ cho việc làm ăn của lão đại(ta chém), liền lập tức tỉnh lại, lấy chìa khóa ra mở ngăn kéo, lấy ra một cái ví.

“Đây chính là ví tiền của tôi.” Hà Luật nhìn thấy ví trong tay tiểu bảo vệ liền lập tức kinh hỉ lại một trận hoảng hốt nóng lòng.

“Anh lại không nói đúng đặc thù của ví của anh, này rõ ràng cũng không phải màu đen.” Hoàng mao cầm ví tiền thì thăm, mở ví tiền ra chuẩn bị đối chiếu vật bị mất, nhưng không nhanh tay bằng Thường Kiện. Thường Kiện mở ví ra lật xem một lượt, năm trăm đồng tiền mặt, một cái thẻ giao thông công cộng, một cái USB 2G. Thường Kiện tiện tay liền ném ví cho Hà Luật. “Không cần nhìn, là ví tiền của anh ta.”

“Ai?” Hoàng mao nghi hoặc, lão đại như thế nào mặt ngoài một bộ nhìn rõ sự việc lại ăn nói bừa bãi a?

“Ai cái gì ai!” Thường Kiện khẩu khí bắt đầu không tốt, “Đây là giáo sư của lão tử, cậu có ý kiến gì không?” Trùng trùng hoàng mao, ngữ khí của Thường Kiện hơi hơi thu liễm lại, “Hà giáo sư?”

Hà Luật gật đầu: “Cảm tạ.”

Thường Kiện nở một nụ cười lưu manh, chỉ chỉ ví trong tay Hà Luật: “Đây là màu xanh thẫm, không phải màu đen.”

Hà lão sư xấu hổ.

3. Chương 3: Khi Dễ Bệnh Mù Màu vui Lắm Sao?

Hà Luật cứ như vậy cầm lại ví tiền của chính mình, tuy cuối cùng không nhớ ra được học sinh giải vây cho mình là ai, nhưng Hà giáo sư thật cao hứng, rốt cục cũng tạm biệt cuộc sống túng quẫn. Muốn ăn gì liền ăn, không cần cân nhắc số tiền ăn thật sự quá tuyệt. Buổi tối sau khi cầm lại ví tiền, Hà Luật tìm một cái nhà hàng nhỏ có chút xa hoa, từ sau khi công tác, Hà giáo sư đã thật lâu không có cảm giác có tiền mặt trong tay mọi sự đều thoải mái a.

Lấy chìa khóa mở cửa vào nhà cũng đã là tám giờ. Hà Luật mở máy tính ra lập trình, phần nhiệm vụ này cầm trong tay, hẳn đã đáp ứng lão Cảnh sẽ hoàn thành trước tuần này. Hà Luật tính toán thời gian cũng không phải quá suốt ruột. Sau ba tiếng làm việc, Hà Luật mở Website chơi Tam Quốc. Bên trong căn nhà ba phòng ngủ một phòng khách trống rỗng, Hà Luật mỗi khi cô đơn đều dựa vào món đồ này vượt qua thời gian nhàn hạ trước khi đi ngủ dài đằng đặc.

Ngày hôm sau lại là một ngày trong xanh thời tiết tốt, Hà giáo sư đứng cạnh cột đèn đỏ trước cửa trường học, chờ cái đèn phía dưới cùng sáng lên. Đoạn đường lớn trước cửa C đại thật sầm uất, Hà Luật cũng không sốt ruột chờ đèn đỏ.

“Hà giáo sư!”

Hà Luật quay đầu, vội vàng bước tới chính là một người ở phòng giáo vụ Điền giáo sư, thân thể mập mạp, bước đi mạnh mẽ, trên mặt một mảnh hòa ái, trong tay còn cầm một cái túi ni lông đang bốc khói.

“Điền giáo sư, không ăn điểm tâm a?”

“Mang tới phòng làm việc ăn.” Điền giáo sư nâng ba lô trên vai lên, đôi mắt đánh giá Hà Luật từ đầu đến cuối chân, “Hà giáo sư đừng quên liên hoan hôm nay.”

Hà Luật gật gật đầu. Nói liên hoan thật ra có chút giấu đầu hở đuôi, kỳ thực nên nói là ra mắt mới đúng. Người đến một độ tuổi nhất định, sẽ bị sự nhiệt tình ép đến không thể chối từ, tuy Hà giáo sư vẫn tự cho là nam tử hai mươi tám vẫn là một cành hoa.

“Đèn xanh, đi thôi.” Điền giáo sư đưa tay lôi kéo tay Hà Luật, nhìn ánh mắt hiền hòa kia Hà Luật trong lòng có điểm ấm áp.

Hà giáo sư hôm nay chỉ có tiết từ mười giờ đến mười hai giờ, thông thường thời gian này đại khái số người lên lớp có thể so với tám giờ cao hơn một chút, trong phòng học vẫn coi như kín chỗ cho đến lúc hết tiết. Hà Luật đem USB cắm vào cổng nối, mở ra phần mở rộng (PPT), liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, còn cách giờ lên lớp chừng mười phút. Hà giáo sư nhân tiện ngẩng đầu nhìn tình huống trong phòng học, liền nhìn thấy một học sinh quen mắt. Nói nhìn quen mắt, bởi vì Hà giáo sư một ngày trước mới gặp qua, cái kia nữ sinh tại một khắc trước còn yên phận trong tay bạn trai, ngay sau đó lại hiện rõ bản chất điêu ngoa. Hà giáo sư theo bản năng cười cười, trẻ con bây giờ a, nói yêu thương thật dễ dàng a, làm sao như chính mình đến tuổi này còn phải dựa vào xem mắt người ta. Nữ sinh kia đại khái phát hiện ra ánh mắt của Hà Luật, hào phóng trả lại Hà Luật một cái cười xán lạn. Hà giáo sư giống như che giấu mà ho khan, có dừng khí... Cảm giác như bị trêu chọc.

Hà Luật theo bản năng nhìn một vòng xung quanh nữ sinh, kết quả cũng không phát hiện được lão đại trong miệng người bảo vệ kia, nghĩ như vậy, Hà Luật liền ý thức được tại sao mình lại cảm thấy nam sinh kia nhìn quen mắt, có thể chính là từng học tiết của mình đi.

Thời điểm tan học, Hà Luật liền nhìn thấy “lão đại” kia đang tựa vào tường cạnh cửa phòng học, vừa nghe điện thoại vừa nhai kẹo cao su, nếu không phải quần áo trên người cũng xem như quy củ, Hà giáo sư thật không muốn thừa nhận tên gia hỏa như vậy cũng là học sinh của C đại. Thấy Hà Luật cảm giác án đi khỏi phòng học, Thường Kiện ngẩng đầu, hướng Hà giáo sư cười huyết sáo.

Hà Luật vội nghiêm mặt gật gật đầu, lập tức đi lên phía trước.

Phía sau có âm thanh hờn dỗi của nữ sinh truyền đến: “Thường Tiểu Kiện anh vừa rồi hướng mỹ nhân huyết sáo trên ghẹo.” “Nha đầu, chú ý xưng hô của em.” “U, đứng trước cửa trường đại học nên coi mình là người có văn hóa rồi?” “Trọng điểm không phải chỉ ở trước trường đại học a?” “Thật sự là da mặt dày không biết thẹn, người khác đến tuổi của anh đều đã tốt nghiệp rồi đi?” “Uy uy...”

Sau đó nói gì Hà Luật cũng không nghe rõ, Hà giáo sư ở văn phòng rửa sạch tay, sửa sang lại cà vạt, cuộc hẹn với Điền giáo sư là mười hai giờ trưa, tan học trước 20” quả nhiên là thật chính xác.

Thời điểm Hà Luật đến địa điểm hẹn trước thì nhà gái cùng bên tiến cử Điền giáo sư cũng đã có mặt, Hà Luật tỏ vẻ áy náy, gọi phục vụ mang đồ ăn ra. Nhà gái cũng là giáo sư, nhưng là lão sư sinh vật tại một trường cao trung cạnh C đại, cùng Điền giáo sư có quan hệ thân thích bấy, tám đời. Cô gái có khuôn mặt

nhỏ nhắn, vóc dáng cũng nho nhỏ, đeo một cặp kính mắt, khuôn mặt thanh tú trông thật đoan trang. Ấn tượng đầu tiên của Hà Luật cũng không tồi.

Quan hệ sau này còn dựa vào ấn tượng trong buổi ra mắt mà bắt đầu tăng lên, Hà Luật cũng không phải lần đầu tiên, ngược lại cảm thấy có vẻ quen thuộc, trò chuyện về sở thích của hai bên, mịm mớ nói về hoàn cảnh của gia đình một chút. Hà Luật dạy ở trong trường đại học cơ bản tiền lương không cao, cũng may chính mình cũng sẽ có khoản thu nhập bên ngoài, xét thấy bản tính không biết tiến thủ của bình, tạm thời cậu vẫn không có ý định đổi nghề. Tại một thành thị mà tắc đất tắc vàng như thế này, ưu thế khi tìm vợ đương nhiên là có nhà. Sau khi cha mẹ Hà Luật qua đời có để lại một căn nhà khá ổn. Quả nhiên nhà gái đối với điều kiện cá nhân cùng điều kiện kinh tế của Hà Luật đều là hài lòng. Cô gái kia tính tình cũng khá là cẩn thận, lời nói đều thành thành khẩn khẩn, đến cuối cùng nghe được Hà Luật nhắc đến cha mẹ đã mất, rõ ràng nhìn không được toát ra một chút đồng tình.

Hà Luật mấp máy khóe miệng, cảm thấy có một vấn đề cần phải thông báo một chút. Điền giáo sư chứng kiến song phương tựa hồ cũng rất có ý tứ nhất thời cười giống như một bông cúc, ông vừa đứng dậy rót thêm trà cho hai người vừa không quên khen ngợi Hà giáo sư hiểu chuyện săn sóc, Hà Luật có điểm theo chủ nghĩa thân sĩ, tiếp nhận ẩm trà muốn làm giúp. Lúc lấy không cẩn thận cánh tay chạm vào nhân viên phục vụ đang mang món ăn lên, nước trà nóng nhất thời bị đổ ra, dính ở trên người cậu không ít.

“Tôi đi rửa một chút.” Hà Luật đứng dậy, hướng hai người đang ngồi kia cười cười liền đẩy cửa ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa, Hà Luật liền nhìn thấy trước cửa vào của nhà hàng, người con trai gọi là Thường Tiểu Kiện đi cùng nữ sinh đeo ba lô kéo cửa ra, sau đó nữ sinh liền nhảy nhót nhót đi vào. Hiện tại thanh niên quen nhau thật có chút xa xỉ thái quá, Hà Luật lắc đầu một cái liền đi vào phòng vệ sinh.

“Hắc, Hà giáo sư!” Hà Luật đang rửa cổ tay áo bị dính nước trà, một giọng nam đột ngột vang lên, Hà giáo sư ngẩng đầu liền nhìn thấy Thường Kiện đứng ở cửa đang có ý định đi vào.

“Xin chào,” Hà giáo sư quý củ trả lời lại, “Bạn học Thường Tiểu Kiện.”

“Phốc,” Thường Kiện phì hơi, “Đừng học theo tiểu nha đầu kia, em tên Thường Kiện.”

Hà Luật , ngượng ngùng gật đầu.

Thường Kiện hướng về Hà giáo sư nhìn vài lần, sau đó lộ ra vẻ mặt cười mà không cười, “Hà giáo sư, không ai nói với thầy, quần áo màu lam nhạt phối với cà vạt màu tím... hơi quái dị sao?” Thường Kiện nói xong liền tiến vào giải quyết vấn đề cá nhân.

4. Chương 4: Ấy Náy Nhưng Không Có Dũng Khí?

Hà Luật ánh mắt trốn tránh, lộ ra một điểm u buồn cùng lúng túng.

Thường Kiện thoáng nhìn từ gương bồn rửa tay thấy ánh mắt Hà Luật hơi nhìn xuống, mới bắt giác có cảm giác hơi khó chịu, làm lâu đại lâu liền có thói quen nói thẳng. Trần trụi trào phúng thâm mĩ của người khác như thế, kỳ thực rất không lễ phép, chỉ có điều hơn hai mươi năm lưu manh trong cuộc đời cậu cũng không cần cái loại lễ phép này.

Hà Luật cũng không đáp lại nữa, rửa sạch sẽ cổ tay áo liền đi ra khỏi phòng vệ sinh. Thời điểm Hà Luật trở lại chỗ ngồi liền nâng lên khuôn mặt tươi cười: “Tổng giáo sư, có một việc tôi cảm thấy cần phải nói.”

“A?” Vị giáo sư sinh vật trẻ tuổi ngẩng đầu lên, nhìn thân ảnh cao gầy trước mặt mình.

“Tôi là sắc yếu, theo ý nghĩa đơn giản chính là bệnh mù màu, Tổng giáo sư dạy sinh vật, nên chắc so với tôi hiểu nhiều hơn.” Hà Luật ngồi xuống vị trí trước kia, trên mặt còn duy trì ý cười nhàn nhạt, “Loại bệnh này có xác suất di truyền.”

Hà Luật có ý gì, ngay lập tức Tống Hạm liền rõ ràng. Ẩn tính di truyền bệnh, ai cũng không thể đảm bảo chính mình không có mang theo gien bệnh, nếu như là cân nhắc đến tình huống kết hôn sinh con, một người mẹ đương nhiên sẽ cân nhắc làm sao cho con mình mang theo những gien tốt nhất.

Bầu không khí trên bàn ăn nhất thời lạnh xuống. Hà Luật nguyên bản muốn nói chính là cái này, thế nhưng trải qua một màn trong phòng vệ sinh, trong lòng cậu có điểm bi ai, với đề tài nguyên bản nên thân nhiên đối mặt bỗng nhiên có chút khó khăn. Bữa cơm này cuối cùng có chút tan rã trong không vui, đặc biệt là Tống Hạm vốn ban đầu đối với Hà Luật rất có hảo cảm, ăn cơm sau đó cũng rất là rối rắm.

Những ngày tháng không có xem mắt đối với Hà Luật cũng không tồi, ngẫm lại thời điểm cô độc có người có thể cùng nói chuyện việc nhà, cùng nhau xem TV, du lịch quả thật không tồi, nhưng không tìm được một người như vậy cũng không phải là việc không thể nhẫn nhịn được. Hà giáo sư vẫn như trước chậm rãi lên lớp kiểm thêm khoản thu nhập, nhưng thật ra Tống Hạm còn tiếp tục gọi cho Hà Luật mấy lần, song phương không lạnh cũng không nóng, nói mấy câu liền cúp máy.

Cuối tuần làm xong nhiệm vụ trên tay, Hà Luật một người lác lư đến phố buôn bán, đi dạo mấy cửa hàng nhưng là cái gì cũng đều không mua, Hà Luật nhớ tới ngày đó Thường Kiệt hình dung từ...quái dị, không khỏi cảm khái một chút, từ sau khi mẫu thân qua đời mình cơ hồ không thể mua thêm quần áo. Nghĩ như vậy, liền không khỏi có chút khó chịu.

Đi được có chút mệt mỏi, Hà Luật tìm một quán ăn tự phục vụ, chính là thời điểm ăn cơm, lượng người đi lại rất nhiều, thật vất vả mới tìm được một chỗ ngồi, điện thoại trong túi quần liền rung lên, một lần lại một lần kiên nhẫn rung lên.

Ngoài Đại Chu ra thì còn ai tìm cậu? Hà Luật nói thầm lấy ra di động, thời điểm trên màn ảnh hiện lên tên người gọi đến, ngón tay đặt tại nút nhận cuộc gọi không khỏi chậm lại. Ngừng chốc lát, Hà Luật cuối cùng vẫn nhận điện thoại.

“Lão tam? Đang bận cái gì vậy?”

Thời điểm thanh âm trong trẻo lạnh lùng nhưng nghiêm khắc truyền tới, Hà Luật không được tự nhiên run lên một cái, ngữ khí của đối phương hoàn toàn là như ân cần thăm hỏi bạn bè lâu năm, giống như những chuyện tình xấu hổ kia chưa từng phát sinh. Hà Luật thanh giọng, tiếng động lớn gọi cậu trở lại từ trong hồi ức: “Đang dùng cơm.”

“Một mình?”

“Àn.” Âm thanh của Hà Luật mơ hồ, đem giấy ăn để sang bên cạnh, “Có chuyện gì sao?”

Bên kia Tôn Thành im lặng một lúc: “Không có chuyện gì liền không thể gọi điện thoại cho cậu sao?”

“Ngài là người bận rộn nên nhất định nếu không có việc thì sẽ không gọi a.” Hà Luật cười gượng.

Tôn Thành cười nhẹ, “Tớ đến đây công tác, ngày mai trở về, tối nay liền cùng nhau ăn một bữa được không?”

Hà Luật cắn cắn đĩa ăn đắn đo: “Ừm, tối nay a...”

“Không rảnh?”

“Có rảnh đi.” Hà Luật nhăn mày, cuối cùng cũng không xuống tâm tàn nhẫn được.

“Ăn sáu giờ gặp ở Tây Môn chỗ cũ, tớ phải đi họp, cúp máy trước.”

Vì cú điện thoại này, Hà Luật ăn mà không biết mùi vị thế nào, qua loa lấp đầy cái bụng, vừa lúc mở cửa ra, liền đụng phải một người nào đó “nhìn quen mắt”. Ngày hôm nay thực sự không phải là một ngày lành, Hà Luật day day thái dương.

“Hà giáo sư!” Đang lúc Hà Luật phân vân không biết có nên cúi đầu né qua một bên không, người đối diện đã cười toe toét gọi cậu. Xét thấy biểu hiện không xong lúc trước của Thường Kiệt tiểu bằng hữu, Hà Luật vô cùng không muốn phản ứng với hắn, thật không giống hành động của một giáo sư.

“Hà giáo sư tôi mua đồ ăn sao?” Thường Kiệt liếc hai tay trống trơn của Hà Luật, hai tay rút túi quần, một bộ tiêu sái mà hỏi.

“Àn.” Hà Luật đơn giản gật đầu.

“Giáo sư còn chưa mua đồ đi, có muốn hay không cùng nhau?” Rồi Thường Kiệt hướng giáo sư đẹp trai huyết sáo, thối xong mới có chút ảo não, thói quen này đã bỏ từ rất lâu, lại cố tình ở trước mặt Hà Luật mà tái phát.

Hà giáo sư vốn dính một mực cự tuyệt, nhưng nghĩ tới buổi tối phải gặp Tôn Thành, ngẫm lại xác thực là cần phải mua quần áo mới, nếu như... Nếu như tên ánh mắt của tên học sinh còn đồ này cũng không tệ lắm, liền coi như một hướng dẫn viên miễn phí đi.

Thường Kiệt không ngờ tới cùng Hà giáo sư mua sắm là một loại hưởng thụ, đầu tiên phúc lợi thị giác là không cần phải nói, Hà Luật thân hình hơi gầy, người có vẻ cao cao, lại có vai, y phục mặc liền liền bày ra đủ loại khí chất. Hơn nữa Hà Luật thực sự là phi thường hợp tác với người hướng dẫn là hắn, trên cơ bản Thường Kiệt vừa ý với bộ nào, Hà Luật liền ngưng mi suy tư một lúc, chưa đến mười lăm phút liền mua. Điều này làm cho Thường Kiệt phi thường có cảm giác thành công. Hai người đàn ông đi dạo phố, có mục đích xác định, rất nhanh trong vòng hai giờ đã hoàn thành nhiệm vụ.

Hà Luật nhìn trên tay bao lớn bao nhỏ liền sững sờ, bỗng chốc lại có thể mua nhiều quần áo như vậy, may mà cậu vừa mới lĩnh lương a.

“Giáo sư, ngài thật không có ý tứ?”

“Ý tứ cái gì?” Hà Luật không rõ.

“Miễn phí cùng thầy mua quần áo một buổi trưa a,” Thường Kiệt cười đến lưu manh, vốn là định ra ngoài chọn quà cho em gái, kết quả là quà không có lại còn cùng Hà Luật mua quần áo, “Giáo sư, thầy không có ý định cảm tạ em sao?”

“Ngô, hôm nào mời cậu ăn cơm?”

Thường Kiệt thuận tay cầm hơn một nửa túi đồ của Hà Luật: “Cần gì hôm nào a, liền ngay hôm nay đi, tối nay thế nào?”

“Tối nay tôi có hẹn.”

“Có hẹn?” Thường Kiệt thu hồi tươi cười, “Không phải là Tổng giáo sư chứ?”

“Cậu biết Tổng Hạm?”

“Trước đây em học lại trường cao trung ngay cạnh C đại, Tổng...giáo sư dạy ta sinh vật.” Thường Kiệt tự nhiên hướng về phía giao lộ, “Lần trước thấy các thầy ăn cơm cùng nhau.”

“A, cậu cầm đồ vật của tôi làm gì a?” Hà Luật vội vàng đuổi theo, liền đuổi theo Thường Kiệt vào trong xe taxi.

“Giáo sư thầy nói địa chỉ cho tài xế a,” Thường Kiệt đem mấy cái túi để vào chỗ trống bên cạnh, “Trước tiên cho thầy đem đồ vật đưa trở về đi, em quay về trường học.”

5. Chương 5: Lơ Đãng Diểu Võ Dươnggoai

Thường Kiệt không thể phủ nhận hôm nay nhiệt tình như vậy bởi vì có chút áy náy trong lòng, nhưng mà sau hơn nửa ngày cùng nhau, không thể phủ nhận vị giáo sư thường ngày lạnh lùng lại vô cùng hợp ý mình. Thẳng thắn, ôn hòa, trầm mặc. Tính cách như vậy rất thích hợp kết bạn a.

Thường Kiệt giúp Hà Luật đưa đồ vào thang máy, đang lúc định xoay người đi lại bị Hà Luật nắm lấy tay áo: “Đi lên ngồi một chút đi.”

Thường Kiện cười hắc hắc, vẻ mặt vui sướng đó giống như nguyên bản xoay người rồi đi chỉ là lát mềm buột chặt mà thôi. Hà Luật phi thường không khách khi đem hơn một nửa trọng lượng trên tay để vào tay cậu học sinh cao to này.

Trong nhà Hà Luật được dọn dẹp rất sạch sẽ, nhưng cũng có một loại cảm giác một người cô độc, Thường Kiện cầm chén trà đi dạo một vòng, cuối cùng tựa vào cửa phòng ngủ nhà giáo sư cậu. Nam nhân trong phòng đang nghiêm túc mà bỏ từng bộ quần áo vào tủ đồ.

“Giáo sư.” Thường Kiện gọi một tiếng, “...Thầy có phải nên ở lúc trước mua quần áo nên phối hợp cho em một số ý kiến?”

Hà Luật xoay đầu lại, con mắt đen nhánh trong khoảnh khắc không biết làm sao, mấy chục giây sau mới giống như nhận mệnh mà thừa nhận: “... Bị cậu nhìn thấu.”

Nhanh nhẹn nhanh miệng quen rồi nhưng Thường Kiện có cảm giác mình bị giọng điệu bất đắc dĩ kia làm cho KO, run lên nửa ngày mới dám nói: “Giáo sư, thầy có phải là đối với màu sắc không miễn cảm?”

Hà Luật khe khẽ thở dài, thu dọn đồng quần áo rồi đi ra, vỗ vỗ đầu Thường Kiện: “Bệnh mù màu cậu có hiểu hay không?”

Thường Kiện há to miệng, trong lúc nhất thời không biết phải nói cái gì, thế giới không có màu sắc, thật thê thảm a.

Hà Luật đối với vẻ đồng tình trong mắt Thường Kiện thì dở khóc dở cười: “Không hoàn toàn nghiêm trọng đến mức không nhận rõ như vậy, chính là không miễn cảm mà thôi. Sắc nhợt vẫn là so với bệnh mù màu khá hơn một chút, lại nói, bệnh mù màu so với sắc lang cũng tốt hơn.”

Thường Kiện nhớ tới lúc trước mình đối với giáo sư huyết sáo số lần cũng không thể một bàn tay là đếm hết, nhất thời đối với chuyện về sắc lang xấu hổ không ngừng. Dem chén trà đã uống cạn buông xuống, Thường Kiện dự định trở về trường học.

“Ngô, đã năm giờ, tôi và cậu cùng đi đi.” Hà Luật đem chén trà thu dọn, “Cậu chờ tôi thay quần áo một chút, lập tức xong.” Nói xong Hà giáo sư liền đem cửa phòng ầm một tiếng đóng lại.

Mười phút sau, Thường Kiện nhìn Hà lão sư mặc bộ quần áo mới liền không thể không đối với thẩm mỹ quan của mình sinh ra cảm giác ưu việt. Bất quá nghĩ đến Hà Luật mặc như vậy là vì có hẹn với người khác, Thường Kiện có chút cảm xúc không rõ: “Đúng là đi gặp Tổng giáo sư?”

Hà Luật vỗ một phát vào gáy Thường Kiện: “Nói linh tinh cái gì đó.”

Bởi vì tắc đường một đoạn, lúc hai người ngồi xe buýt đến cổng C đại thì cũng đã là 6 giờ, Hà Luật có chút ảo não, tuy là nói đối với cuộc gặp mặt buổi tối nay không quá tình nguyện, nhưng đến muộn thì xác thực không phải là thói quen của cậu từ xưa đến nay.

“Không kịp?” Thường Kiện đi vào cửa trường liền hướng chỗ gửi xe đi tới, lập tức lấy ra một chiếc xe đạp nam mới tinh ra, nhanh chóng đến trước mặt Hà Luật, “Đi.”

Hà giáo sư do dự liếc nhìn chỗ ngồi phía sau mấy lần, hẳn lúc trước đi học cũng ngồi không chỉ một hai lần, mỗi lần ngồi đều đến mức móng đều đau.

“Thầy không phải không có thời gian? Đi lên a. Cổng tây phải không, em chờ thầy đi có thể tiết kiệm một chút.” Thường Kiện cảm dỗ cậu.

Hà Luật quả nhiên bị mê hoặc, hơn nữa xe đạp Thường Kiện đại khái là vì thuận tiện chở người, chỗ ngồi phía sau có lót một tầng đệm dày, nhìn qua rất là thoải mái,

Tôn Thành chờ ở cổng tây nhìn thấy chính là cảnh tượng này, lúc đó lão tam ngồi đằng sau xe đạp của một cậu thanh niên trẻ tuổi, vẫn là đeo cái kính dày nhạt màu cân xứng, cách ăn mặc vẫn sạch sẽ, cả người đều toát lên vẻ lãnh đạm.

Thường Kiện chống chân phải xuống đất: “Giáo sư, xuống đây đi.” Ngẩng đầu lên liền nhìn thấy nam nhân trước mặt tuyệt đối không phải là dùng ánh mắt thiện ý nhìn sang. Đối mặt với địch ý không biết vì sao, Thường Kiện không chút khách khí trừng lại, khí thế không chút nào thua năm đó dùng nắm đấm để nói

chuyện. Bộ dáng Thường Kiệt lúc này, cùng Tôn Thành lẩn lộn ngoài đời hai năm, mặc đồ Tây thẳng tắp, một bộ dáng ngọc thụ lâm phong thì không có chút thua kém nào.

Hà Luật liếc nhìn hai nam nhân đang trao đổi ánh mắt, thực sự cảm thấy đầu đau không chịu nổi: “Cảm ơn, Thường Kiệt.” Nói xong liền hướng Tôn Thành đi tới. Thường Kiệt gật đầu, chân trái dùng lực một chút, xe đạp đã hướng về phía trước mà chuyên động, trước khi rời đi, Thường Kiệt còn ném cho nam nhân xa lạ một cái ánh mắt khiêu khích.

“Đó là ai?” Tôn Thành ánh mắt nhìn theo bóng lưng Thường Kiệt đã muốn rời xa.

“Một học sinh,” Hà Luật qua loa trả lời, “Tìm một chỗ ngồi đi, hay là.... cậu muốn tham quan trường học trước?”

Tôn Thành trầm mặc một hồi, lúc sau mới thở dài: “Đi thôi, ăn cơm trước.”

Nhà hàng cùng món ăn đều quen thuộc, bất quá không còn là kí túc xá liên hoan mà thôi. Hai nam nhân cùng nhau ăn cơm cũng chỉ là nhớ lại quá khứ, hướng tới tương lai, tâm sự hiện tại mà thôi, huống hồ quá khứ cũng không phải là một đề tài hay để nhắc tới.

“Lão tam... Cậu liền dự định tiếp tục ở lại đây?”

“Nơi này không có gì không tốt, đây vốn là quê hương của mình, hơn nữa mình cũng rất yêu thích công việc bây giờ.” Hà Luật đem hành trên miếng thịt bò gỡ xuống, “Mình không có dã tâm lớn như người, lúc trước liền nói mình muốn mở một công ty...” Hà Luật nở nụ cười, “Cũng chính là nhất thời xúc động, tiểu dân thường Hà Luật mình đây làm gì có cái kia kiên trì cùng nghị lực a.”

Tôn Thành yên lặng nhìn tay cậu không ngừng chuyển động: “Kỳ thực nếu như chúng ta làm cùng nhau, cậu biết đấy, mình sẽ không để cậu chịu khổ...”

“Tôn Thành.” Hà Luật lên tiếng đánh gãy hấn.

“Mình biết rồi.” Tôn Thành dừng lại, “Bất quá cậu không cảm thấy công việc bây giờ quá thiệt hại sao? Cậu rõ ràng...”

“Không có, hiện tại đều rất tốt a, hoàn cảnh quen thuộc, hơn nữa còn có người bạn tinh thần nhỏ, thỉnh thoảng giúp lão Cảnh làm chút việc còn có thể có thêm thu nhập. Hơn nữa mình ở đây có nhà, tuy rằng có xe là điều không thể, nhưng mình đã thấy rất thỏa mãn.” Hà Luật cười nhạt, “Tôn Thành, cậu không cần hổ thẹn, mình nguyên bản không có trách người.”

“Lão tam,” Cánh tay Tôn Thành duỗi ra rốt cục vẫn dừng lại ở giữa không trung, người không thuộc về mình thì có cưỡng cầu cũng không được, làm nhiều việc như vậy, không bị hận cũng đã đủ vui mừng, “Chăm sóc chính mình thật tốt. Đúng rồi, người cậu mang đến hôn may kia?”

“Không phải đã nói rồi sao, học sinh mà thôi.” Sắc mặt Hà Luật hơi hơi trùng xuống, cậu không thích Tôn Thành vừa một bộ yếu thế lại vừa mang dáng vẻ đương nhiên hỏi chuyện riêng của mình, “Cậu lần này đến đây mai sẽ trở về?”

“Àn.” Tôn Thành gật đầu, “Vốn là người khác đi, lâm thời lại có việc đổi người, bằng không mình cũng có thể liên hệ với cậu sớm hơn.”

Hà Luật lắc đầu, liên hệ sớm hơn cũng thế, hấn biết rõ mình không có tâm tư kia

6. Chương 6: Không Cần Thận Dây dưa

Một bữa cơm ăn hơn 300, Hà Luật tự nhiên muốn làm một chủ nhà tận tình, thời điểm trả tiền mới ý thức được hôm nay thật đúng là xuất huyết nhiều. Nhưng khi Hà Luật sờ vào túi quần lại cảm thấy không đúng, trong túi áo khoác nhét vào hai cái ví tiền, lúc Thường Kiệt đạp xe đưa cậu tới, sợ ví tiền cọ vào đùi khó chịu, liền đem ví tiền nhét cho mình, lúc về lại quên lấy lại.

“Làm sao vậy?” Tôn Thành thấy Hà Luật bất động ở nơi đó, quan tâm hỏi.

“Không có việc gì, đi thôi.” Hà giáo sư đem tiền ra trả, một trong hai cái ví tiền áng chừng vẫn nằm trong túi, chính mình cũng không có phương thức liên lạc với cậu bé kia, có lẽ tí nữa hẳn đến ký túc xá đưa trả đi, ký túc xá nam sinh năm nay hình như là ở... nhà 43?

Tôn Thành muốn ăn cơm xong thì đi dạo một chút, hai người liền vòng quanh trường học 2 vòng, Hà Luật nói không nhiều lắm, Tôn Thành vốn là một người trầm mặc, bất quá ở trước mặt Hà Luật có thêm điểm ân cần mà thôi, bầu không khí giữa hai người quả thực rất lạnh. Thời điểm lần thứ hai đi qua cổng tây, Hà Luật liền dừng lại: “Không còn sớm nữa, cậu trở về sao?”

Công phu đuổi người, lão tam hai năm qua xem ra có tiến bộ, Tôn Thành nghĩ: “Ân, đi thôi, mình lái xe tới, đưa cậu về trước.”

“Cậu không phải là đi công tác, lại còn lái xe?”

“Đồng nghiệp.” Tôn Thành nhàn nhạt giải thích, cậu không phủ nhận trước khi gặp mặt đối phương còn có mong ước hai người cùng nhau, nhưng khi thấy Hà Luật liền biết là không thể, năm đó không thể, bây giờ cũng không thể. Có người sẽ bởi vì xa cách mà càng thêm chờ đợi, tỷ như chính mình, nhưng cũng có người bởi vì xa cách mà trở nên lạnh nhạt, tỷ như hẳn.

“Cậu về trước đi, ta còn có chút việc.” Hà Luật đến cổng trường liền dừng lại.

Tôn Thành nhìn khuôn mặt lão tam tĩnh lặng dưới đèn đường, bỗng nhiên có từng điểm bi ai. Chính mình tiếp tục cuồng nhiệt có ý nghĩa gì đâu, khi mà đến người này liền trở nên không chút rung động nào.

Sau khi tiễn Tôn Thành đi, Hà Luật quay về trường hướng về khu nhà 43 đi qua. Tiến vào ký túc, móc ra thẻ căn cước đưa cho bảo vệ đăng ký, mãi đến khi lấy ra thẻ ăn cơm của giáo sư, đại thúc bảo vệ dữ dằn mới bắt đầu lấy ra danh sách học sinh cho Hà Luật tra tìm. Vẫn là đem toàn hệ hóa học chính quy tìm kiếm nhưng vẫn không thấy họ tên Thường Kiệt, chẳng lẽ hẳn không có trong hệ hóa học? Hà Luật nghi hoặc, thế nhưng mỗi lần tên kia xuất hiện đều trong tiết của hệ đó a.

Cuối cùng Hà Luật vẫn là ở trong danh sách hệ Quản lý mà tìm thấy Thường Kiệt, phòng 258, thời điểm mở cửa, trong phòng huyền não không thể tả nổi, ba loa máy tính để bàn đều mở hết công suất, bên trong đang chơi game. Hà Luật không khỏi cảm khái sinh viên C đại càng ngày càng dũng mãnh, dò xét trong phòng nhưng lại phát hiện bạn học Thường Kiệt thế nhưng không có ở đây.

“Thường Kiệt a? Ở phòng tắm đi?” Chính là nam sinh đang hết sức gõ lên bàn phím đầu cũng không quay lại mà ném ra một câu nói.

Thời điểm Hà Luật đi tới phòng tắm chính là thấy Thường Kiệt đang ở trần lau người, nghe được có người kêu tên của hẳn liền thập phần không kiên nhẫn trả lời một câu: “Kháo, chờ lão tử tắm hảo rồi nói sau.”

“Lão tử” lau mặt, nhìn thấy khuôn mặt lúng túng của Hà giáo sư, “A Hà giáo sư a, có chuyện gì sao?”

“Cậu trước tiên tắm đi, tôi ở ký túc xá chờ cậu.” Hà Luật rời khỏi phòng tắm, nhưng vẫn là tương đối không muốn trở lại cái nơi trần đầy âm thanh bàn phím xao động kia, lại nói vừa nãy mới nhìn thấy cái kia... Bọn nhỏ hiện tại đều rắn chắc như vậy sao? Hà Luật vỗ nhẹ vào lồng ngực của mình, tự ti.

Hà Luật dựa vào khúc quanh của ký túc xá buồn bực ngán ngấm chờ đợi, cầm trên tay chính là ví tiền của Thường Kiệt, Hà Luật vô ý thức đùa nghịch nó, không cẩn thận làm rơi một thứ, cậu cúi xuống nhặt lên. Là một tấm ảnh. Trong hình có một chàng trai và một cô gái thân mật dựa vào nhau, cô gái trẻ vẻ mặt kiêu ngạo như một nàng công chúa, một nắm tay đặt ở dưới cằm chàng trai, chàng trai vẻ mặt bất đắc dĩ nhưng rõ ràng là vui vẻ chịu đựng.

“Hà giáo sư, thầy như vậy có tính là xâm phạm đời tư không?” Đột nhiên vang lên một âm thanh làm Hà Luật sợ hết hồn, giương mắt lên thì thấy Thường Kiệt một đầu ướt nhẹp xuất hiện ở trước mặt mình, cười đến mức đáng ăn đòn.

“Ví tiền của cậu.” Hà Luật nhét vào lồng ngực của hẳn.

“Hắc hắc, em trở lại ký túc xá liền phát hiện, muốn là muốn lần sau đi học thì tìm giáo sư lấy lại.” Thường Kiện vừa tiếp nhận ví tiền, vừa lấy di động ra, “Lại nói tiếp, thầy cho em số đi.”

Loại nhỏ nhả lẽ độ lúc này cùng lúc trước mở mồm nói tục lại là cùng một người, Hà Luật nói thầm thầm một tiếng, đọc số điện thoại mình, ngay sau đó điện thoại ở trong túi run lên. Thuận lời lưu lại dãy số của Thường Kiện, Hà Luật xem thời gian trên màn hình di động đã thấy không còn sớm: “Xong việc rồi, tôi về trước.”

“Chờ một chút,” Thường Kiện nhìn quần áo của Hà Luật, “Bên ngoài trời mưa, em đi lấy ô.”

“Trời mưa?” Hà Luật từ cuối hành lang nhìn ra ngoài, dưới đèn đường bên ngoài quả nhiên mờ mịt một mảng. Mưa này, sao lại không tới sớm hơn một giờ a.

Thường Kiện đi dép xoạch xoạch hướng về phía ký túc xá, không lâu sau liền cầm ô đi ra: “Đi thôi, em đưa thầy xuống.”

Thường Kiện tiễn Hà Luật ra đến tận cổng trường, Hà Luật cười phất tay: “Cậu mau trở lại đi, mặc ít như thế, nếu như bị cảm lạnh tôi liền tội quá lớn rồi.”

Thường Kiện ngồi xổm ở cổng trường dưới đèn đường nhìn bóng lưng người kia dần dần đi xa, loại chuyện đưa tiễn người ta này luôn luôn là chính mình không có kiến nhẫn, ngoại trừ em gái mình, bây giờ là Hà giáo sư lạnh lùng này là người thứ hai. Tuy rằng không rõ ràng tình huống trong nhà Hà giáo sư đến cùng là như thế nào, nhưng có thể cảm thấy cô độc trên người, từ trường học náo nhiệt khi về căn nhà trống rỗng, là cảm giác gì đây? Theo bản năng, Thường Kiện không nỡ để Hà giáo sư cô đơn đi một mình dưới trời mưa, nên mới muốn tiễn người ta ra trường.

Mãi đến tận lúc không nhìn thấy bóng lưng nọ, Thường Kiện mới từ dưới đất đứng lên, một bóng người bỗng dưng nhô ra từ bóng tối làm cho đôi tiểu tình nhân mới từ ngoài trường bị dọa không nhỏ. Khịt khịt mũi, nhiệt độ quả nhiên đã hạ xuống, chỉ mong không bị Hà giáo sư miệng xui xẻo nói đúng.

7. Chương 7: Nói Có Vai Phụ Thì Cóvai Phụ

Mà trên thực tế, Thường Kiện đúng là không có bị cảm mạo, trái lại Hà giáo sư dọc theo đường đi được Thường Kiện dùng ô che đến cẩn thận lại bị, mấy ngày nay đi học đều khàn giọng, nói một tiếng liền phải thở hơn hai lần. Cái gì là chênh lệch thể chất, quả nhiên chính là sự tình không có đạo lý.

Tại cổng C đại, hoàng mao lại bị lão gia nhà hần vỗ một cái, bất quá lúc này là đập vai biểu thị khen ngợi.

“Lão đại anh bị ốm?” Đã từng là lưu manh bảo an hiện tại là lưu manh công dân nhìn lão đại nhà hần tinh thần sáng khoái mà phi thường nghi hoặc.

Thường Kiện thuận miệng hừ hừ, nhìn một chút công dụng cùng hạn sử dụng của mấy gói thuốc trên tay: “Lúc này có ích.”

Hoàng mao cười hắc hắc: “Lão đại là mua cho bạn gái?” Người trước mắt không hề có vẻ như bị ốm.

Thường Kiện nghĩ đến bạn gái trong miệng hoàng mao là ai, lập tức đập một cái lên đầu hoàng mao: “Bạn gái cậu mới bị ốm.”

“Còn nói nhầm sao?” Hoàng mao thật oan ức, “Cùng họ Vương đòi thuốc thật không dễ dàng, lão đại anh còn đánh em.”

Thường Kiện liếc hần một chút, “Anh nói a, cái họ Vương kia nói chuyện là không dễ nghe, nhưng đối với cậu coi như có thể, đừng có bắt bẻ, ngày nào đó người ta quần cũng lười quần cậu, xem cậu còn cười được không.”

Hoàng mao bạo phát: “Dựa vào, ai muốn hần hảo tâm, việc cha mẹ em không quản, đến phiên hần quản sao? Hần chỉ là con ruồi a.” Câu cuối cùng của hoàng mao là dấu ở cổ họng gào thét.

“Cha mẹ cậu quản cậu sao? Bọn họ căn bản là lừa cậu.” Thường Kiệt thở dài, “Cậu xem anh hiện tại đều lừa làm lão đại của cậu rồi, cậu cố gắng làm tiếp công tác an ninh kia, lão gia tử cũng sẽ không đối với anh đem người làm vào công ty có ý kiến.”

“Vâng vâng lão đại anh chính là cha mẹ sống lại của em!” Hoàng mao lập tức nịnh nọt, “Nhất định làm việc cho giỏi để không cho lão đại mất mặt.”

Thường Kiệt vỗ vỗ đầu hần: “Anh nói hoàng mao, anh xem cậu a, nếu rảnh thì tìm lớp ban đêm mà học? Chẳng lẽ chuẩn bị cả đời làm cái tiểu bảo an?”

“Anh nói chuyện càng ngày càng giống họ Vương.” Hoàng mao nói thầm.

“Nói thầm cái gì đấy?”

“Không có gì.” Hoàng mao nói xong vội đội cái nón bảo an lên rồi thật nhanh cưỡi xe máy chạy mất.

Thường Kiệt nhìn thuốc cảm mạo trên tay, quay người về đi học. Ngô, tiết thứ hai hần là có thể kịp đi.

Vì thế lúc Hà giáo sư mang bệnh lên tiết thứ hai, liền nhìn thấy trên bục giảng có thuốc thanh nhiệt giải độc cùng một lọ siro khò ho. Hà Luật nhìn thoáng xung quanh phòng học một chút, quả nhiên nhìn thấy Thường Kiệt ở sau bàn học giờ tay làm một cái thủ thế chữ V. Hà Luật đáp lại bằng một nụ cười nhàn nhạt, đem thuốc cất vào túi tiền trong áo khoác.

Thường Kiệt nhìn thấy cái kia nhô lên khỏi túi áo, không hiểu sao cảm thấy tâm tình không tồi. Ngược lại nghĩ đến hoàng mao nói “bạn gái lão đại”, Thường Kiệt trong lòng lộp bộp một tiếng. Trước mắt Hà giáo sư trầm tính ôn hòa, nếu như không phải là nam nhân, theo đuổi làm bạn gái tuyệt đối rất tốt a. Chuyện này ngẫm lại liền cảm thấy rất tốt. Ai, kì lạ, như thế nào càng nghĩ càng cảm thấy loại giả thiết này làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào đây?

Hà Luật dạy xong liền ở cửa chờ Thường Kiệt, nhìn thấy Thường Kiệt mặc áo khoác dày cầm theo một quyển sách to xuất hiện liền móc túi tiền: “Cái kia... thuốc cảm mạo bao nhiêu tiền?”

Thường Kiệt khó chịu: “Không cần phải tính toán chi li.”

“Cậu không phải là học sinh sao, lại không có thu nhập...”

“Học sinh cũng không đến nỗi để ý mười mấy đồng thuốc men này, hay là, thầy cảm thấy tính toán rõ ràng loại đồ vật này tốt hơn?” Thường Kiệt tại hai mươi mấy năm đầu đều sống hỗn tạp, nói chính là nghĩa khí, cùng một đám huynh đệ có thể nói là đồng cam cộng khổ, ghét nhất chính là hành vi chia ra tính toán chi li từng chút một. Mà nam nhân trước mắt này, tựa hồ rất thích cùng tiền bạc với ân tình tính toán rõ ràng, thật giống như không muốn cùng ai có quá nhiều quan hệ. Hà Luật loại này khiến cho Thường Kiệt nhất thời sinh khí, ngay cả khẩu khí cũng có điểm không tốt.

“Ai, vậy...Cám ơn nhiều. Hôm nào mời cậu đi ăn cơm đi.” Hà Luật bị tính tình của bạn nhỏ Thường Kiệt có chút dọa đến, đem túi tiền nhét lại túi, sắp mười hai giờ rồi, cũng nên đi ăn cơm.

“Cần gì hôm nào.” Thường Kiệt vừa thấy Hà Luật phải đi, vội vàng đi đến gần, “Liên hôm nay đi, Hà giáo sư không phải cũng đi ăn cơm? Cùng nhau a.”

Hà Luật dở khóc dở cười: “Tôi nói cậu cũng thật là nóng nảy, lần trước cũng vậy...” Nói tới chỗ này Hà Luật liền dừng lại, nói như vậy, kỳ thật hần còn thiếu Thường Kiệt một bữa cơm. Lần trước nợ còn chưa trả đi.

Thường Kiệt cười đến lưu manh: “Như thế nào, biết vì sao em lại muốn bây giờ chứ.”

Hà Luật có chút lúng túng: “Bất quá tôi hiện tại cảm mạo, cùng nhau ăn cơm... Cậu không sợ bị ta lây bệnh sao?”

“Nếu có thể bị thầy lây bệnh, ngày đó dầm mưa xong phải là người bị cảm mạo nên là em đi.”

Chính là, nói đến Hà Luật liền có điểm buồn bực, rõ ràng là hai người cùng đi dưới trời mưa, hơn nữa tên học sinh còn đổ này còn ỷ vào thân hình cao to không ngừng đem ô hướng về đỉnh đầu mình, kết quả cũng chỉ có mình cảm mạo.

“Hà giáo sư sức đề kháng của thầy không được a, thân thể kém như vậy, nên tham ra rèn luyện nhiều. Tuần này chúng em có trận bóng rổ, có tới hay không? Ai, đúng rồi, thầy còn đang bị cảm, chờ thầy khỏi rồi thì đi. Bất quá trước tiên đến đó cảm nhận một chút bầu không khí của sân bóng rổ cũng không sai a...”

Hà Luật bất đắc dĩ cắt ngang hẳn: “Cái này lần sau hãy nói đi, hiện tại tìm một chỗ ăn cơm.”

“Được a, nếu giáo sư thầy mời khách, liền đi cổng tây đi, không có nhiều thời gian thì đó là chỗ tốt nhất...”

Đi ra cổng tây C đại, Hà Luật theo thói quen liền đem người hướng về phía nhà hàng trước đây thường hay đi. Nhà ăn đối diện cổng tây này giá rẻ cảnh đẹp nên rất được học sinh yêu thích, dòng người phía trước quán cơm dĩ nhiên là rất đông, hai người một đường đi vào bên trong, cuối cùng chọn một nơi ở sâu trong góc.

“Thích làm việc mờ ám.” Thường Kiệt ngẩng nhìn bốn phía, cười toe toét đùa giỡn lão sư nhà cậu.

“Gọi món đi.” Hà Luật tận lực không nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, đem thực đơn được in ẩn tinh mỹ đẩy về phía hắn. Thường Kiệt tiện tay nhận lấy, một nhanh một chậm, hai bàn tay liền chạm vào nhau. Thường Kiệt không phải chưa từng chạm qua tay của nam nhân cũng như phụ nữ, nhưng lại mơ hồ cảm giác da thịt dưới bàn tay của mình, đặc biệt nhạy nhậy mất mề.

Hà Luật nhanh chóng thu hồi lại tay mình, quay đầu rót trà, nhưng cổ ý từ hai tai đến cổ đều một mảng hồng nhạt.

“Giáo sư đừng thẹn thùng mà, chạm một chút cũng đâu sao,” Thường Kiệt cảm giác được Hà Luật xấu hổ, cố gắng sửa chữa mà vui đùa, “Dù sao cũng đều là nam nhân, Hà giáo sư cũng không phải là con gái a.”

Thường Kiệt vừa dứt lời, mặt Hà Luật liền tái nhợt.

8. Chương 8: Đùa Giỡn Người Đều Làbại Hoại

“Hà giáo sư...thầy không sao chứ?” Thường Kiệt bị phản ứng của Hà Luật làm cho sợ hết hồn, bất quá chỉ là cái đùa giỡn a!

Hà Luật cười khổ một cái, chuyện quá khứ đã qua. Chỉ có điều người mà mình vẫn xem là bằng hữu tốt nhất, bỗng nhiên lại dùng một cảm giác xa lạ ngọt ngào ra xâm phạm uy hiếp, loại kí ức này đã trở thành một bóng đen trong Hà Luật nên trong nháy mắt cậu mới phản ứng như vậy, bởi vì lời nói giọng điệu tương tự, đưa đến từng trận bất an quen thuộc. Hà Luật liền chỉ thực đơn: “Gọi món đi.”

Thường Kiệt ý thức được có lẽ mình đã chạm vào vẫy ngược, an phận nhìn xuống thực đơn, sau đó vẫy phục vụ để gọi món.

“Món ăn ở đây cũng không tệ lắm.” Hà Luật đem ống tay áo chậm rãi xắn lên, chàng trai trước mắt tuy nói là học sinh của mình, lại cố tình là thái độ cung kính nhưng không thể che giấu nổi cái khí chất hung hăng kia, dĩ nhiên là không có cảm giác cùng văn bối ở chung. “Bất quá ta nghĩ, học sinh các cậu bây giờ, hẳn là so với chúng tôi hồi đó ăn nhiều thứ hơn.”

Thường Kiệt lấy lòng nở nụ cười, bưng lên ấm trà sứ giúp Hà Luật rót trà: “Thời điểm không có tiết thường đi ăn a.”

“Àn.” Hà Luật gật gật đầu, “Tôicđã thấy cậu đến đây một lần, thật giống như thầy còn mang theo bạn gái.”

“Bạn gái?” Trên mặt Thường Kiệt lộ ra từng trận mơ hồ, chưa chờ hắn phản ứng lại, thanh âm thanh thúy của một cô gái vang lên: “Tiểu Thường Kiệt, anh không thấy em ngồi ở cửa sao?! Như thế nào lại ngồi trong góc này?” Nếu như không phải vừa lúc cô tiến vào toilet, thật đúng là không nhìn thấy.

“A, Hà giáo sư?” Cô gái mập mờ nhìn quanh Thường Kiệt cùng Hà Luật mấy lần, sau đó lén lút ghé vào tai Thường Kiệt, “Này, anh không phải tốt như vậy đi, vì em mà lôi kéo làm quen với giáo sư bộ môn?”

Hà Luật hơi gật đầu, ánh mắt của cô gái rất sáng, trang phục cũng rất thời thượng, cùng Thường Kiện ở cùng nhau đặc biệt hòa hợp, lại khiến người ta có chút không nhận được hâm mộ.

Thường Kiện hơi dịch sang bên cạnh, nhường đường cho cô gái, trong lòng trống đánh mãnh liệt. Nguyên bản hai người vốn định ăn trưa cùng nhau, nhưng vì muốn một bữa cơm với Hà Luật, cho nên đã đem cuộc hẹn với người khác quên hoàn toàn. Con cộp cái trước mắt tựa hồ hiểu lầm động cơ của chính mình, như vậy quả thật không gì tốt hơn. Thường Kiện vỗ một cái vào vai cô gái, kéo nàng ngồi xuống: “Đói bụng đi? Cùng nhau ăn. Phục vụ, lấy thêm hai món nữa!”

Người phục vụ vừa đến, Thường Kiện liền phi thường quen thuộc đọc tên hai món nữa, cô gái bên cạnh lập tức lộ ra nụ cười thỏa mãn, hơi hướng trên người Thường Kiện cọ sát, từ vẻ mặt đến động tác, đều giống như một cô gái trẻ tuổi đang làm nũng.

Hà Luật không nói nữa, lại càng không muốn nhìn đôi tình nhân trẻ tuổi không coi ai ra gì mà thân mật, chén trà trong tay cũng đã nguội, Hà Luật liền cầm lấy chén từ từ uống. Trà không phải trà ngon, xung quanh càng ngày càng ồn, dù là điểm nào cũng không thích hợp để thưởng thức trà, nhưng Hà Luật lại có thể ở bên trong khung cảnh như vậy làm ra một phen dáng dấp an nhàn tự tại.

Thường Kiện đem khăn quàng cổ cùng mũ trên người cô gái bỏ xuống gọn gàng, món ăn cũng bắt đầu được mang lên. Thường Kiện rất tự giác đem đĩa cá hấp duy nhất đến trước mặt cô gái, rồi để ba bát canh trước mặt ba người.

Hà Luật cười khê một tiếng tiếp nhận bát canh, làm cho Thường Kiện nghi hoặc: “Làm sao vậy?”

“Không.” Hà Luật cầm thìa lên, “Chính là không nghĩ tới cậu là loại người nhị thập tứ hiếu.”

“Dĩ nhiên,” – Thường Kiện nhìn khoe miệng Hà Luật vẫn chưa thu hồi nụ cười, thời khắc đó như bị ma xui quỷ ám, “Cho nên làm vợ của em tuyệt đối không bị thiệt nha.” Sau khi nói xong, Thường Kiện mới ý thức rằng, lời này có bao nhiêu ý tứ đẩy mạnh tiêu thụ, Hà Luật trong nháy mắt kinh ngạc rồi lại lập tức trở về như không có gì, Thường Kiện cười gượng hai tiếng.

Thức ăn trên bàn ngoại trừ cá hấp thì đều không cay, Hà Luật có mấy phần cảm tạ, sau hai tiết nói liên tục, yết hầu đã sớm không thể hình dung bằng hai chữ khó chịu..

Thời gian ăn được không sai biệt lắm thì Thường Kiện lấy lý do muốn đi toilet nhanh chóng thanh toán tiền ăn, vậy nên thời điểm Hà Luật đi trả tiền thì trọn mắt há mồm một hồi. “Ngày hôm nay em cùng nha đầu kia ăn hai phần mà, để thầy mời khách không phải quá chiếm tiện nghi đi? Để sau giáo sư lại mời đi.”

Hà Luật dở khóc dở cười, giáo sư nghèo như cậu cũng không đến nỗi trở thành tên thiếu người ta tiền cơm đi, này Thường Kiện, thật không hiểu nổi hẳn rốt cuộc là có tính toán hay không.

Ba người ra nhà hàng bắt đầu mỗi người một ngã, nữ hài muốn tham gia ban piano, Hà Luật buổi chiều không có lớp liền định trực tiếp đi dạo siêu thị rồi về nhà, còn Thường Kiện...Hắn nói, hẳn vừa vặn cũng phải đi siêu thị, nghe nói, ở kí túc xá không còn bột giặt.

Sau khi hai người chen chúc trên xe buýt, Hà Luật không để ý mà đùa giỡn: “Thật không biết có nên hay không nói cậu thực dụng.”

“Làm sao?” Thường Kiện xoay người, ở trên xe buýt đem Hà giáo sư gầy gò bảo hộ ở trước ngực mình.

“Hồi chúng tôi đi học, cũng sẽ không vì một túi bột giặt mà đi một chuyến đến siêu thị. Mua trong quầy bán đồ lặt vặt của trường không phải dễ dàng hơn sao?” Xe đột ngột dừng lại, Hà Luật theo quán tính nhào về phía trước, may mà có một cánh tay ngăn lại, “Một bên phức tạp một bên đơn giản, thật không hiểu nổi bây giờ tiểu hài tử nghĩ như thế nào.”

“Em không phải tiểu hài tử,” Thường Kiện đối với ý kiến của Hà Luật không cho là đúng giọng điệu buồn bực, “Em đã hai mươi mốt.”

“Hai mươi mốt? Vậy cậu như thế nào mới năm nhất?” Lại thắng gấp một cái, Hà Luật ý vào Thường Kiện đứng ở sau, hai tay liền bỏ xuống, người theo quán tính liền mãnh liệt va vào đằng trước, thế nhưng phản eo nhanh chóng có người ôm lấy, Hà Luật ổn định lại thân thể mới vỗ vỗ bàn tay kia, “Dịch sang bên cạnh một tí.”

“Giáo sư,” Thường Kiệt ghé vào tai Hà Luật, mờ ám nói, “Thắt lưng thật nhỏ, Sắp bằng nha đầu nhà em rồi.”

Hà Luật từ lỗ tai đến sau gáy lại một mảng phấn hồng, tức giận trừng học sinh lưu manh này một chút.

“Hắc, em mấy năm trước lặn lội ngoài xã hội, sau đó cha nói muốn thấy bằng tốt nghiệp, liền thi lại vào đại học.” Bạn học Thường Kiệt ngữ khí đằng hoàng trịnh trọng.

“Lặn lội mấy năm có thể thi đậu C đại, không vừa a, học ở lớp bổ túc bao lâu?”

“A, sáu tháng đi.” Thường Kiệt thuận miệng huýt sáo.

Hà Luật thật sự nhìn hẩn với cặp mắt khác xưa: “Chỉ số thông minh không sai a,” Nói xong lại bồi thêm một câu, “Đừng đem khôn vặt đặt vào phương diện trêu chọc người khác.”

9. Chương 9: Công Thành Đoạt Đấtdâu Dễ Dàng Như Vặt

Buổi chiều ở siêu thị cũng không có nhiều người, Thường Kiệt nhào người về phía xe đẩy, chờ Hà Luật cách đó không xa đang chọn cà chua. Nhìn từ một bên mặt, thân thể Hà giáo sư đích thực đơn bạc, ngón tay do cà chua màu đỏ tôn lên thật sự vừa trắng vừa dài, Thường Kiệt theo bản năng nhìn vào móng vuốt đang để trên đồng hồ mua sắm của mình, đốt tay rõ ràng, bàn tay to, làn da hơi sẫm màu. Cùng là tay nam nhân, sao lại khác biệt lớn như vậy?

Thường Kiệt cạy cạy móng tay ngăn cùn của mình, hôm trước chơi bóng rổ còn sót lại một ít bùn cát.

“Cần mua đồ ăn vặt sao?” Hà Luật dù sao cũng là giáo sư của cậu học sinh lớn tuổi này, không khỏi có chút tâm lý như đối xử với văn bối, vừa dò hỏi vừa đem ánh mắt nhìn quanh một vòng.

“Thầy mua xong?” Thường Kiệt nhìn vào trong xe đẩy, quả nhiên thịt cá rau củ đều có, xem số lượng này, phỏng chừng nhét vào tủ lạnh trong một tuần cũng không thành vấn đề gì.

“Em không phải muốn mua bột giặt sao, đi lấy đi, giúp tôi đẩy xe làm chi a.” Ánh mắt Hà giáo sư quét một vòng lên mấy gian hàng trước mặt, cuối cùng vẫn là bỏ mấy gói chân gà chân vịt trong xe ra, lại thả vào mấy bao đậu phụ khô.

Thường Kiệt tượng trưng xách hai túi bột giặt trở lại liền nhìn thấy trong xe mua sắm lại có thêm mấy gói đồ ăn có chất bảo quản: “Thầy thích ăn cái này sao, Hà giáo sư?”

“Một người nên lười nấu cơm, qua loa là được rồi.”

Thường Kiệt dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Hà Luật, “Em còn tưởng giáo sư là người rất chú trọng chất lượng cuộc sống.” Dùng trà ngon, quần áo mặc không cần nhiều nhưng nhất định vải phải thượng đẳng, không hút thuốc không uống rượu

Hà Luật ho nhẹ hai tiếng cào cào mái tóc, tự ý đẩy xe lên phía trước, giọng khàn khàn: “Tôi còn thực thích đồ ăn nhanh a.”

Thường Kiệt hai ba bước liền chạy tới: “Hắc, giáo sư thầy ngại một người làm cơm, vậy tính cả phần em thế nào?”

Hà Luật buông cái xe lần thứ hai bị Thường Kiệt cầm, hai tay đút túi quần: “Sao?”

“Trong căng tin có thể cùng nhau ăn a. Giáo sư về nhà, em đến làm cơm. Thay phiên nhau nấu ăn thế nào?”

“Cậu nói thật chứ?”

“Thật.” Thường Kiệt vỗ vỗ lồng ngực, “Xem thường tài nấu nướng của em sao? Đặc biệt đã học qua nha.” Cha mẹ khi còn trẻ cố gắng xây dựng thể lực, sau này lại vội vàng tẩy trắng, nếu như Thường Kiệt không có chút bản lĩnh, trong nhà còn lại hai cái miệng chỉ sợ không đến nỗi chết đói nhưng cũng là suy dinh dưỡng.

“Vậy còn bạn gái kia của cậu? Lạnh nhạt với người ta... Không tốt lắm đâu.” Hà Luật nghĩ lại, đề nghị này vẫn là thật hấp dẫn, tuy rằng có chút không rõ ràng lắm, cùng cậu học sinh Thường Kiệt này bỗng dưng trở thành bạn vong niên giống nhau, thế nhưng nghĩ đến căn nhà chỉ có một mình suốt hai năm có thể nhiều hơn một người, nghĩ đến trên bàn cơm không còn là một người yên lặng không nói gì, thậm chí còn có chút mong chờ. Người, quả nhiên đâu không lại tịch mịch a?

“Bạn gái?” Thường Kiệt tròn mắt, suy nghĩ một chút bạn gái của mình là ai.

“Hắc lão đại!” Một thanh âm vang dội vang lên, quả nhiên một bóng người nhanh chóng đi tới. Hoàng mao làm một cái hành lễ kì quái, “Lại bồi đại tẩu đi siêu thị a?”

“Buổi sáng người trốn thật nhanh,” Thường Kiệt nhanh chóng đập một cái lên đầu hoàng mao, “Vừa nhắc tới họ Vương liền chuẩn thật nhanh, anh cùng cậu nói thật sự, chuyện đó cậu nên suy nghĩ một chút.”

“Em biết, em biết.” Hoàng mao ôm đầu chậm rãi lui về phía sau. Sớm biết liền không chạy ra đây, tự nhiên lại trúng một cái tát, tuy rằng không đau. Thực sự là, điểm này, như thế nào lão đại cùng họ Vương kia giống như vậy, đặc biệt thích gõ đầu hần. Hoàng mao chạy như bay.

Hà Luật đối với cái người không có một chút dáng vẻ của một bảo vệ này vẫn có mấy phần ấn tượng, nhìn thấy Thường Kiệt cùng hần tựa hồ rất quen thuộc, hơn nữa tên côn đồ nhỏ dạng bảo vệ kia thái độ đối với Thường Kiệt còn rất cung kính, không cần thận... Thường Kiệt trước mắt này, nói không chừng trước đây còn là một tên côn đồ, chẳng trách bộ dạng lưu manh nói đến là đến. Mới nhìn còn có cảm giác không hào sảng không câu nệ, thế nhưng thỉnh thoảng vẫn có bộ dáng cà lơ phất phơ, thật đúng là không phải loại hình thành phần tri thức như Hà Luật vẫn thường thức. Nghĩ như thế, sắc mặt cậu không phải là rất tốt, theo bản năng mà quay ra hướng khác.

Thường Kiệt không tính là quá miễn cảm, nhưng cũng có thể cảm nhận được Hà Luật trong nháy mắt bỗng trở nên xa cách: “Ai Hà giáo sư thầy đừng để ý, hoàng mao nói chuyện chính là như vậy không thể ngăn được. Hắc hắc, thầy là nam mà, hần cũng có thể nói vớ vẩn như vậy.”

Đúng vậy, mồm miệng không có chút đứng đắn nào, bị người mang theo ý tứ đùa giỡn như thế, Hà Luật cảm thấy mặt mình có chút không nhịn được, mang hết giáo dưỡng từ nhỏ ra mới có thể kiềm chế được. Hà Luật có chút nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, lạnh nhạt nói: “Chọn xong đồ vật rồi. Đi thôi!”

“Aiii,” Thường Kiệt giữ chặt ống tay áo của cậu, “Hoàng mao nói chuyện chính là linh tinh như vậy, lần trước lúc ta gặp em gái chẳng phải nói là bạn gái của em sao, lúc này mặc dù đi cùng em nhưng hần chưa thấy thầy, chắc là cho rằng em đi cùng em gái tới, Thường Kiệt em lúc nào lại tự mình đi siêu thị a...”

Thường Kiệt nói xong liền im lặng, Thường Kiệt hần khi nào thì có tâm tư đạo siêu thị này a, trước kia là vì bồi em gái, ngày hôm nay...

“Em gái cậu?” Hà Luật đem ống tay áo của mình bị Thường Kiệt mạnh mẽ nắm cứu ra, “Là cô gái người ôm? Cái vị ngày hôm nay cùng nhau ăn cơm?”

Thường Kiệt dùng sức gật đầu: “Hà giáo sư thầy cũng sẽ không cho rằng đó là bạn gái của em chứ?”

Hà Luật suy nghĩ một chút, cảm thấy có chút đau đầu: “Mắc mớ gì đến tôi?”

Thường Kiệt há hốc mồm, người này, thật vất vả mới cùng hần có chút cảm giác thân cận, tựa hồ so với bất kì người hời hợt mà giao tiếp càng muốn thân cận một chút. Như thế nào khi hần nói chuyện, có thể vô tình đến so với ai khác đều làm cho mình càng cảm thấy khó chịu đây? Thường Kiệt nhìn Hà Luật thu tay về, bộ y phục này trên người hần, chính là trước đây không lâu mình giúp hần chọn. Lúc đó chính mình còn nói cái quần tây màu xám kia khá là đẹp, Thường Kiệt cúi đầu, hần quả nhiên mặc cái quần này. Rõ ràng giống như tình cảm rất tốt, như thế nào người này, lời nói đầu tiên liền khiến cho mình cảm thấy bức mình đến thế?

Mắc mớ gì đến tôi? Là không mắc mớ gì đến thầy, nhưng thầy tùy tiện đáp cái gì cũng so với lời lẽ vô tình như vậy càng thân thiết hơn đi.

“Đúng vậy, mắc mớ gì đến thầy.” Thường Kiệt rầu rĩ đáp trả một tiếng, một mình đẩy xe mua sắm hướng về quầy tính tiền.

Làm cái gì mà khó chịu? Hà giáo sư không ý thức được chính mình đã tạo nghiệt gì, nam hài một khắc trước còn tràn đầy phấn khởi bỗng nhiên liền trưng ra khuôn mặt cáu kỉnh rồi. Hà Luật nói theo một ý nghĩa nào đó, kỳ thực là rất máu lạnh, cậu sẽ không chủ động quan tâm chuyện của người khác, không phí sức đi lý giải tâm tình của người khác, không quá để ý một câu nói của chính mình sẽ làm cho người khác cảm thấy đau lòng.

Thường Kiệt đẩy xe đi về phía trước, một khắc cảm thấy khó chịu đó, cậu vẫn không nghĩ tới, tại sao mình lại mở rộng cửa, cho người ta cơ hội để cho mình khó chịu đây?

10. Chương 10: Vua Trì Độn Tỉnh Lại đi

Thường Kiệt khó chịu đẩy xe mua sắm đến quầy cuối cùng, cứ việc xem người trong siêu thị không nhiều, nhưng mà trước quầy vẫn là có một hàng dài người đang đợi. Hà Luật cứ như vậy đứng cuối đoàn người, trên mặt một chút nôn nóng cũng không có.

Thường Kiệt nhìn một chút người đằng trước đằng sau, vô cùng linh hoạt mà lùi về phía sau, đến sau Hà Luật. Đứng sau Hà Luật, cảm thấy hành vi nhiệt tình mà hờ hững này... Lại có chút muốn ngừng mà không được.

Thường Kiệt đem hai tay đút vào túi quần, nhận mệnh đến có chút ử rữ.

Hà giáo sư trả xong tiền, tay còn chưa đưa đến hai cái túi to, liền bị Thường Kiệt từ phía sau nhắc lên. Hà lão sư ngẩn ngơ khó gặp thoáng tự kiểm điểm một chút, cảm thấy có hay không đối với bạn nhỏ Thường Kiệt có chút lạnh nhạt. Mặc kệ có phải là lưu manh, tốt xấu gì đứa nhỏ này từ trước tới nay đối với mình vẫn là rất cung kính, lời nói và hành động chẳng hạn, trừ bỏ có chút ngả ngớn thì không có mặt xấu nào khác. Cho nên Hà Luật khẽ ho khan một tiếng: “Buổi chiều có lớp sao?”

“Không có.” Thường Kiệt hai tay nhắc lên, hai túi đồ to liền xách ở trên tay. Đại khái là thực phẩm đông lạnh linh tinh gì đó, hai cái túi nylon trọng lượng không nhẹ, “Làm sao vậy?”

“Khụ khụ,” Yết hầu Hà Luật hơi ngứa, tuy rằng thời điểm cảm mạo mà mời khách thì có chút không lễ phép, bắt quá nhìn về mặt Thường Kiệt như là chịu ủy khuất, so với thân hình to lớn, thực sự là có chút thê thảm, “Nếu như không có lớp,” Hà lão sư chỉ chỉ túi nylon, “Buổi tối đến chỗ tôi ăn đi.”

Hai con mắt Thường Kiệt sáng lên, thế nào cũng đều cảm thấy cái đề nghị cùng nhau ăn cơm kia có khả năng thực hiện, vội vàng gật đầu, vội vàng xách túi nylon ra ngoài cửa, bộ dạng kia, chính là sợ Hà giáo sư nói không giữ lời.

Đây là lần thứ hai Thường Kiệt đến nhà Hà giáo sư, nhất thời có chút cảm giác quen thuộc, xuống xe buýt, lên tầng, đều là Thường Kiệt đi đằng trước. Hà Luật đi đằng sau, cảm giác như mang về một con chó dẫn đường. Chính mình chỉ là mù màu, không phải mù đường đi...

Thưởng thức món ăn Hà Luật làm, có cá có thịt, ba món một canh, nói như thế nào đây, nhìn như giống theo khuôn mẫu, màu sắc cùng hương vị khiến cho người ta thèm nhỏ dãi, sau đó vào miệng thì lại hầu như không có mùi vị. Nhạt nhẽo. Thường Kiệt cảm thấy không còn từ thích hợp hơn có thể hình dung. Thật giống như Hà giáo sư sinh sống giống nhau, không có gì theo đuổi, không có dã tâm gì.

Thường Kiệt nhớ rõ từng có hồ cẩu bằng hữu nào đó vỗ vai mình giả bộ thuyết: người theo đuổi khẩu vị đồ ăn gì chính là trải qua cuộc sống như vậy.

Cho nên cuộc sống của Hà giáo sư chính là như vậy sao, chỉ cần ăn no, không cần mùi vị.

“Không thể ăn?” Đôi đũa của Hà Luật dừng giữa không trung, bởi vì khách mời tựa hồ có điểm bất mãn mà nhũu mảy, “Khẩu vị tôi nhạt một chút, có phải ăn không quen?”

Thường Kiện gãi gãi tóc: “Có chút... Nhạt.”

Hà Luật vẫn tiếp tục để đôi đũa dừng giữa không trung, nam nhân luôn luôn tự tại quá mức này, ngay khi món ăn mình làm lại bị khách mời rõ ràng ghét bỏ, lúc này lại lộ ra một loại thần thái không biết làm sao. Luống cuống đến làm cho Thường Kiện thực có cảm giác phạm tội, nhưng đồng thời cũng thấy thực mới mẻ. Thường Kiện nhịn xuống xúc động muốn giải vây cho đối phương, cứ như vậy ngồi trước mặt Hà giáo sư, thưởng thức người này hiếm khi thất thố.

“Trong tủ lạnh còn một con cá, thịt bò cũng còn ít, nếu không chính cậu tự nấu ăn?” Hồi lâu Hà Luật thăm dò lên iếng.

Thường Kiện đứng dậy, xem như là chấp nhận ý kiến Hà Luật đưa ra. Thường Kiện ở nhà bếp vòng quanh một vòng: “Tạp dề đâu?”

“Nga, ở đây” Hà Luật cầm lấy cái tạp dề đang mắc trên ghế dựa, dùng một loại ân cần khó có được đưa đến trước mặt Thường Kiện, “Trong nhà không có cái mới, hay cậu dùng cái của tôi được không?”

“Được a.” Thường Kiện đang xử lý thịt bò, không quay đầu lại, “Tay em đang bận, thầy giúp em mang đi.”

Hà Luật đem tạp dề tung ra, Thường Kiện rất hợp tác cúi đầu, đem đầu hạ thấp xuống để Hà Luật tròng vào gáy hần. Thường Kiện vừa ngẩng đầu lên liền thấy được một mảng phần hồng lớn trước ngực mình, tiếp cận với cái loại màu hồng mơ mộng kia, Thường Kiện cả đời cũng không dám thử qua màu sắc thiếu nữ này. Phía sau Hà Luật đang dừng ở hông hần, muốn cố định hai cái vạt áo còn lại.

“Thầy thích cái màu sắc này?” Thường Kiện bất động thanh sắc chờ Hà Luật giúp hần mặc xong, mới sâu kín hỏi một câu.

“Màu sắc làm sao vậy?” Cái vấn đề này khiến Hà Luật rất không tự tin, “Thời điểm siêu thị giảm giá liền mua, cảm thấy màu sắc cũng không tệ lắm, sao vậy, không nhìn được sao?”

Thời điểm Hà Luật hỏi vấn đề này, từ âm điệu đến vẻ mặt đều lộ ra một cổ bất an, tự hỏi. Một người trời sinh đối với màu sắc không miễn cảm, làm sao có khả năng tự tin với thẩm mỹ? Thường Kiện nhìn vẻ mặt nghi hoặc xen lẫn mong chờ, che giấu lương tâm thẩm mỹ mà gật đầu: “Rất đẹp, hợp với màu da của thầy.”

Lần này đổi thành Thường Kiện nấu nướng, Hà Luật lại nhàn rồi, cũng không thể mặc kệ khách mời trong nhà bếp mà tự mình ăn trước, vẫn là tựa bên cạnh cùng Thường Kiện nói chuyện.

Hà giáo sư một chút cũng không lo lắng, rảnh rỗi đứng một bên, thỉnh thoảng còn vô cùng khắc chế khụ khụ hai tiếng, thế này ngược lại nhắc nhở Thường Kiện: “Thầy, thầy uống thuốc chưa?”

Hà Luật cúi xuống, quả nhiên thuốc cảm mạo vẫn còn phình bên trong túi tiền.

“Đại nam nhân, ốm yếu như vậy là không được a,” Thường Kiện vừa thuận thực đem nguyên liệu bỏ vào chảo, vừa hướng tới gói thuốc vẫn còn trong túi áo Hà Luật thuyết giáo theo kiểu khuyên bảo, “Đại hội thể thao tháng mười một cũng có hạng mục của giáo sư mà, thầy cố lên, cũng nên tham gia một cái hạng mục chứ.”

Hà Luật nhìn cánh tay cùng đôi chân nhỏ của mình một cái, không tự tin. “Quên đi, tế bào vận động trời sinh trì độn. Còn cậu,cậu có tham gia hạng mục sao?”

“Bóng rổ, nhảy cao cùng chạy tiếp sức.” Thường Kiện tuy rằng thần kinh vận động phát triển, nhưng cũng không phải chủ lực hạng mục tập thể, lúc đó báo danh những hạng mục này, thuận túy là bị mỹ nữ ban cán bộ quấy rầy đến phiền mà thôi, bất quá bây giờ ở trước mặt Hà giáo sư,Thường Kiện nhất thời cảm thấy chuyện này thực sự là rất đặc ý.

Hai món ăn của Thường Kiện làm xong, cũng đã thuyết phục được Hà Luật “Khi nào rảnh rỗi thì luyện.” Trời thu ánh chiều tà tà rọi vào trên lưng rất thoải mái, Thường Kiện bưng bát cơm của mình, cảnh vật đằng sau lưng tràn ngập ánh sáng, hướng Hà lão sư lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Ném thử xem, chuyên nghiệp!”

Sự thực chứng minh chuyên nghiệp quả nhiên không tầm thường, Hà Luật ngoài miệng không nói, thế nhưng rõ ràng lượng cơm so với bình thường tăng mấy lần. Thậm chí Hà giáo sư còn phi thường tự nguyện chủ động nhận công việc rửa chén mà thường ngày mình ghét nhất.

Bạn học Thường Kiện lau lau khóe miệng, cảm thấy ngày hôm nay thật kì diệu, nam nhân trong phòng bếp đeo một cái tạp dề màu phấn hồng, đeo một cái kính độ dày không nhỏ ngoan ngoan biết điều thế nhưng đã có thể ảnh hưởng không nhỏ đến hỷ nộ của mình. Thường Kiện liềm liềm môi, có một luồng kích động mãnh liệt tập kích đại não. Cái eo bên trong tạp dề kia, như thế nào lại muốn đi tới sờ một phen a?

11. Chương 11: Lưu Manh Mang Theogiáo Sư Vận Động Thể Thao Đừng Có Ý Nghĩ Không Đứng Đắn

Cuộc hẹn đến sân bóng rổ của Hà giáo sư, mãi cho đến nhiều tuần sau mới có thể thực hiện. Thường Kiện đã ở sân bóng rổ hơn hai giờ, mới nhìn thấy người kia mặc quần áo thể thao, khoan thai mà tới.

Thường Kiện đem Hà Luật đánh giá từ đầu tới chân, đây là lần đầu tiên trong mấy ngày qua có cơ hội quan sát người này gần như vậy, tuần trước nhiều tiết của Hà Luật bị hệ hóa học thay thế, theo lý mà nói không nên có một cảm giác đói khát gặp mặt như vậy. Thế nhưng nghĩ đến mấy ngày nay một vị giáo sư áo mũ chỉnh tề đứng dạy học nhiều lần xuất hiện trong giấc mơ của người nào đó, cổ tình vẫn là không nói ra được loại cảm xúc mãnh liệt kia, nhiều lần như thế Thường Kiện cũng quen rồi, cũng là vẫn thấy một loại bức thiết bên trong không dễ chịu.

“Thầy Hà!” Thường Kiện cầm trong tay chai nước suối mới mở còn chưa uống ném qua cho Hà Luật, vô cùng thành công che dấu chính mình không được tự nhiên khi nhìn thấy Hà Luật một khắc đó. Vô nghĩa, tuy rằng bạn học Thường Kiện không bởi vì mấy giấc mộng kia mà đối với xu hướng tình dục của mình nảy sinh hoài nghi to lớn cùng kinh hoàng, thế nhưng hẳn vẫn lo lắng đến giáo sư nhà hắn sẽ nhìn ra cái gì không đúng a. Thản nhiên tiếp thu hiện thực không phải là thản nhiên đối mặt với đương sự.

Không biết có phải là em gái ánh mắt khá là tinh, ngược lại Thường Kiện trong tiết học lần trước đã bị bạn học Tiểu Tích phê phán “Dùng một loại ánh mắt nóng bỏng nhìn chăm chú Hà giáo sư tuổi trẻ mỹ mạo”.

“Hắc, hóa ra là giáo sư a!” Bọn con trai chơi cùng Thường Kiện phấn khởi vỗ vai Hà Luật, “Chúng ta thuộc hệ Quản lý, giáo sư dạy cái gì?”

“Hệ vật lý cùng hệ hóa học tin học.” Hà Luật không dấu vết đem bàn tay dính đầy mồ hôi cùng bụi bẩn của nam sinh lấy xuống. Quả nhiên áo mới trên vai đã đen một mảnh.

Một nam sinh vóc dáng nhỏ bé cũng tiến đến: “Thường đội, người hắn là nên mang một mỹ nữ giáo sư đến đây đi. Soái ca chỉ có thể cùng chúng ta tranh đoạt tầm mắt của mỹ nữ a. Thiệt thòi lớn rồi!”

Thường Kiện vỗ một cái vào đầu nam sinh: “Nói linh tinh gì đó.” Cái kí bộp một tiếng Hà Luật nghe đều cảm thấy đau, bất quá Thường Kiện tựa hồ yêu thích phương thức phản bác ý kiến phóng khoáng lại bạo lực này.

“Thầy à, thầy trước tiên làm nóng một chút, sau đó liền gia nhập đội của em.” Thường Kiện nói xong liền quàng cổ nam sinh vóc dáng nhỏ bé chạy đi.

Hà Luật một bên hoạt động gân cốt, một bên chú ý đến động thái trên sân. Thường Kiện không thể nghi ngờ là thành viên xuất sắc nhất trong đội, động tác mạnh mẽ lại không thiếu linh hoạt, nam sinh vóc dáng nhỏ bé kia tốc độ cực nhanh, mấy lần ném bóng đều rất chuẩn, nhưng thật ra nam sinh vừa chụp bắt vai Hà Luật lúc mới đến tốc độ cùng kĩ thuật cũng chỉ bình thường.

Hà Luật không yêu vận động, nhưng không có nghĩa là hắn không có mắt nhìn. Tuy rằng có lúc dựa vào quần áo mà phán đoán thuộc đội nào có chút khó khăn.

Sau mười phút, Thường Kiện thở hồng hộc chạy đến trước mặt Hà Luật. “Đi, vào sân.”

Lại sau mười phút, Thường Kiệt bắt đắc dĩ, nhưng dù bắt đắc dĩ Thường Kiệt vẫn còn hi vọng Hà Luật không phải là gỗ mục không thể điêu khắc, hẳn tin là Hà giáo sư chỉ là trường kì không vận động nên chưa quen thôi. Lại qua hai mươi phút, cánh tay Thường Kiệt dùng sức, thân thể Hà Luật đang xông về phía trước, thái độ tin chắc đã hoàn toàn sụp đổ.

Thần kinh vận động không tốt, nguyên lai không có chút nào là khiêm tốn.

“Hà... Hà giáo sư...Lúc thầy đi học...Đều không có trải qua tiết bóng rổ đúng không?” Thường Kiệt vừa thở hổn hển vừa kinh ngạc nhìn kĩ trên người Hà Luật hầu như không chảy tí mồ hôi nào, ngay cả sắc mặt cũng bình thường, đương nhiên cánh tay đặt ở phần eo Hà giáo sư đã lưu luyến mà kiên quyết thu hồi.

“Trải qua...” Hà giáo sư trả lời, “Nhưng dưới tình huống không nhường thì không đạt tiêu chuẩn.”

Thời đại thiếu niên kéo bè kéo lũ đánh nhau có thể đuổi theo xe máy của người bị thua chạy suốt mấy con phố bạn học Thường Kiệt đương nhiên không thể vì thế liền từ bỏ như vậy, sau khi đội bóng rổ theo thường ngày tản đi, Hà giáo sư bị giữ lại tiếp tục tiếp thu khóa huấn luyện của bạn học Thường Kiệt.

Sau hai giờ, dưới mồ hôi như mưa, Thường Kiệt vậy cũng không ra mồ hôi

mới đối với Hà giáo sư hoàn toàn tuyệt vọng rồi: “Hà giáo sư, thầy vì sao vận động như vậy mà không ra mồ hôi?”

“Trời sinh thể chất chính là như vậy, dù vận động như thế nào cũng rất ít có mồ hôi.” Hà giáo sư đối với cậu học sinh trưng ra khuôn mặt ủ rũ có phần đồng tình. Từ nhỏ đến lớn đa số giáo viên thể dục đối với mình đều bắt đắc dĩ như thế, nhưng chưa từng có người bắt đắc dĩ đến không cam lòng như thế.

“Quên đi,” Thường Kiệt vẻ mặt quyết tâm, “Bóng rổ không được, lần tới thay cái hạng mục vận động khác, em không tin không được.”

Từ bóng rổ đến bóng đá bóng chuyền, lại tới cầu lông bóng bàn, Thường Kiệt rốt cục chịu thua, một người nếu như không am hiểu đều có thể không am hiểu đến như vậy toàn diện, Thường Kiệt cho rằng Hà Luật cũng không có tư cách tiếp thu khinh bỉ.

“Thầy đến tốt cùng là có thể tham gia hạng mục thể thao gì?” Thường Kiệt đã tuyệt vọng vừa ăn như đùi gà trong tay là hùm sói, vừa không ôm hi vọng hỏi Hà Luật.

Hà Luật bình tĩnh trả lời: “Đánh cờ.”

“Ha?”

“Cờ vua Trung Quốc, cờ vua, cờ vây, cờ năm quân.” Hà giáo sư câu khoe miệng, “Ngoại trừ không tham gia thi đấu cờ năm quân, các cái khác đều đạt đến giải thưởng cấp thị. Có hứng thú đánh một ván?”

“Dựa vào, cái kia tính là hạng mục thể dục gì a?” Thường Kiệt gục đầu, sống chết không thừa nhận bởi hẳn không biết chơi cờ mà ủ rũ.

Hà giáo sư thiện lương không có tiếp tục tiến hành đả kích học sinh nhà anh: “Nhanh ăn đi, buổi chiều không phải còn có lớp?”

“Làm sao thầy biết buổi chiều em có lớp?” Thường Kiệt cắn đùi gà có chút mất tập trung, như thế nào cùng Hà Luật quen biết mình xem ra càng ngày càng giống như tứ chi phát triển đầu óc đơn giản đây?

Hà giáo sư hơi ngáp ngừng: “Tôi nhớ tới cậu thật giống như nhắc qua, buổi chiều thứ năm có lớp...”

Thường Kiệt ngốc lảng ờm một tiếng, ánh mắt chậm nửa nhịp mới sáng lên, trong lòng khẽ động ý xấu, mới chuyển đề tài: “Thầy, người còn không có bạn gái chứ?” Kì thật trong lòng bạn học Thường Kiệt cũng đã nắm rõ đáp án.

Hà Luật dùng khăn tay lau lau, mới chậm rì rì mà lắc đầu một cái: “Không có.” Hà Luật đại khái là nhớ tới cái gì đó, lông mày có hơi nhăn lại, nhất là bạn học Thường Kiệt bày ra nụ cười trộm từ nội tâm, nhất thời kích thích tâm hồn pha lê của Hà giáo sư: “Cười cái gì, em thì có?”

Em đương nhiên không có, nếu không còn cần phải buồn phiền như thế sao. Thường Kiệt ở bên trong yên lặng nói, trì hoãn không phải đức tính tốt, vì lẽ đó bạn học Thường Kiệt sau khi phát hiện mình đối với

giáo sư mù màu này sinh ra ảo tưởng đẹp đẽ, cũng đã quả quyết tiếp nhận hiện thực rồi. Thường Kiệt rất muốn như thế nói cho anh: Lão tử chính là đang trên con đường truy đuổi bạn gái!

12. Chương 12

Thường Kiệt không chút nghi ngờ nào chính là theo phái hành động, cậu cũng coi như hiểu rõ Hà Luật là thể chất thụ động, phải đợi cậu đưa tới cửa, nếu không đến đời sau cũng chưa chắc đợi được.

Hà giáo sư bắt đầu có điểm phiền muộn, đối với lời mời nhiều lần của một học sinh, muốn nói chán ghét cũng không thể nói được, Hà giáo sư chỉ là không thích ồn ào, không có nghĩa là hưởng thụ cô quạnh, bên cạnh có người đi tới đi lui ồn ồn nhiệt nhiệt kỳ thực cũng không sai; nhưng Hà giáo sư vẫn có chút ưu sầu, cùng bạn học Thường Kiệt xem như là bạn học lâu năm sao? Cái kia phải là mình lấy tư thái của trưởng bối mà quan tâm đến tiểu bối nhiều hơn mới đúng, tại sao lúc cùng nhau ăn cơm ngược lại là Thường Kiệt thu dọn bàn, trong nhà thời điểm nấu cơm cũng hầu như là Thường Kiệt nấu chính, ra ngoài cũng là Thường Kiệt đi cùng mình?

Những câu hỏi khó hiểu này quấy nhiễu Hà giáo sư, kết quả Hà giáo sư không quen suy nghĩ nhiều quyết đoán vung tay, nghĩ nhiều thế làm gì, miễn là vui là được a!

Cùng Thường Kiệt ở chung đúng là vui vẻ, dù cho Hà giáo sư cũng thừa nhận tính cách của mình cũng không phải quá tốt để ở chung. Thường Kiệt bao dung, ôn nhu, phần lớn thời gian còn rất tri kỷ. Trần lão sư gõ gõ đầu, khẳng định là nơi nào hỏng rồi mới cảm giác học sinh của mình đối với mình lại rất ôn nhu.

Hà giáo sư đầu hỏng rồi cuối tuần này lại cùng thường kiện đi xem phim, có người nói là phim 3D mới, phải ở rạp chiếu phim xem mới có cảm giác. Bây giờ: chuyện này đối với một người xem phim hầu như đều là trên mây tính như Hà giáo sư mà nói, là một hồi trải nghiệm khá là mới mẻ.

Vừa mới vào rạp chiếu phim, Thường Kiệt danh chính kéo tay người yêu của mình xuyên qua chỗ ngồi, thỉnh thoảng còn quấy nhiễu một đôi tình nhân đang dây dưa. Thường Kiệt cười đến trong lòng nở hoa, loại bầu không khí này, thật là TMD hấp dẫn a.

Trên tay Thường Kiệt chính là vé xem phim của em gái, cái công tử nhà giàu đang theo đuổi em gái kia thật là có lòng, lấy được cái vé như vậy thật có điểm vi diệu. Góc độ không tính là quá lệch, nhưng ở trong rạp chiếu to lớn này lại là góc duy nhất, vừa vặn ở góc chết, hết sức thích hợp làm chút hành vi không hài hòa.

Thường Kiệt trong lòng vừa cười trộm vừa thầm mắng, mấy hàng ghế ngồi này quả thực như là rạp chiếu đặc biệt thiết kế bán cho mấy người có tâm cơ. Nghĩ đến vị công tử kia vốn là muốn hẹn em gái mình đi xem phim, Thường Kiệt tàn nhẫn mà nắm tay, tiểu tử chết tiệt đừng để cho ta thấy người bắt nạt em gái ta.

“Sao vậy?” Hà Luật ở phía sau Thường Kiệt trầm thấp hỏi.

Thường Kiệt lúc này mới phát hiện mình vô tình nắm đau tay Hà giáo sư, nhất thời một trận đau lòng: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì, trong này khá nóng, chảy mồ hôi, sợ không nắm được tay thầy.”

Hà Luật nghi ngờ rút tay của mình, tìm đế chỗ của mình ngồi xuống. Thường Kiệt đem đồ hần nhét vào tay cậu, Hà Luật đỡ khốc đỡ cười: “Tôi không phải là tiểu cô nương, cậu cho tôi những thứ này làm gì?”

“Này cùng tiểu cô nương không liên quan, đây là bầu không khí xem phim.” Thường Kiệt cũng không biết bên trong có cho ăn đồ ăn hay không, những thứ này là cậu lén mang vào, vì lấy lòng người yêu mà bạn học Thường Kiệt nghĩ trăm phương ngàn kế, nhưng mà xem ra đối phương không thể nào cổ vũ được rồi.

Hà Luật không thích đồ ăn vặt, hai tay Thường Kiệt vừa thu về, một bộ không muốn cầm lại, Hà Luật bất đắc dĩ, liền đem túi đồ ăn ôm vào trong ngực. Hà giáo sư rất u buồn, học sinh của cậu lại coi cậu như hải tử mà đối xử.

Ra khỏi rạp chiếu phim cũng đã gần tới khuya, may mà rạp chiếu cách nhà Hà giáo sư không xa, hai người liền từ từ đi về, phim không thể nói là đẹp, nội dung vở kịch cũng giống như vậy, nhưng thắng ở cạnh tượng hoa lệ, nhưng nghĩ đến người bên cạnh năng lực cảm nhận màu sắc không được đầy đủ, Thường Kiệt có điểm rầu rĩ. Ở thời điểm quan hệ không có gì tiến triển thì xem phim không phải là sự tình sáng suốt gì, không nói đến cái gì cũng không làm được, còn muốn ở trong rạp chiếu phim hai giờ, chuyện này đối với một người năng động như bạn học Thường Kiệt chẳng khác nào tra tấn.

Tiến vào khu nhà của Hà Luật vài bước, hai người liền nghe thấy một tiếng mèo kêu khê truyền đến, ở trong bóng tối có vẻ yếu ớt lại nhẹ nhàng. Hà Luật dừng bước lại, dùng ánh mắt không xác định nhìn Thường Kiệt, Thường Kiệt liền trực tiếp hướng về chỗ phát ra âm thanh đi qua.

Giữa lúc Thường Kiệt tìm kiếm một vòng cũng không thu hoạch được gì, lại một tiếng mèo kêu nhẹ nhàng vang lên, trong yên tĩnh phá lệ rõ ràng. Thường Kiệt cùng Hà Luật đi về phía trước, liền thấy cuối con đường, một con mèo nằm trong bụi cỏ, hơi ngẩng đầu lên, sợ hãi kêu một tiếng. Dưới ánh đèn đường yếu ớt ở phía xa, đôi mắt đen láy của con mèo nhỏ làm cho người lạnh lùng như Hà Luật nháy mắt thay đổi sắc mặt.

Thường Kiệt ôm lấy con mèo nhỏ: “Con mèo này hẳn là bị người vứt bỏ sao?” Hà Luật vốn là muốn khuyên can, dù sao con mèo hoang trên người có khả năng là không sạch sẽ, nhưng nhìn thấy con mèo nhỏ mềm nhũn nằm trên bàn tay Thường Kiệt, nhất thời không đành lòng nói ra.

Cách con mèo nhỏ không xa có một cái hộp nhỏ, dưới đáy hình như có đồ vật vệ sinh. Hà Luật cùng Thường Kiệt liếc nhìn nhau, nghĩ thầm con mèo nhỏ này xem ra không phải bị mất, quá nửa là người ta không muốn nuôi, liền không chịu trách nhiệm bỏ lại ven đường.

“Giáo sư?” Thường Kiệt dò hỏi nhìn về phía Hà Luật.

“Cậu muốn nuôi nó?”

“Nhưng em trọ ở trường.” Thường Kiệt phi thường vô tội nói rõ sự thực.

“Vậy thì đưa đến nơi nhận nuôi động vật đi, hoặc là hỏi một chút xung quanh xem có ai đồng ý nuôi không.”

Thường Kiệt không tính là người tốt, nhưng khi dao động cũng trở nên rất cố chấp, con mèo nhỏ ngay khi ngồi trên lòng bàn tay cậu, nhiệt độ ấm áp liền truyền đến tay cậu, có một cỗ mãnh liệt cảm xúc. “Nhưng là em nghĩ muốn giữ lại nó.”

Hà Luật rốt cuộc chịu thua dưới con mắt đáng thương của con mèo cùng ánh mắt khiển trách của Thường Kiệt: “Ó thể nuôi ở chỗ tôi, nhưng mua thức ăn cho mèo, dọn dẹp gì đó, cậu làm.”

“Đương nhiên đương nhiên.” Thường Kiệt mạnh mẽ gật đầu, chuyện này quả thật là quá tốt, về sau không cần phải tiếp tục kiểm soát đến nhà thăm hỏi, một câu “Chăm sóc mèo con” liền giải quyết mọi vấn đề.

“Miêu~” một tiếng kêu nhỏ vang lên, như là đang ăn mừng tìm được nơi ở, lại một tiếng “Miêu~”, Thường Kiệt ngẩng đầu nghi ngờ, bởi vì cậu khẳng định tiếng kêu sau đó không phải phát ra từ con mèo trong tay. Mấy giây sau, ngay phía dưới bụi cây, một con mèo đốm hoa loạng choạng đi ra, nhìn lên Thường Kiệt, cọ cọ, lại cùng con mèo con trên tay này tựa hồ giống nhau như đúc.

Hà Luật đỡ cái trán chịu thua giống như gật đầu, không chút nghi ngờ nào, từ xưa đến nay không có ý định nuôi sủng vật Hà giáo sư một liên liền bị ép nuôi hử hai con mèo nhỏ. Hai người chờ trong giây lát, cuối cùng cũng không có xuất hiện thêm con thứ ba.

Thường Kiệt cho hai con mèo của cậu hai cái tên khác loại, con mèo hơi hơi nhỏ hơn một chút gọi là Tướng Quân, con hơi lớn hơn một chút gọi là Công Bình. Thường Kiệt nói, *điều này có thể quá tiêu vốc đáng cái* (ta chịu, không hiểu nổi o()o). Hà giáo sư lườm một cái, không có biểu thị bất kỳ ý kiến nào.

13. Chương 13: Tướng Quân Ngươi Như thế Nào Lại Giống Như Là E Thẹn

Ngày thứ hai tan học Thường Kiệt liền đến siêu thị mua thức ăn, cát cho mèo cùng với các loại vật dụng khi nuôi mèo, đến gần thời điểm ăn tối, Thường Kiệt liền hí ha hí hửng chạy đến nhà Hà Luật.

Hà giáo sư hôm nay không có tiết, ở nhà nhàn nhã xem phim cùng chơi với mèo, nói thật, trước khi nhận nuôi hai con mèo này Hà Luật còn có chút hoài nghi mình có thể cùng chúng nó sống chung vui vẻ hay không, thế nhưng sau nửa ngày, Hà Luật cảm thấy cảm giác cũng không tệ lắm.

Thường Kiệt gõ cửa đi vào, liền nhìn thấy dưới chân giáo sư nhà cậu có thêm một đôi dép lông xù. Miêu một tiếng, quả cầu vòng quanh chân Hà giáo sư vui chơi hai vòng mới nhìn thấy Thường Kiệt bước vào cửa, liền cấp tốc chạy tới trước Thường Kiệt đang đổi dép đi trong nhà, duỗi chân đẩy đẩy dép, Thường Kiệt dừng lại, con mèo lại đẩy đẩy, lần này móng vuốt của nó rút ra một sợi len nhỏ. Mèo con ngẩng đầu nhìn chủ nhân đi dép, Thường Kiệt tiếp tục bất động, lại tiếp tục cúi xuống, lại tiếp tục nghịch cái dép. Thường Kiệt cười cười dùng dép đá đá bụng mèo con làm nó nhanh chóng chạy trốn khỏi Thường Kiệt, miêu một tiếng dùng đôi mắt long lanh nhìn chăm chăm động tác kế tiếp của Thường Kiệt.

Thường Kiệt nở nụ cười: “Công Binh, Tướng Quân nhà ngươi đâu?”

“Vào nhà trước đã.” Hà giáo sư híp híp mắt, chờ Thường Kiệt đi vào mới đóng cửa lại, “Làm sao cậu biết đây là Công Binh mà không phải là Tướng Quân?” Hà Luật tuy rằng không có ý kiến gì về cái tên Thường Kiệt đặt, nhưng là dễ gọi còn hơn là cầu kì. Nhưng mà hai con mèo màu sắc giống nhau, Hà Luật không rõ con nào là Tướng Quân, con nào là Công Binh, trừ khi hai con mèo cùng ở trước mặt, bằng không Hà Luật đều là kêu loạn.

“Ày,” Thường Kiệt ngồi xổm xuống, động tác vô cùng nhanh chóng bắt được Công Binh, kéo kéo lỗ tai phải, “Công Binh tai phải có một vết bớt màu vàng, Tướng Quân không có.”

Lúc này một tiếng mèo kêu yếu ớt từ sau ghế sofa vang lên, Tướng Quân thò cái đầu tròn vo ra khỏi ghế, Hà Luật đã thấy rõ, quả nhiên trên tai Tướng Quân không hề có vết bớt. Tướng Quân khẽ kêu một tiếng, Công Binh lập tức giãy khỏi tay Thường Kiệt, Thường Kiệt thả tay ra, Công Binh liền vọt tới chỗ Tướng Quân. Hai con mèo lần thành một đoàn, Tướng Quân vóc dáng có điểm nhỏ, bị đụng phải cái bụng liền hướng lên trên trời.

“Đây là thức ăn cho mèo, ta mua mấy loại không giống nhau.” Thường Kiệt đưa túi nilon đựng đồ vật ra, lại cùng Hà Luật nói một số lưu ý cậu tra được trên Internet.

Hà Luật trầm mặc một hồi: “Kì thực ăn cơm là được rồi, Tướng Quân cùng Công Binh xem ra là đã cai sữa.” Lúc này Tướng Quân đánh cái lẩn từ trên mặt đất bò lên, sợ hãi chạy đến bên chân Hà Luật, Hà Luật cúi xuống, hứng thú chọc chọc bụng Tướng Quân: “Trước đây mẹ tôi cũng nuôi mèo, con mèo kia cai sữa liền được mang đến, mẹ tôi liền cho ăn cơm tẻ có lúc có thêm mấy con tôm tép nhỏ. Cậu nói xem thời cổ đại không có thức ăn mèo, mèo liền không thể sống sao? Cậu bây giờ nuôi sủng vật cũng thật là có chút chủ nghĩa giáo điều quá mức.”

Hà Luật rất ít khi nói nhiều như vậy, còn hơi có chút ý tứ biểu lộ cảm xúc, bạn học Thường Kiệt suy tư một thoáng, dùng một loại ngữ khí nhu hòa từ trước tới nay chưa từng trải qua nhẹ nhàng hỏi Hà giáo sư: “Giáo sư...Không cùng cha mẹ thầy ở cùng sao?”

“Bọn họ đều không ở,” Ngón tay Hà Luật hướng bụng Tướng Quân vẽ vòng tròn, Tướng quân rất ngoan ngoãn phối hợp với cậu, khoe miệng Hà Luật giương lên một độ cung nhỏ, “Bọn họ đều không ở, trước khi tôi tốt nghiệp một năm, cha tôi mất, tốt nghiệp năm ấy, mẹ tôi cũng đi theo.” Hà Luật quay đầu lại nhìn Thường Kiệt vẽ mặt thành thật: “Kỳ thật tôi cũng không cảm thấy quá thương tâm, cha mẹ tôi cả đời này kỳ thực rất hạnh phúc, bọn họ hơn ba mươi tuổi mới có tôi, thời điểm rời đi thế giới này đã dặt tay quá bốn mươi năm. Một đời người, có thể cùng người mình quý trọng bốn mươi năm, còn có cái gì tiếc nuối.”

Nhưng là thầy nhất định thật đáng tiếc. Người chưa tới trung niên cũng đã mất cả cha mẹ, lúc có thể báo hiếu phụ mẫu thì cha mẹ đều đã không còn. Thường Kiệt mũi chua xót, buồn buồn nói: “Giáo sư, thời điểm thầy cảm thấy cô quạnh, không muốn ở một mình, nhớ tới có thể tìm em a, gọi liền đến.”

Hà Luật nhẹ nhàng nở nụ cười, dùng một bàn tay khác vỗ nhẹ đầu Thường Kiện: “Nói tới nghiêm túc như vậy làm gì, cậu lại không phải vợ tôi.”

Thường Kiện ở trong lòng hừ nhẹ, em ngược lại càng muốn cho thầy làm vợ em.

Miêu một tiếng, Tướng Quân vô tội nhìn Hà Luật, đối với lực đạo trên bụng bị mất không chế oan ức oán giận. Hà giáo sư rút tay về: “Đói bụng không, để cho cha các người đi làm đồ ăn đi.”

Thường Kiện đứng dậy, quen thuộc mở cửa tủ lạnh tìm nguyên liệu nấu ăn, từ khi Thường Kiện ở nhà Hà Luật trở tài xong, nhà Hà giáo sư cũng dần dần có dụng cụ nấu ăn thông thường, trong tủ lạnh cũng không còn trống rỗng một mảnh nữa. Thường Kiện lấy mấy quả trứng gà, lại rửa sạch rau cần, Thường Kiện không thành công chiếm lĩnh người và tâm Hà giáo sư, nhưng dĩ nhiên đã hoàn toàn chiếm lĩnh nhà bếp Hà giáo sư.

Nhà bếp truyền ra hương vị đem Công Binh hấp dẫn lượn quanh chân Thường Kiện, Tướng Quân ngồi xổm ở cửa bếp nhìn dáo dác, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Hà Luật đang thành thoi ngồi trên ghế salon xem tivi.

“Hà giáo sư, tuần này thầy có rảnh không?”

“Hả?” Hà Luật đang chuyên tâm đang xem phân tích trận thi đấu cờ vây mấy ngày trước.

“Em cùng mấy người bạn hẹn đi vùng ngoại thành, có chút tương tự nông gia nhạc, giáo sư có đi hay không?” Thường Kiện tùy ý hỏi, lỗ tai dựng thẳng chăm chú lắng nghe động tĩnh.

“Cuối tuần? Cuối tuần này hẳn là rảnh rồi đi,” Hà Luật suy nghĩ một chút, “Nhưng mà cậu cùng bạn học đi, tôi đi các cậu chơi sẽ không dễ chịu.”

“Không có không có,” Thường Kiện mặc cái tạp dề màu phấn hồng kia chạy thẳng đến phòng khách, vọt tới trước mặt Hà giáo sư, ân cần nói rõ, “Là bạn bè trước đây em chơi cùng, không phải bạn học, mọi người đều mang bạn bè cùng đi, nhiều người náo nhiệt mà.”

Hà Luật lại suy nghĩ một lúc, sau khi mỗi cái cuối tuần đều bị Thường bạn học quấy rối đến nhiệt tình lên, Hà giáo sư cảm thấy cuối tuần không có hoạt động gì kỳ thực có chút nhàm chán, vì lẽ đó Hà giáo sư gật gật đầu.

Trong phòng bếp truyền đến tiếng dầu sôi, Thường Kiện bạn học ngậm nga trở lại phòng bếp, khà khà, lần này hai ngày một đêm phải đem vợ bắt được!

Lúc này Hà giáo sư còn không biết gì, tâm tình không tệ mà mà đem Tướng Quân ôm ở trên đùi, Tướng Quân nhìn xuống từ đầu gối Hà Luật, cân nhắc trong chốc lát, lập tức ngoan ngoãn nằm ở trên đùi.

14. Chương 14: Rùa Đen Cũng Có Jq?

Trước khi lên đường, Hà giáo sư băn khoăn hai con mèo không biết nên làm gì, tùy tiện gửi người khác nuôi khẳng định là không được, may là sau đó nữ giáo sư nhà bên biểu thị đồng ý giúp đỡ. Nữ giáo sư họ Hàn, trong nhà nuôi mèo nhiều năm, hôm đó Hà giáo sư ôm mèo qua đó vẫn còn chút lo lắng, hai con mèo từ nhỏ nuôi trong nhà, bỗng nhiên thay đổi có thể hay không không quen a?

Công Binh ở trong ngực Hà giáo sư miêu mấy tiếng, biểu thị nghi vấn đối với Hà giáo sư đem thời gian nuôi một tuần định nghĩa thành “Nuôi từ nhỏ”. Tướng Quân duỗi vuốt trái động vào đầu Công Binh, Tướng Quân không kêu nữa, lè lưỡi, ác liệt liếm mũi Tướng Quân.

Hà Luật hôm nay chỉ có hai tiết, dạy xong liền chạy đi gửi mèo. Hàn giáo sư mừng rỡ tiếp nhận hai con mèo. Trời mới biết từ khi hai con mèo nuôi từ bé trong nhà sau khi lớn lên liền béo ú lại làm biếng không hề có chút dễ thương, Hàn giáo sư bây giờ nhìn thấy hai con mèo con này cỡ nào tình mẹ lan tràn a.

“Mèo này tên là gì?” Hàn giáo sư ánh mắt lộng lộng, vẻ mặt vô cùng chờ mong.

Hà Luật nuốt nuốt nước miếng: “Trên tai có vết bớt gọi là Công Binh, con không có gọi là Tướng Quân.”

“Phốc.” Hàn giáo sư xoa xoa lỗ tai con mèo nhỏ, “Xem ra Tướng Quân còn muốn so với Công Binh nhỏ hơn một chút a. Lại nói,” Nữ giáo sư cười híp mắt, “Vẫn là không nghĩ Hàn giáo sư thích lấy tên kiểu này, Tướng Quân, Công Binh, rất thú vị.” Thời điểm Hàn giáo sư nói đến hai chữ Công Binh, Công Binh ở trong lòng Hàn giáo sư đập đuổi chân, trong trẻo kêu một tiếng, xem như xác định tên của mình.

Hà Luật lắc lắc mắt, rất muốn nói mèo này kì thực cậu không quen biết. Lại nói, Công Binh một dạng lấy lòng, thật là có mấy phần cùng Thường Kiện giống nhau.

“Thật đáng yêu, nó lại có thể nghe hiểu được tên của chính mình.” Hàn giáo sư hưng phấn, “Đại Hoàng nhà ta phải gọi hai tháng mới có thể có chút mẫn cảm với hai chữ kia, mèo nhà cậu xem ra còn rất nhỏ a, thực sự là quá thông minh.”

Đại Hoàng cái gì, mới là tên mèo thông thường a, Hà Luật cảm thán, đối với vẻ mặt Hàn giáo sư như muốn đem hai con mèo nhỏ chiếm lấy như thế, Hà Luật nhất thời cảm thấy chuyện này làm được có chút vô căn cứ. Nhưng mà Thường Kiện đã vọt vào văn phòng: “Giáo sư thầy làm sao lại không ở trong phòng làm việc của mình? May là em ở bên cạnh liền nhìn thấy thầy.”

Hà Luật rất muốn ngăn lại Thường Kiện đang huyên náo không ngừng, đối với việc học sinh quá thân cận thậm chí có chút dỗi xử không phân biệt lớn nhỏ, Hà Luật không ngại, cũng không chán ghét, nhưng không phủ nhận, cũng không muốn để nhiều người khác chứng kiến. Đặc biệt là đồng nghiệp.

Quả nhiên Hàn giáo sư liền ngẩng đầu lên: “Học sinh của Hà giáo sư?”

Hà Luật gật đầu, Thường Kiện lúc này mới phát hiện trong phòng còn có một vị nữ giáo sư, đồng thời trong lòng nữ giáo sư còn ôm hai con mèo con. Hà Luật vội vàng thừa dịp Thường Kiện chưa kịp nói gì liền giải thích: “Tôi đem mèo đem gửi nhà Hàn giáo sư mấy ngày.” Thường Kiện cười hì hì, biểu thị hoàn toàn hiểu được.

Hai người cùng nhau đi dạo trên con đường ven rừng rậm của trường, Hà Luật có chút nghi hoặc, chính mình tại sao lại có chút e ngại Hàn giáo sư biết chuyện mèo là mình và Thường Kiện nuôi cùng nhau. Thường Kiện nhìn dáng vẻ Hà giáo sư suy tư liền nhện không được kể sát vào: “Giáo sư thầy không phải là nhớ Tướng Quân cùng Công Binh chứ?”

Hà Luật sờ sờ mũi, không để ý đến hấn.

Thường Kiện cùng bạn hẹn ở một khu ktv náo nhiệt, Hà Luật vừa nhìn thấy mấy người bạn kia liền biết đây là danh xứng với thực hồ cầu bằng hữu. Trong phòng khách rộng lớn tập trung mấy người, không thiếu nam nữ đang ôm nhau, huyên náo giống như cái loại ca hát trên phố khiến người ta nghe liền đau đầu đau tim. Thời điểm Thường Kiện đẩy cửa bước vào, một tiếng huýt sáo vang dội vang lên, một chàng trai nhuộm tóc đỏ một thân quần áo thể thao cầm điều thuốc, phun ra một vòng khói hoa lệ: “Ai u, Thường lão đại mang theo bạn gái đến rồi?”

Hà Luật nhú mày, trong phòng khách truyền đến mùi khói dày đặc đến có chút sắc, nghe thấy một vài âm thanh khụ khụ trầm thấp vang lên, trong phòng liền có người phản ứng lại này Thường Kiện không phải lại mang đứa em gái ranh ma quỷ quái của hấn đến chứ? Một chàng trai cả người mặc âu phục trắng như chim công cười mà không cười nhìn sang: “U, Thường Lão đại đổi khẩu vị?”

Hà Luật đen mặt, Thường Kiện bang bang gõ hai tiếng: “Các cậu mồm miệng cẩn thận chút cho tôi.” Thường Kiện giáo huấn người xong, mấy tên kia cũng không phải dạng người mơ mơ màng màng, đương nhiên Thường Kiện đã quên sửa lại địa vị Hà giáo sư trong lòng mọi người.

“Bây giờ, bốn giờ chiều, còn không đi, dự định qua đêm ở trên xe a?” Thường Kiện xoay người hô một vòng, từng người từng người ngồi trên sofa vội vàng đứng dậy, “Đi, còn muốn đến chỗ kia ăn cơm. Cậu, còn cậu, đem thuốc dập tắt, cả người đều mùi khói rồi.”

Một đường cùng đi tổng cộng có tám người, bốn nam hai nữ cùng Thường Kiện và Hà Luật, thời điểm lên xe Hà Luật đứng ở sau cùng đoàn người, bước chân chậm như là đang do dự. Chàng trai mặc âu phục cười nhếch miệng: “Thường lão đại người đẹp nhà anh một bộ muốn chạy trốn a.”

Thường Kiệt đầu đầu cực kì, rõ ràng đã cùng bọn họ nói chuyện lần này mang người rất quan trọng, cũng rất chú trọng lễ tiết, để bọn họ có chút thu liễm, không nghĩ tới lúc trước đáp ứng đến cẩn thận mà bây giờ một đám loạn thành một đoàn. Thật là, đám người này, đối với bọn họ có chút chờ mong đúng là Thường Kiệt TMD ý nghĩ kỳ lạ. Nhưng là Thường Kiệt cũng thực sợ Hà Luật chạy trốn, vất vả mới đem tất cả đồ vật của Hà giáo sư cầm đến trên tay, nói là hiếu kính nhưng thật ra là áp chế.

Sau khi lên xe Thường Kiệt cùng Hà Luật ngồi hàng cuối cùng cách xa mọi người, bạn học Thường Kiệt vô cùng lúng túng: “Hà giáo sư, cái kia, bọn họ ngoại hình có chút không được, nhưng mà, mọi người kỳ thực rất tốt.” Hà Luật tựa bên cửa sổ, không tiếng động mà gật gù.

“Hà giáo sư?”

“Hả?”

“Em kể chuyện xưa cho thầy đi.”

Hà Luật mở hai con mắt đã nhắm lại, tựa hồ đối với tên học sinh còn đồ trên chiếc xe ồn ào này kể chuyện xưa cảm thấy thật không thể tin nổi, nhưng mà Hà giáo sư vẫn là thân thiện gật gật đầu, đem đầu bị nghiêng chỉnh lại.

“Em gái em nuôi hai con rùa đen...”

“Hả?”

“Một con gọi là Bình Tĩnh, một con gọi là Tự Treo.”

“...Cậu đặt tên?”

“Không phải, em gái em lấy, bởi vì ngày mua hai con rùa đen, em gái em vừa treo cuộc thi toán cao cấp.”

“...Các cậu quả nhiên là anh em.”

“Cái này không phải là trọng điểm,” Thường Kiệt chính mình cũng cảm thấy lúng túng, “Em nói trọng điểm a. Bình tĩnh cùng Tự Treo nguyên bản là không nuôi dưỡng cùng nhau, đứa em gái của em kia...A, có chút ý nghĩ kì quái, nó nói nuôi hai con rùa màu đen cùng nhau sẽ không chịu nổi thử thách cô đơn, sẽ đối với đồng bạn cùng nuôi tạo thành cảm giác ỷ lại.”

“Hừm, sau đó thì sao?”

“Thường lão đại, có muốn dùng đồ uống hay không?” Nương theo một tiếng hét cao, hai bình đồ uống rực rỡ bay đến, đem bầu không khí phía sau một mảng chờ mong bên trong bị phá sạch sành sanh.

Thường Kiệt cắn răng tiếp được đồ uống. May là Hà Luật không quan tâm: “Sau đó thì sao.”

15. Chương 15: Đem Jq Của Rùađen Nói Xong?

“Sau đó,” Thường Kiệt mím mím môi, “Em gái em cùng em nói, hai con rùa đen kia liền bị nuôi vào trong hai bình thủy tinh cạnh nhau, ngày qua ngày, mãi đến tận hôm em gái em phát hiện, Tự Treo đều bò đến gần bên cạnh cái bình thủy tinh kia, nhưng Bình Tĩnh lại có thể tự do tự tại trong bình thủy tinh của nó.” Thường Kiệt nuốt nước miếng một cái, ngón tay cầm đồ uống không ngừng dùng sức, ở ánh mắt ôn hòa của Hà Luật nói tiếp, “Em gái em đùa dai, đem bình thủy tinh đổi hướng, nói cách khác, nếu Tự Treo không bò, nó đã ở bên xa nhất cái bình thủy tinh kia, thế nhưng kì tích phát sinh, lúc bình thủy tinh bị xoay tròn nửa vòng, Tự Treo liền bắt đầu dọc theo mép bình bò, vẫn bò đến gần góc Bình Tĩnh, nó lại dừng lại.”

“Cậu là nói, Tự Treo đang bò đến nơi gần Bình Tĩnh?”

“Sau đó có một ngày,” Thường Kiệt cũng không có trả lời câu hỏi của Hà Luật, nói tiếp, “Em gái em bỏ Tự Treo vào bình của Bình Tĩnh, thời điểm Bình Tĩnh bất động, Tự Treo cũng sẽ dừng lại.”

Hà Luật nhìn Thường Kiện khó mà tin nổi chuyện thần kì này, tiếp tục im lặng suy nghĩ.

“Thế nhưng, em gái em nói thời điểm ông chủ của hàng kia bán cho nó đã nói, hai con rùa đen kia,” Thường Kiện cẩn thận từng li từng tí một, nói từng chữ từng chữ, “Đều là đực.”

Hà Luật cảm thấy trái tim hoặc là nơi nào đó nhảy nhẩy, một loại nguyên nhân không cách nào xác định được, khó có thể xác định nơi nào chấn động. Mang theo một chút kinh hoàng hầu như khó có thể nhận biết, cùng bất an. Hà Luật hầu như không có nói thêm gì, chỉ là cúi đầu xuống mở nắp chai đồ uống, cũng không biết là tay hay là cái nắp xác thực quá chặt, Hà Luật dùng sức một hồi vẫn không mở được.

Thường Kiện yên lặng mà đưa tay cầm đồ uống của Hà Luật, mở nắp ra, đem cái chai trả lại cho Hà Luật, nhưng nắp chai vẫn cầm trong tay mình. Hà Luật uống hai ngụm, nhìn ra phong cảnh chạy như bay ngoài cửa sổ, mới quay đầu lại miễn cưỡng hướng Thường Kiện cười cười: “Con rùa đen của em gái cậu rất thú vị.”

Thường Kiện có chút cẩn thận từng li từng tí quá mức, nở nụ cười, phản ứng của Hà Luật có chút ngoài dự kiến của hắn, không phải là phần nộ cũng không phải là ngượng ngùng, có chút... Cảm giác mất tập trung. Chuyện cũ này có thể mang cho Hà Luật chút thông tin, Thường Kiện cũng không thể chắc chắn, bởi vì chuyện của rùa đen không vẫn là chuyện đã xảy ra, không thể nói toàn bộ là sự thật nhưng chí ít cũng có ba phần là thật, người bình thường sau khi nghe phải giật mình cùng cảm thấy thú vị mới phải. Thế nhưng làm Thường Kiện có ý đồ riêng người nghe Hà Luật, hắn là có càng nhiều suy nghĩ mới đúng chứ?

Đương nhiên Thường Kiện cũng không có ý định thông qua chuyện cũ đã trải qua gia công của nghệ thuật để Hà Luật chân chính hiểu ý tứ của mình, nói cách khác, Thường Kiện không có lười biếng đến nỗi lấy phương thức lòng vòng quanh co để biểu lộ với Hà giáo sư mà cậu tâm tâm niệm niệm muốn ăn đến miếng. Thế nhưng, để làm nền lại cũng không được sao?

Nói thật Thường Kiện lúc này có chút thấp thỏm không yên, lần đi chơi không thể bài trừ đồng người không phải là nhân tố ngẫu nhiên, tỷ như hành trình hai ngày một đêm, tỷ như trong tám người có hai đôi tình nhân, so sánh đêm nay sẽ có lửa trại, tỷ như đã an bài phòng đôi. Thường Kiện vốn là không có chút nào vội vã, cùng lắm là có chút kích động cùng căng thẳng, cậu nguyên bản vốn tính toán là, rỗng rã hai ngày một đêm, dù sao cũng nên có cơ hội thể hiện ôn nhu, sau đó là ngọt ngào ngào nói chuyện.

Thế nhưng hiện tại Hà Luật có chút do dự làm cho Thường Kiện có chút suy sụp. Có chút không đành lòng đánh vỡ cậu rõ ràng là đang giả như bình tĩnh.

Vì lẽ đó Thường Kiện hướng Hà Luật miễn cưỡng kéo khóe miệng: “Đúng là rất thú vị, lần sau có cơ hội em mang cho giáo sư xem đi.” Chuyện làm khó người như vậy, Thường Kiện tin tưởng mình tại năm tháng nhần tâm nhất cũng làm không được, huống hồ bây giờ mình đã thay đổi. Con đường chăm sóc người khác, không hẳn là lúc sinh ra đã đi theo, nhưng chung quy vẫn có thể học ra mấy phần đáng đáp.

Cơ thịt cứng ngắc trên mặt Hà Luật dần dần hạ xuống, lộ ra một chút nhàn nhàn nhạt nhạt nhưng là nụ cười tự nhiên: “Em gái cậu rất... cường hãn, cậu trộm vật nuôi của nàng, cẩn thận chịu đòn.”

“Em cũng chính là nhường nó, thế nhưng nó lại thật sự không biết điều trèo lên đầu em a.” Thường Kiện bất mãn nói thầm, đối với hình tượng lúng túng của trình trong lòng người yêu biểu thị phiền muộn.

Cuối tuần gia đình nhà nông cũng không tính là quá yên tĩnh, thời điểm nhóm Thường Kiện đến nơi đó đã có không ít khách. Lúc này trời cũng đã ngã về chiều, đăng kí được thủ tục vào ở, từng người liền chạy đến gian phòng của mình.

Thường Kiện dĩ nhiên là ở cùng một gian với Hà Luật, gian phòng bài trí rất đơn giản, một chiếc giường đôi, bên cạnh là một cái tủ quần áo phi thường có cảm giác thời đại, đối diện chính là bàn trang điểm, trên mặt bàn thậm chí còn để một cái lược gỗ. Thường Kiện đem hành lí của hai người thả xuống góc tường cạnh giường: “Giáo sư, thầy có muốn rửa mặt không, lập tức liền ăn cơm.”

Hà Luật đem cái áo khoác mới cởi một nửa lần nữa mặc vào, gật gật đầu liền trực tiếp đi vào phòng tắm nhỏ bên cạnh.

Hà Luật đang rửa mặt, sau lưng liền truyền đến tiếng mở cửa, Hà Luật liền dịch người sang một bên, phòng tắm nhỏ hẹp cũng không thích hợp hai nam nhân cùng chen chúc cùng lúc, thân thể của Hà Luật cùng

Thường Kiện duy trì một khoảng cách phi thường ngăn ngửi mặt đối mặt đứng, thậm chí có thể thấy được trên người Thường Kiện truyền đến mùi mồ hôi nhàn nhạt thuộc về nam nhân kia. Hà Luật lúng túng lùi phía sau một bước, eo cũng đã chạm đến bồn rửa mặt bằng đá cẩm thạch.

“Cẩn thận.” Thường Kiện đưa tay ra giúp đỡ một thoáng, bàn tay vòng ra phía sau Hà giáo sư liền trực tiếp dán lên eo Hà Luật, một khắc đó Thường Kiện cảm giác được thân thể Hà Luật run nhẹ, sau đó dùng một loại cảm giác hoảng hốt không giải thích được tách bàn tay không thuộc về mình ra.

“Cậu vào để làm gì?” Hà Luật cầm lấy kính mắt để ở một bên đeo lên, ánh mắt thanh minh, loại cảm giác hoảng hốt kia cũng chậm rãi biến mất.

“Em sợ khăn mặt nơi này không sạch sẽ.” Thường Kiện hơi thất vọng thu tay phải của mình về, ngược lại đem tay trái cầm khăn mặt của mình đưa tới, “Em đi ra ngoài chờ thầy, có thể đi phòng ăn ăn cơm rồi.”

Hà Luật tiếp nhận khăn mặt, nhìn bóng lưng Thường Kiện từ từ biến mất. Hà Luật dùng khăn che mặt mình, làm thế nào lại không cẩn thận, liền đem sai phạm của người khác liên tưởng đến trên người đứa bé này đây?

Bữa tối thực sự có cảm giác đặc biệt, từ nguyên liệu nấu ăn đến cách làm, đều mang theo một luồng thanh đạm cùng sáng khoái, có người nói chủ nhà này cố ý mời đầu bếp về, phi thường giỏi về dùng nguyên liệu nấu ăn mới mẻ làm ra món ăn ngon nhưng không đầy dầu mỡ. Một bữa cơm ăn rất ồn ào, thêm vào đó ông chủ còn lấy ra bình rượu nhà mình ủ, liền thấy Hà Luật đều đã quên một chút không vui trước kia.

“Ăn nhiều một chút, chờ một lúc nữa đêm lửa trại còn phải hát nữa, rất tốn thể lực.” Thường Kiện ở bên tai Hà Luật trầm thấp dặn dò, lại đem cơm canh đặt trước mặt Hà Luật.

Thiếu niên mặc âu phục ngồi đối diện căn chiếc đĩa, quăng một cái ánh mắt ngả ngớn: “Thường lão đại, thê quân nghiêm rồi?”

16. Chương 16: GặM Một Cái Cõi Như là Biểu Lộ Sao?

Đôi đĩa của Hà Luật dừng lại một chút, lại tiếp tục như không có chuyện gì mà gấp miếng nếm trong đĩa nhỏ trước mặt. Thường Kiện hung ác mà trừng huynh đệ của mình một chút, thật vô cùng hối hận vì đã dẫn theo một đám thành sự không đủ bại sự có thừa này.

Thời điểm trời hoàn toàn tối mịt, đêm hội lửa trại bắt đầu diễn ra tại quảng trường lớn, nói là đêm hội, kỳ thực rất đơn giản, một đồng lửa lớn, microphone, thêm mấy hàng ghế dựa mới được đặt, nhưng mà lại ở vùng ngoại thành xa xôi, bầu trời trong lành nên có chút cảm giác rộng lớn. Thường Kiện kéo Hà Luật vào chỗ ghế trong góc, chỉ sợ mấy cái hồ cầu bằng hữu kia lại nói ra mấy lời nói kinh động.

Người chủ trì tạm thời đang phát mấy ca khúc sống động trong máy, nhưng không biết sao số người nhảy múa theo ca khúc cũng không có nhiều, người chủ trì đại khái là có chút lúng túng, cuối cùng cũng nảy ra chút ý đồ xấu, để mỗi người lên hát. Có lẽ những nơi như nông gia này thường tổ chức mấy loại hình thức lễ hội kiểu này, trong mấy tính của chủ nhà có đầy đủ các loại nhạc đệm, Thường Kiện thậm chí còn tìm thấy mấy ca khúc đang hot.

Thời điểm microphone chuyển tới tay Thường Kiện, Thường Kiện đem tay phải hướng trên áo lướt qua, lau đi mồ hôi chảy trên trán.

Thường Kiện thời thiếu niên từng vô cùng yêu thích một ban nhạc Hồng Kông, từ ca từ đến giai điệu từng đem cho cậu rất nhiều nhiệt huyết cùng cảm động. Bây giờ bài này có thể lấy ra liền hát, nhưng là Thường Kiện lại lần nữa tổn không ít thời gian luyện tập qua. Bài này thể hiện tình yêu của vị ca sĩ này dành cho mẹ nên từ “Yêu” lặp lại nhiều lần tạo thành lời hô hoán, nhưng Thường Kiện lại mang tâm tư coi nó làm lễ vật thứ nhất tặng cho Hà Luật.

Tiếng Quảng Đông phát âm cùng với tiếng phổ thông nhất định có chút khác biệt, Thường Kiện không thể xác định người nghe có thể phát hiện ra ý nghĩa ca từ hay không, nhưng câu nói kia làm trung tâm của điệp khúc phát âm hoàn toàn giống với tiếng phổ thông, nói cách khác, hoàn toàn không sợ người nghe không hiểu.

Thời điểm bỏ mic xuống, người nghe ở dưới thối ra từng trận huyết sáo, đêm hội này cũng không phải chỉ có nhóm người của Thường Kiện, cò có cả các du khách khác, trận huyết sáo này có thể thấy được không phải là người của Thường Kiện tăng bốc, mà là thực sự nhận được cổ động. Thường Kiện cười hì hì lắc lắc tay, gọn gàng nhanh gọn nhảy từ trên sân khấu xuống.

“Thế nào?” Chỗ ngồi của Hà Luật không tính là quá thấp, nhưng có chút hẻo lánh, bên người trước sau đều không có ai, Thường Kiện phớt lờ mọi người trực tiếp giống như tranh công mà chạy đến trước mặt Hà Luật.

“Không tồi a,” Hà Luật đối mặt với ánh mắt sáng lấp lánh của Thường Kiện không tự chủ được di chuyển tầm mắt, “Thời bọn tôi số nam sinh yêu thích bọn họ hát có lẽ còn nhiều hơn.”

“Thời các thầy...” Thường Kiện nghe được có chút không thoải mái, loại từ ngữ này giống như đem cậu bỏ qua một bên, Thường Kiện lại mở miệng, thời điểm nói còn dẫn theo chút làm nũng mà chính cậu cũng không ý thức được, “Hà giáo sư.”

“Hả?”

“Thời đại của các thầy không xa, đặc biệt là thầy, em cách thầy rất gần.” Thường Kiện giọng điệu nghiêm túc có chút run, cậu lại duỗi tay ra, trịnh trọng nắm tay Hà Luật, “Lại như nơi này, rất gần rất gần.”

Hà Luật theo ánh mắt Thường Kiện nhìn thấy bàn tay hai người đang nắm vào nhau, Hà Luật như là chậm hai nhịp mới kịp phản ứng được bàn tay mình đang bị học sinh của anh sưởi ấm, Hà Luật nhất thời có chút hoảng loạn, nghĩ muốn rút tay ra.

Thường Kiện đột nhiên dùng sức, làm cho Hà Luật không rút tay ra được mà ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Thường Kiện. Phía sau là lửa trại cháy hừng hực cùng với đám người náo nhiệt, đỉnh đầu là bầu trời trống trải mà sạch sẽ, thời điểm bốn mắt nhìn nhau, nhẩn nại tiêu hao hết, một cái cúi đầu hô hấp liền hòa vào nhau.

Hà Luật liền cảm thấy trước mắt tối sầm lại, một bóng người đè lên, sau đó là trên môi có cảm giác ẩm áp ẩm ướt, nhẹ nhàng tiếp xúc, sau đó cái lưỡi của người kia nhẹ nhàng lướt qua môi mình.

Hà Luật cảm giác dài dằng dặc, nhưng là trên thực tế Thường Kiện hoàn thành hành vi bị liệt vào mục khinh bạc giáo sư của mình bất quá chỉ là hai, ba giây, trước khi Hà Luật làm ra phản ứng, Thường Kiện cũng đã lui lại.

“Em hi vọng, có thể cùng giáo sư gần như thế.” Lưu – manh xong Thường Kiện liếm liếm môi trên, giống như căng thẳng lại giống như càng thêm lưu manh đối với người bị hại nói.

Những âm thanh ầm ĩ xung quanh dường như đều đã đi xa, Hà Luật cảm thấy thân thể có chút lạnh: “Thường Kiện, tôi là giáo sư của cậu.”

“Tình yêu thầy trò từ lâu không còn là tin mới, hưởng hồ thực sự mà nói, em không có lớp là thầy dạy, đừng quên cái tiết học lập trình kia em chỉ là vì thầy mới đi.”

“Thường Kiện, tôi là nam nhân.”

“Em giống như thầy rõ ràng sự thực này.” Thường Kiện cười khổ một cái, giấy dựa cái gì cũng không phải là hoàn toàn chưa từng có, chỉ là Thường Kiện vốn sống vì mình, tình cảm của mình do mình chủ trương, người khác không quan trọng.

Hà Luật đứng dậy, nghiêm túc lại khẳng định nói: “Như vậy không tốt.” Nói xong Hà Luật liền xoay người trực tiếp hướng về phòng đi về.

Thường Kiện vốn không phải dự định gấp gáp như vậy, không biết vì sao thời khắc đó tự cho là thiên thời địa lợi, lại có chút quá nóng lòng thu được. Thường Kiện đuổi theo: “Hà giáo sư...”

Hà Luật không quay đầu lại, nhất quyết trở lại phòng, lúc trước uống hai chén rượu giờ bắt đầu có cảm giác, choáng váng không tỉnh táo lắm. Thời điểm đẩy cửa đi vào Hà Luật thậm chí còn có một loại cảm giác không biết chỗ nào dung thân. Cái ghế gỗ cứng rắn kia? Nhìn qua liền không phải rất thoải mái. Cái giường rộng rãi hai người kia? Nhìn thấy Thường Kiện nhanh chóng đuổi theo, Hà Luật bỗng nhiên liền tỉnh ngộ. Giường này, cũng là ngồi không được.

Hà Luật liền đứng thẳng tắp như vậy ở trong phòng, hồi lâu mới giống như muốn nói gì lại thôi nhìn Thường Kiện thở dài: “Thường Kiện.”

“Em là thật lòng.” Trực giác của Thường Kiện cảm thấy Hà Luật là muốn khuyên cậu, đối với Hà Luật từ chối hoặc là tiếp thu, Thường Kiện tự nhận là cũng có thể thần nhiên đối mặt, thế nhưng cậu không muốn nhìn thấy Hà Luật trốn tránh. Dựa vào phủ định cảm tình của đối phương để đạt tới chính mình nội tâm bình tĩnh, không khỏi quá... tàn nhẫn.

“Tôi trước đây cũng đã gặp qua,” Hà Luật có chút mỗi một xoay người lại, “Hắn là bạn cùng phòng đại học của tôi, cũng là bạn cùng phòng nghiên cứu sinh, vẫn rất chăm sóc tôi, liền như vậy hơn chín năm. Thế nhưng... Sau đó liền không giống nhau.” Hà Luật có chút đau đớn thê thảm ngẩng mặt lên: “Có lúc, bởi vì muốn có được mà mất đi, rất đáng tiếc, cậu có hiểu không?”

“Thầy là không thể tiếp thu nam nhân?” Thường Kiện đã có chút hiểu, “Vì lẽ đó một khi biểu lộ với thầy, liền ngay cả bằng hữu đều không thể làm?”

“...Không phải...” Hà Luật rõ ràng là muốn phủ nhận, nhưng cảm thấy như thế nào cũng không thể tìm được từ thích hợp, nhưng kia vì tham muốn độc chiếm mà sinh ra thương tổn, bởi vì phương diện ái tình đột ngột mà sinh ra lúng túng cùng không dễ chịu, đến cùng là nên làm gì...

17. Chương 17: Bi Kịch?

Thường Kiện nhìn dáng vẻ Hà Luật đứng ngay cả chân đều không thả lỏng, ngay cả cái loại hững hờ dĩ vãng đều biến mất, nhất thời cảm thấy tự trách, chỉ vì mình muốn truy được đối phương, lại ép buộc một người lẽ ra mình nên cố gắng đối xử thật tốt, chẳng phải là quá khốn nạn sao? Thường Kiện đi lên phía trước, còn chưa đến trước Hà Luật năm mươi cm, Hà Luật cũng đã miễn cưỡng lui về phía sau một bước.

“Hà giáo sư...” Thường Kiện cười tự giễu, “Em sẽ không đối với thầy làm cái gì, thầy không cần trốn tránh. Nếu thầy không muốn... Em đi ra ngoài một chút, thầy ngủ trước đi, nếu muốn tắm phòng có bình nóng lạnh.” Thường Kiện nói xong liền mở rương hành lí cậu mang tới lấy dầu gội, sữa tắm, kem đánh răng cùng bàn chải, còn có khăn mặt Hà Luật vừa rửa đồng thời bỏ vào phòng ngủ. Cậu luôn luôn không thích đồ tắm rửa một lần mà quán trọ cung cấp, nhưng vẫn là nhịn, lần này cùng Hà Luật đi chơi, cậu còn cố ý đến siêu thị một chuyến mua mấy nhãn hiệu Hà Luật thường dùng. Bây giờ suy nghĩ một chút, Thường Kiện cười khổ một cái, cả đời khó được cẩn thận một lần, lại bị người trong cuộc không chút lưu tình ghét bỏ.

Để tốt những thứ đồ này, Thường Kiện cầm lấy áo khoác mình vừa bỏ xuống ghế gỗ, liền định không quay đầu lại mà rời khỏi phòng. Nhưng không ngờ Hà Luật lại mở miệng: “Thường Kiện.”

Thường Kiện dừng lại.

“Xin lỗi.” Hà Luật dùng sức mà nói.

Thường Kiện nhấc chân lên, nhanh chóng bước tiếp ra khỏi phòng.

Sau khi Thường Kiện ra khỏi phòng, Hà Luật mới cảm thấy thịt toàn thân mới thả lỏng, cảm giác ngột ngạt khắp căn phòng trống rỗng nhất thời biến mất không còn tăm tích. Hà Luật ngã ra sau một bước, an vị trên chiếc giường đôi sạch sẽ.

Nhân duyên của chính mình với nam nhân có phải hay không quá tốt rồi, Hà Luật đỡ đầu cảm thán, hay là do biểu hiện của mình quá mức ám muội mới khiến cho đối phương có ảo giác? Hà Luật lẳng lặng mà ngồi

trên giường một chút, đã quen với Thường Kiện ở bên người ồn ào lui tới, bỗng nhiên bị bỏ lại một mình như vậy, lại còn ở địa phương xa lạ, Hà Luật dĩ nhiên cảm thấy có chút không quen.

Đơn giản đánh răng rửa mặt, Hà Luật nhanh chóng nằm trên giường. Hà Luật chưa từng phát hiện mình có tật xấu lạ giường, nhưng thời điểm trần trọc trở mình trên giường lớn ở nơi xa lạ, Hà Luật thật sự có điểm buồn bực. Cách vách tường đơn bạc của nông gia, có thể nghe rõ âm thanh karaoke huyền ảo như trước ở bên ngoài, lúc này đang hát một bài khá là nổi tiếng, âm thanh này, hơi có chút khàn khàn, Hà Luật phát hiện mình lại có thể rõ ràng phân biệt được ca từ trong đó thể hiện sự bất đắc dĩ cùng khổ sở.

Hà Luật cảm thấy chính mình thực sự là quá tệ, bởi vì toàn bộ trạng thái tinh thần tựa hồ bị sự kiện vừa mới phát sinh kia quấy nhiễu, cả người trở nên mẫn cảm, suy nghĩ giờ rất loạn. Trạng thái như thế này, như là trở lại thời điểm vừa mới cùng Tôn Thành cắt đứt. Khốn khổ, buồn bực, còn khó chịu hơn.

Một lát sau, bên ngoài giọng nữ khàn khàn lại đột ngột biến thành một giọng nam vang dội nhưng đè nén, vẫn là thanh âm kia, nhưng lại không phải bài hát cũ. Hà Luật dùng chăn che đầu, để đảm con trai sức sống tràn đầy kia làm kéo mình thoát khỏi ử rũ hiện tại, Hà Luật cũng là không nghĩ tới.

Mơ mơ màng màng, Hà Luật cuối cùng là cảm thấy buồn ngủ, thời điểm đợi được ý thức mơ hồ không rõ, Hà Luật hoảng hốt cảm thấy còn có một vài việc gì đó cần lo lắng. Đúng rồi, Thường Kiện còn chưa trở lại đây. Hà Luật nghĩ thông suốt rồi bật đèn ngủ xem thời gian, may mắn ý thức còn có chút nhiệt tình, một loại những hành động trên làm thế nào đều không thể mở nổi mắt. Qua một lúc, thời điểm Hà Luật cảm thấy chính mình không biết ở nơi nào, của phòng liền bị mở ra.

Hà Luật híp mắt, vẻ mặt mê hoặc dưới ánh đèn mờ nhạt nhìn Thường Kiện. “Cậu trở về?”

Thường Kiện vốn dĩ muốn cùng đồng bạn tụ tập một đêm, dù sao dưới tình huống chính mình thổ lộ rõ ràng Hà Luật không đồng ý còn muốn cùng người ta ngủ trên một chiếc giường thật không còn gì để nói. Không biết sao người khác đều thành đôi thành cặp, cái cặp vốn không thành đôi được kia cũng chính là đang hòa hợp, Thường Kiện trước kia có ý định để cho hành động của nhà người khác đem Hà Luật kích thích, kết quả là đem chính cậu một người cô đơn cầu yêu không được kích thích.

Thời điểm Thường Kiện lặng lẽ trở về phòng đã hai giờ sáng, vốn là thừa dịp Hà Luật chắc chắn đã ngủ, tự mình sẽ tìm một cái ghế ngủ một đêm coi như xong. Lần này Hà Luật mở mắt ra, dùng ngữ khí mơ mơ màng màng nói đi nói lại mấy chữ, nhưng là có chút cảm giác chờ mong bên trong.

Thường Kiện không xác định được chính mình có phải hay không ám thị quá mức, nhưng vẫn là không chịu được đầu độc đi đến trước giường Hà Luật, cúi thấp người đối diện với tầm mắt mờ lung không tỉnh táo của Hà Luật, “Bị em đánh thức?”

Hà Luật tránh khỏi ánh mắt đối diện, cũng không tỉnh táo tiếp lời: “Cậu đi đâu vậy? Còn chưa ngủ?”

Hà Luật bình thường nghiêm túc quen rồi, nở cái nụ cười bất quá cũng chỉ là khoe miệng hơi cong, hiện ra một mặt mơ mơ màng màng, nhưng là Thường Kiện rất ít khi nhìn thấy. Thường Kiện nghĩ, người này, chính mình không thể dặt tay tới già, xác thực là rất tiếc nuối. Thường Kiện lại nghĩ, nếu không thể, vậy thì không ép buộc đi. Cưỡng cầu, hẳn sẽ không cao hứng, sẽ bị thương, sẽ lảng tránh mình. Loại tâm thái cho dù bị chán ghét cũng phải dính lấy đem đối phương đuổi tới tay dần dần mai một, Thường Kiện chưa từng như giờ phút này vừa vui mừng lại căm ghét chính mình bần lười.

Bên trong Thường Kiện đã làm ra quyết định tối rộng rãi, nhưng hành động lại trái lại cách một trời một vực. Lúc này người yêu đang nằm trên giường, một mực lại mơ màng như vậy, nếu không giữ trở lưu manh, vậy thì thật xin lỗi cuộc đời lưu manh nhiều năm.

Vì vậy mà Thường Kiện quả quyết mà cúi xuống, Hà Luật không đáp lại, cũng không né ra. Bạn học Thường Kiện đáng thương làm lão đại gần nửa đời, nhưng mà đối với tán tỉnh vẫn không có bất kì tâm đắc cùng kĩ xảo gì, tiếp xúc hôn môi thế nhưng từ đầu tới đuôi cũng chỉ có hai lần, lần trước mang theo chờ mong, lần này mang theo tuyệt vọng.

Hà Luật mặc hần tiếp cận lại rời đi, bộ dáng không tỉnh táo lắm, mũi Thường Kiện đau xót, người này yên lặng nhưng trong mắt lại mang theo hồ hững, hẳn như thế nào sẽ biết mình vào đúng lúc này quyết định buông xuống như vậy, lúc này cảm thấy không muốn cùng đau đớn. Hà Luật, nếu như không phải lo

lắng thầy sẽ sợ, nếu như không phải không muốn bị thầy căm ghét, Thường Kiện em làm sao lại biến thành người nhát gan cẩn thận từng li từng tí? Thầy có biết hay không, hai mươi bốn tiếng trước, em cũng là lặn lội khó ngủ, bởi vì ảo tưởng đẹp đẽ tương lai cùng thầy tốt đẹp, hiện tại sau hai mươi tư tiếng, em cũng đã rút lui. Hà Luật, Thường Kiện em xưa nay chưa từng nhát gan, năm đó thời điểm đánh cho vỡ đầu chảy máu cũng không hề rung động, nhưng ép thầy, em không đành lòng. Em nguyên bản là dự định thật muốn quyết chí tiến lên không va phải tường không quay đầu lại, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt sợ hãi nghi ngờ của thầy, tại sao lại nghĩ từ bỏ chứ?

“Ngồi xuống.” Hồi lâu, Hà Luật nhàn nhạt, ghét bỏ oán giận một câu, sau đó cau mày nói: “Cậu còn chưa ngủ?”

Thường Kiện dằng người mạnh mẽ nhảy lên giường, nằm lên nửa phần giường còn lại: “Giáo sư thầy ngủ tiếp đi.”

Một lúc sau đều không nghe thấy Hà Luật đáp lại, Thường Kiện nghiêng đầu nhìn sang, liền nhìn thấy rõ Hà Luật đã hô hấp nhẹ nhàng. Bàn tay Thường Kiện lạnh lẽo để lên trán, may mắn, người này vẫn không đối với mình tránh không kịp

18. Chương 18: Vẫn Còn Bi Kịch Đi?

Thời điểm ngày thứ hai Hà Luật tỉnh lại, người nằm bên cạnh đã không còn. Hà Luật nằm lẳng lặng trong chăn một lúc, trước khi Thường Kiện trở về thì còn nhớ, sau khi trở về phát sinh chuyện gì, cũng đã không nhớ rõ lắm. Hà Luật thò cánh tay từ trong chăn ra, tay phải sờ sờ trán của mình.

Nguyên lai mình đối với người này vẫn là tín nhiệm như cũ. Nếu không thì, trải qua cuộc đối thoại kia, còn có bóng ma từ sự kiện của Tôn Thành kia, chính mình làm sao có thể an tâm ở địa phương của Thường Kiện ngủ.

Hà Luật chậm rãi đứng lên, trong phòng đơn giản cũng chỉ có rương hành lí ở chân giường, những cái khác chính là mấy vật trang trí nhỏ của khách sạn. Cũng không hề có chút dấu vết Thường Kiện trước khi ra ngoài để lại.

Đi vào phòng tắm, Hà Luật vừa ngẩng đầu lên liền đối mặt với một cái gương lớn sạch sẽ trống trải. Hà Luật trong gương sắc mặt tái nhợt, hai mắt có chút vô thần, nhẹ nhàng dùng ngón tay trở chạm vào đôi môi khô khốc thoáng hiện ra. Nơi này, cái này, có cái gì tốt.

Vào lúc này những người đi cùng anh đã ngồi xuống bàn gỗ cùng ăn điểm tâm, thời điểm Hà Luật tới những người kia đã ăn gần xong. Thường Kiện ngồi ở nơi gần cửa nhất, lúc Hà Luật tới cũng chỉ nhìn thấy bóng lưng cậu. “Lão đại?” Nam nhân bên phải Thường Kiện dùng cùi chỏ chọc một phát vào người cậu.

Thường Kiện quay đầu lại, nhìn thấy Hà Luật đứng thẳng tắp ở cửa phòng ăn, Thường Kiện theo thói quen nở một nụ cười, đợi được đáp lại nhưng tầm mắt của Hà Luật đã dời đi chỗ khác. Độ cong nơi khóe miệng Thường Kiện chậm rãi thu lại, vỗ vỗ tay áo nhăn nhoe, đứng dậy từ bàn ăn cầm một bát sữa bò đầy, lại lấy một quả trứng gà trong đĩa cùng một bát mì vằn thắn nhỏ. Trước khi Hà Luật đi tới bàn ăn, Thường Kiện phải phỉu bụi bắn dính vào quần áo, dứt khoát đi ra ngoài.

Hà Luật ngồi xuống chỗ ngồi vì Thường Kiện rời đi mà bị bỏ trống, nhìn đồ ăn trước mặt đã chuẩn bị kĩ càng mím mím miệng. Không khí giữa hai người này hiển nhiên là không bình thường, nhưng một mực lại có ánh mắt dám trêu chọc: “Ui, Thường lão đại lúc nào cũng ôn nhu săn sóc như thế, thực sự là quá biến thái a.” Hà Luật đang uống sữa bò sắc mặt trắng bệch.

Lần này hành trình hai ngày một đêm nguyên bản sắp xếp hoạt động chính là leo núi, Thường Kiện cùng Hà Luật trong lòng ít nhiều đều có điểm khúc mắc, thế nhưng mọi người lại không có vì vậy mà từ bỏ dự định leo núi kia.

Vùng đường đi ngoại thành cũng không dễ đi lắm, đường đi cũng là do nhiều người giẫm qua giẫm lại mà cỏ dại ít hơn chỗ khác một chút. Hà Luật bị kéo đến đội ngũ sau cùng, nhìn phía trước một hàng thanh niên mà cảm khái. Thường Kiện lúc đầu còn để ý đến tốc độ của Hà Luật, nhưng khi phát hiện Hà Luật không biết vô tình hay cố ý mà kéo giãn khoảng cách giữa hai người, Thường Kiện đã thức thời trở thành người dẫn đầu, đi tuốt ở đằng trước. Thường Kiện không có ý tứ chờ Hà Luật đi cùng, cái kia một đám hồ cẩu bằng hữu lại càng không người chăm sóc đến người khác, làm sao lại đi quan tâm đến tốc độ của Hà Luật.

Quanh năm ngồi trước màn hình máy tính, cũng không thể trách Hà Luật lập tức mệt đến rã rời, kỳ thực tính ra, ngoại trừ sau khi Thường Kiện xuất hiện thỉnh thoảng sẽ lôi kéo Hà giáo sư chạy bộ, bản thân Hà Luật đúng là không có đam mê vận động. Mất thấy sắp tới buổi trưa, mặt trời nóng nực, nhóm người vốn muốn lên đỉnh rồi ăn cơm, kết quả Thường Kiện nhìn đến thân thể mỏng manh của Hà Luật, quyết định dừng lại, lấy mỹ danh là tôn sư trọng đạo, hiện tại thật tốt, Hà giáo sư đáng thương đến cả ngụm nước đều không uống được.

Hà Luật ngồi xuống tảng đá ven đường, có chút ỉu rũ không rõ. Quay đầu nhìn sang đường đi, trở về đường cũ cũng quá mệt mỏi, nhưng hướng về phía trên đi... Hà giáo sư không có thể lực, lại miệng lưỡi khô khốc đói bụng, quả thực là đến chịu tội. Ngẫm lại liền không khỏi cảm thấy oan ức, hỗn tiểu tử gọi mình đi chơi cuối tuần, chạy đến vùng núi sâu thẳm này liền đem mình bỏ rơi. Tuy rằng chuyện tối qua đúng là có chút lúng túng, nhưng là...

Dù sao thì Hà giáo sư đối với chuyện mình bị bỏ rơi có chút ý tứ hối hận. Tại thời điểm đang tự thương xót chính mình, ánh mắt trời trước mặt tự nhiên tối lại, Hà Luật vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Thường Kiện đang đứng trước mặt hắn.

Thường Kiện mím mím miệng, cầm trong tay nước suối cùng bánh mì đưa cho Hà Luật. “Trước tiên ăn một chút gì đi, đám người trên kia cũng đã ăn.”

“...Cậu ăn qua sao?”

“Giờ ăn.” Thường Kiện nói xong liền thò tay vào túi áo lấy bánh mì ra nhét vào miệng.

“...Cậu có khát không?”

Thường Kiện liếc nhìn Hà Luật một chút: “Lúc nãy vội, chỉ lấy được một bình, thầy nhanh ăn đi.”

Hà Luật cảm thấy nước suối trong miệng đều thay đổi vị, như là mình đang bắt nạt tiểu bối, tuy tiểu bối này người cao khí lớn. Hà Luật uống nước ăn bánh mì, cảm thấy trên người có chút khí lực, liền ăn không vô, cầm bình nước trong tay đưa cho Thường Kiện: “...Không ngại, liền uống đi.”

Thường Kiện đầu có chút choáng, xác nhận một lần Hà Luật đã không muốn ăn nữa, cầm bình nước ngẩng đầu uống một ngụm, Hà Luật thấy Thường Kiện không hề ngại ngần uống chỗ mình vừa uống, không được tự nhiên nhìn ra chỗ khác.

Cuối cùng Hà Luật cũng không bỏ đến được đỉnh núi, ăn uống, liền nghĩ nên trực tiếp xuống núi, Thường Kiện lúc đầu đi theo bên cạnh anh, lúc mệt mỏi xuống núi so sánh với lúc lên còn nguy hiểm hơn, vì vậy Thường Kiện nhìn chăm chăm bóng lưng Hà Luật, không ngừng kêu cẩn thận. Nói đùa, tuy nói người này cự tuyệt chính mình, nhưng trong lòng vẫn còn hình bóng nha, xảy ra sơ suất còn không phải là tự mình đau lòng.

Hà Luật đúng là không phụ kì vọng của Thường Kiện trượt chân một cái, người Thường Kiện liền căng thẳng, vội vàng giúp đỡ một cái, Hà Luật đứng vững liền không chút biến sắc đem mình tránh xa Thường Kiện một chút.

“Hà Luật.” Ánh mắt Thường Kiện phức tạp, cậu quen cười toe toét rồi cũng không có nghĩa là không cảm thấy tổn thương.

Hà giáo sư bị học sinh gọi đích danh có chút không thích ứng được: “Sao...sao?”

Thường Kiện do dự chốc lát, nhưng dù sao từ trước tới giờ cũng chưa bao giờ dây dưa dài dòng: “Có phải là...Thầy không thể chấp nhận được em gần thầy như vậy? Coi như...Em đảm bảo không vượt quá giới hạn.”

“Thường Kiện...” Hà Luật lui về phía sau một bước, tàn nhẫn nói, “Nếu như cách xa tôi một chút...Tốt hơn...”

Điểm chờ mong cuối cùng trong mắt Thường Kiệt cuối cùng cũng tiêu tán: “Em đã hiểu!”

19. Chương 19: Giáo Sư Ai Oán?

Xe quay về vẫn là chiếc kia, không giống chính là Thường Kiệt chen cùng đám bằng hữu, trong đó ngoại trừ vị lái xe kia, bốn nam sinh còn lại tập hợp bắt đầu cùng nhau đánh bài. Thường Kiệt hôm nay đại khái vận khí cũng không tệ, bên trong đám người thỉnh thoảng vang lên “Sát! Thường lão đại hôm nay rất mạnh a”, “Không phải chứ, anh lại thắng” loại hình lời nói, Hà Luật một người núp ở hàng cuối cùng, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ liên tục thay đổi suy tư.

Lúc về tới trường học chuyện thứ nhất chính là đem Tướng Quân cùng Công Binh đón về, Hàn giáo sư một bộ dạng vô cùng không tình nguyện, đem hai con mèo ôm trong ngực, lưu luyến không rời. Sau ngày hôm ấy Hà Luật đều không nhìn thấy Thường Kiệt, nghĩ lại cũng đúng, một trường học như thế, dựa vào cái gì liên có thể ngẫu nhiên đến gặp a, hơn nữa chính mình còn nói như vậy với cậu...

Buổi tối hai con mèo xoay một vòng bên chân, Hà Luật trong lòng nghĩ Thường Kiệt phỏng chừng sẽ không trở lại, nhìn trong ngăn kéo chỗ phòng khách đều có mấy nhãn hiệu thức ăn cho mèo, lại nghĩ đến từ đầu tới nay đều cho mèo ăn cơm tẻ, cho dù Thường Kiệt không đến, mấy túi thức ăn kia cũng không biết là có thể ăn đến khi nào.

Ngày tháng không có ai miễn cưỡng xen vào, kỳ thực cũng trôi qua rất nhanh, tuy rằng... như vậy có chút vắng vẻ.

Hà giáo sư lần thứ hai “ngẫu nhiên gặp” lưu manh học sinh của anh là ở khu vực dành cho giáo sư ở đại hội thể thao, nói là ngẫu nhiên gặp, tự Hà Luật đều cảm thấy chột dạ. Anh đương nhiên là nhớ Thường Kiệt báo danh hạng mục gì, đương nhiên là còn có nơi cử hành của mấy hạng mục đó. Trận chung kết bóng rổ thi đấu vào ngày cuối cùng, thời tiết rất tốt, Hà Luật cùng mấy giáo sư trong phòng trước khi ra ngoài cũng thuận miệng nói vài câu: “Hà giáo sư, ăn cơm xong vận động một chút không? Ngày hôm nay hình như có trận đấu bóng rổ a, đi xem đi.”

Hà Luật liền như vậy mà theo đến.

Từ xa, có thể nhìn thấy bóng người mặc quần áo thể thao màu trắng, linh hoạt mạnh mẽ. Hà Luật trốn dưới bóng cây đại thụ, nhìn bóng người nổi bật dưới ánh nắng kia.

Điểm số trận chung kết đuổi nhau rất sát, đội bóng rổ cùng đội cổ động viên hai bên liều mạng cạnh tranh nhau, liên cuốn hút mấy vị giáo sư rủ Hà Luật đến xem cũng không tìm được mà vì đội viên của mình mà cao giọng hò hét, tiếng nói quen thuộc lập tức thống nhất hòa vào bên đội cổ động cùng hò hét, mãnh liệt yêu cầu giáo sư lớn tuổi làm đội trưởng. Giáo sư già tuổi một bộ, hiếm khi thấy hưng phấn mười phần, một tiếng hô rất có uy lực, bị bọn học sinh trẻ tuổi giục dấy, hướng về phía đội cổ động viên bên kia rống lên hai tiếng cổ lên.

Ngay lúc đó, Hà Luật cảm giác được Thường Kiệt xoay người hướng ánh mắt nhìn sang hướng mình, bắt quá tầm mắt hầu như không dừng lại, giống như chỉ vô tình lướt qua.

Thi đấu cuối cùng vẫn là đội Thường Kiệt thắng hiểm, hiểm đến mức chỉ hơn kém nhau hai điểm. Mấy chàng trai cả người đầy mồ hôi, nhưng không che giấu được vui sướng khi giành được thắng lợi, mấy cô nàng trên khán đài trang phục đẹp dễ dàng chạy đến đưa nước cùng khăn mặt, cũng có một số là quan hệ tình nhân, liền trực tiếp thân mật tại chỗ.

Thường Kiệt tự nhiên không thể bị lạnh nhạt, thậm chí làm đội trưởng, cậu trái lại đặc biệt chói mắt. Cô gái có mái tóc dài đem nước đến cho Thường Kiệt, Thường Kiệt ngẩng đầu uống, mồ hôi theo chớp mũi nhỏ xuống, mấy giọt nước thậm chí còn chảy dọc theo hàu kết, gợi cảm không tả nổi. Cô gái tựa hồ thoáng do dự, sau đó hạ quyết tâm nhón chân lên dùng khăn mặt trên tay lau mồ hôi trên mặt Thường Kiệt.

Hà Luật hơi thở dài, ngực rầu rĩ, loại hình ảnh này mới là bình thường, đẹp đến mức khiến cho người ta ao ước.

Đám người nhanh chóng trào ra sân bóng rổ, đám con trai bước đi còn bá vai nhau, Hà Luật lảng tránh không kịp, vừa vặn cùng bọn Thường Kiện chụp một bức ảnh. Đội bằng hữu của Thường Kiện vẫn còn nhớ tới Hà Luật từng theo họ huấn luyện vài lần nhưng về sau đều đem đội trưởng của họ thất bại chỉ có thể hỏi trời xanh, lập tức bữa tiệc ăn mừng lại có thêm khách quý: “Ai Hà giáo sư, chúng em đi ăn cơm, thầy cùng đi chứ?” “Đúng vậy đúng vậy, thầy tốt xấu gì cũng là thành viên nội bộ a.”

Hà Luật một mình quen rồi, bình thường cũng rất ít người đối với anh nhiệt tình mời như vậy, hiếm khi gặp phải tình huống này khiến Hà Luật hơi khó xử, thời điểm không biết nên trả lời như thế nào thì Thường Kiện tiến lên giải vây: “Ồn ào cái gì, không biết lớn nhỏ, giáo sư chẳng nhẽ không bận việc của mình sao?”

Vị nam sinh vóc dáng nhỏ bé bên cạnh Thường Kiện lập tức bày ra bộ mặt oan ức: “Hà giáo sư thầy ghét bỏ chúng em sao?”

Hà Luật theo bản năng phủ nhận: “Đương nhiên không có...”

“Vậy thì cùng đi đi! Các em gái cũng đồng thời đi!” Lập tức có nam sinh đập vai, gần như là đẩy Hà Luật tiến vào đội ngũ đồng hành.

Thường Kiện vốn bị vây ở giữa, lúc này âm thầm di chuyển đến bên người Hà Luật, nhỏ giọng mở miệng: “Không muốn thì đừng miễn cưỡng chính mình.”

Hà Luật lắc lắc đầu, nhưng Thường Kiện ngay lập tức lại bị nam sinh phía trước kéo đi, đại khái không hề nhìn thấy Hà Luật không tiếng động trả lời. Hà Luật cười khổ, người quả nhiên là không nên kiêu căng, người xem hiện tại, cái người dĩ vãng đem mình đặt ở vị trí hàng đầu không còn chấp nhất, liền như thế có chút bị lạnh nhạt mà ai oán.

Tiệc liên hoan có mười lăm, mười sáu người, nữ có nam có, có học sinh có Hà Luật là giáo sư, phòng ăn đặc biệt lớn cũng phải thêm ghế, đội bằng hữu của Thường Kiện tự cho là chu đáo đem Hà Luật ngồi bên trái Thường Kiện, cũng để cô gái kia ngồi bên phải Thường Kiện. Thường Kiện đời này ngoại trừ cha mẹ, em gái cùng Hà Luật thì không còn hầu hạ ai khác, bây giờ ngồi cạnh một nữ sinh không quen biết, nhất thời có điểm thiếu kiên nhẫn.

Có người cao cổ gọi không lâu thì phục vụ cầm thực đơn đi vào, không lâu sau thì có người xách một thùng rượu đi vào, Hà Luật hơi hơi nhíu mi, Thường Kiện không chút biến sắc mà đem chén rượu trước mặt Hà Luật đổi thành trà hoa cúc, thời điểm đợi rượu được truyền đến, ngay cả nữ sinh bên kia cũng uống chút rượu, chỉ có một mình Hà giáo sư cầm một chén trà hoa cúc giả vờ như đang cụng ly. Đội được Hà Luật đem cái chén uống hết, Thường Kiện đã nhanh tay lần thứ hai rót đầy trà hoa cúc, khiến cho mấy tên gia hỏa ôm mấy cái chai rượu dự định lại đây rót rượu cho giáo sư chỉ có thể giương mắt nhìn.

Sau khi bọn nam sinh uống được mấy lượt thì thức ăn bắt đầu được mang đến, mấy món ăn mang đầu đầu ăn đến gió cuốn mây tan, ngay cả cọng hành đều không còn một mảnh. Hà giáo sư tự nhiên không tiện cùng học sinh của mình tranh đoạt đồ ăn, mấy học sinh sau khi uống rượu nào còn đạo lý tôn sư trọng đạo a, ngoại trừ hơi hơi chăm sóc nữ sinh ngồi bên cạnh, mỗi người khi cướp món ăn đều phải gọi là khí thế lắm liệt.

Thường Kiện tự nhiên khí thế không thể đỡ nổi, Hà Luật nhìn lướt qua mới phát hiện mấy món ăn mình nhìn chăm chăm đều đã nằm trong bát. Kế hoạch ăn cơm cùng nhau đã tiến hành một thời gian, tuy rằng sau đó bởi vì sự kiện kia mà gián đoạn, nhưng Thường Kiện vẫn nhớ rõ trong lòng cẩn thận từng li từng tí khẩu vị của người kia.

Uống rượu uống đến say, liền không ngừng có người ồn ào, đặc biệt là nhìn thấy ở đây có gần như một nửa là nữ sinh, các nam sinh lại càng ỷ vào say rượu mà làm càn. Trò chơi phương thức rất thô bạo, ai cũng biết trò chơi chỉ là vì hình phạt khi thua.

Hà Luật cảm thấy đi cùng đám người kia thật là một sai lầm, một mực đối với đám người này không phải tham dự với thân phận là giáo sư, mà là một người đồng bạn, hoàn toàn không có vinh dự được đối xử đặc biệt từ đám nam sinh chơi dựa vào sức mạnh này.

Thường Kiệt đại khái cũng có chút uống nhiều, sắc mặt đỏ lừ, hô hấp có chút gấp, đến phiên Hà Luật trúng chiêu đương nhiên là Thường Kiệt nhận phạt thay, phạt hộ tự nhiên là gấp đôi tử lượng, thế nhưng Thường Kiệt uống đến mất cũng không nhảy. Đến khi nữ sinh bên kia bị phạt, nữ sinh không uống mà vô cùng đáng thương cùng mang theo chút chờ mong nhìn Thường Kiệt. Thường Kiệt tự nhiên không thể từ chối, lần này một người gánh chịu năm người trúng chiêu tử lệ, Thường Kiệt say nhanh chóng.

Hà Luật nhìn dáng dấp của cậu không khỏi có chút lo lắng, nhưng một mực đảm thanh niên đang hưng trí kia không biết nặng nhẹ. Hà Luật dần dần ngồi không yên, giả vờ đi vệ sinh ra đến bên ngoài cửa lớn mới lấy điện thoại ra gọi: “Thường Kiệt, cậu ra ngoài cho tôi.”

Người bên kia đã say đến không tỉnh táo tựa hồ bị giọng điệu nóng nảy cùng lo lắng của Hà Luật làm cho choáng váng, không bao lâu liền một thân đầy mùi rượu xuất hiện ở cửa.

Hà Luật lườm hắt một cái, đi thẳng về phía trước, người phía sau quả nhiên thành thật đi theo. Kêu taxi, Hà Luật giám sát Thường Kiệt lên xe mới đi lên báo cho tài xế địa chỉ nhà mình.

Hà giáo sư tìm chìa khóa mở cửa, người sau lưng mông mông lung lung mở miệng: “Không trở về kí túc xá a...”

“Cả người đầy mùi rượu sẽ phiền toái.” Hà Luật có điểm tức giận, đem người đẩy vào phòng, Thường Kiệt căn bản đứng không vững, ngồi trên giường nghiêng ngả, sau đó ngã xuống: thời điểm ngã còn thuận lợi đem Hà Luật ôm vào trong ngực.

Hà Luật không ổn định, bị ôm trọn vẹn.

Thường Kiệt mơ hồ không rõ, tiếng nỉ non vang lên bên tai: “Làm sao cam tâm hết hi vọng... Làm sao cam tâm...” Hà Luật bị hắt mồm miệng không rõ cay đắng thổ lộ làm cho lòng có chút chua xót, nghiêng đầu xem vẻ mặt của Thường Kiệt. Thường Kiệt chính là nhắm hai mắt, đại khái đầu choáng váng đến lợi hại, mi nhú thật chặt, rất nhanh thả người đang ôm trong ngực ra.

Hà Luật không có nhanh chóng thoát khỏi người này, mà cúi đầu tiến đến gần hờn vai người này hô hấp thật sâu. Không có cảm ghét, không có không thể chịu đựng, cho dù bị hắt ôm eo, bị hắt khóa lại thân thể không thể động đậy, cũng không cảm thấy sợ hãi, chỉ là có chút...bất an.

Người này, quả nhiên là cùng Tôn Thành không giống nhau. Mặc kệ tâm tư của hắt nhiều chấp nhất, hay dùng lực, nhưng chưa bao giờ muốn tổn thương cùng uy hiếp mình. Cho dù trải qua thổ lộ cùng từ chối, vẫn ôn nhu như lúc ban đầu.

20. Chương 20

Cho Thường Kiệt uống trà giải rượu, Hà Luật tự mình đi rửa ráy, anh không uống, nhưng cũng dính một thân đầy mùi rượu, đủ để đầu mơ hồ chóng mặt.

Thời điểm Thường Kiệt tỉnh lại trời cũng đã tối, ra khỏi phòng ngủ liền nhìn thấy bóng lưng Hà Luật đang ngồi trên ghế salon xem tivi. Thường Kiệt lẳng lặng mà tựa trên khung cửa, thời khắc yên tĩnh cùng ấm áp này cậu không nỡ đánh tan, tuy rằng cậu càng hi vọng vị trí bên người Hà Luật là của mình.

Thường Kiệt yên lặng mà nắm quyền, rõ ràng đã muốn quyết định buông tay, thậm chí còn vì hi vọng xa vời muốn có được hắt mà ngày càng xa cách, thế nhưng vẫn như cũ... Không cam tâm.

Hà Luật tựa hồ cảm giác được tầm mắt chăm chú sau lưng, theo bản năng mà xoay người lại liền nhìn thấy Thường Kiệt dựa khung cửa xuất thần. Hà Luật ho khan một cái: “Cậu tỉnh ngủ?”

“Thầy ăn cơm chưa?” Thường Kiệt không trả lời mà hỏi lại.

“Còn chưa.” Hà Luật nhìn tay một chút, mới bỗng nhiên tỉnh ngộ đã qua giờ ăn tối.

Thường Kiện mở tủ lạnh, lấy một chút nguyên liệu làm cơm tối, hai món ăn một món canh nóng hổi nhanh chóng xuất hiện làm Hà Luật bắt đầu có cảm giác đói bụng. Hà Luật ăn cơm nước Thường Kiện làm, không khỏi đối với thái độ của mình cảm thấy xấu hổ. Ngày đó rõ ràng nói giữ một khoảng cách sẽ tốt hơn, hiện tại lại mang người ta về nhà, còn khiến người ta xuống bếp vì mình, được rồi, tuy rằng Thường Kiện cùng hai con mèo cũng đến ăn cơm.

“...Buổi sáng ngày kia thầy có rảnh không?”

“Làm sao?” Hà Luật ngẩng đầu, nhưng vẫn không nhận được có điểm thấp thỏm.

Thường Kiện nhìn kĩ sắc mặt của anh: “Em hẹn thầy thuốc cho thầy, đã hẹn trước từ lâu, thầy thuốc kia cùng nhà em có quan hệ rất sâu, y thuật tuyệt đối có đảm bảo. Thầy có rảnh không, em mang thầy đi xem một chút. Nếu không...Một mình thầy đi cũng được.”

Hà Luật rất kinh ngạc: “Tôi không có sinh bệnh a?”

“Àn, em biết,” Thường Kiện đem cơm trong miệng nuốt xuống, nỗ lực để cho mình có vẻ có chút quân tử, “Không phải thể chất của thầy không tốt sao, thường xuyên bị bệnh nhỏ cũng không phải là chuyện tốt, hơn nữa cái này còn phải dựa vào trung y chậm rãi điều dưỡng.”

Hà Luật hoảng hốt, cái này không nên là một vấn đề nói với mình, kỳ thực quá trình hai người ở chung, Thường Kiện vẫn mang đến cho mình cảm giác bình đẳng thậm chí là còn chăm sóc hơn.

“Àn, tôi rảnh rồi,” Hà Luật cắn chiếc dưa, “...Nếu là người cậu giới thiệu, vẫn là...Cậu theo cùng tôi chứ. Nếu như thuận tiện.”

Ánh mắt Thường Kiện một thoáng sáng lên, từ khi xảy ra chiến tranh lạnh, hai người thường không gặp nhau, biểu hiện của Hà Luật rõ ràng so với trước kia còn có thêm chút yêu cầu, đối với mình đã không còn chống cự như có như không trước kia: “Àn, em ngày kia tám giờ rưỡi chờ thầy dưới tầng, thầy chuẩn bị xong rồi xuống là được.”

Hà Luật cảm thấy trên mặt có chút nóng, bưng bát lên che trước mặt, “Ăn cơm ăn cơm, đều nguội.” Thường Kiện lộ ra một nụ cười sáng khoái, ăn sạch sẽ cơm trong bát liền hí ha hí hửng cho mèo ăn cơm. Thái độ Hà giáo sư nhũn dãn, bỏ rơi hứa hẹn quyết tâm của mình, tình huống như vậy nếu không tro tàn lại cháy thì không phải Thường Kiện hần a.

Hà Luật liếc mắt nhìn Thường Kiện ngồi một góc cho mèo ăn, hoảng hốt nhớ tới, hình như... Rất lâu rồi chưa thấy đứa nhỏ này trên mặt có nụ cười thoải mái như vậy.

Buổi sáng ngày kia, Thường Kiện đã bắt đầu chờ dưới tầng từ rất sớm, cố ý đến trước giờ hẹn, lại không muốn gọi điện quấy nhiễu mộng đẹp của người kia, giờ khắc này không thể làm gì hơn là đứng đợi trong gió thu.

Cũng may đợi không tới nửa giờ, Thường Kiện liền nhìn thấy bóng người đơn bạc quen thuộc kia từ hành lang đi ra. Thường Kiện bước nhanh đến: “Mới tám giờ, giáo sư thầy làm sao liền xuống rồi?”

Hà Luật ho khan một cái: “Trong nhà không có sữa bò, tôi muốn đi mua bữa sáng...Cậu làm sao sớm như vậy đã đến?”

Thường Kiện sờ sờ đầu một cái, “Ngủ không được liền ra ngoài, đi mua bữa sáng đi.”

Phía dưới nhà Hà Luật có mấy quán ăn sáng, Hà Luật mang theo Thường Kiện đến quán gần nhất, gọi hai bịch sữa đậu nành cùng bánh bao nhân thịt, Hà Luật đem đồ trên tay đưa cho Thường Kiện, tự mình cầm một phần khác bắt đầu ăn. Thường Kiện cảm thấy người bị bệnh giai đoạn cuối kì thực là mình mới đúng, nếu không sao lại cảm thấy hình ảnh nam nhân hai mươi tám tuổi trước mặt mình cắn bánh bao sao lại đáng yêu như thế.

Hai người ăn uống xong xuôi, Thường Kiện dẫn theo Hà Luật theo đường tắt đi bảy tám ngã rẽ, đi gần mười phút liền nhìn thấy một cái sân sạch sẽ. Thường Kiện gõ gõ cửa viện mới đẩy cửa đi vào, lão trung y trong nhà đã sớm biết có người vào, đối với Thường Kiện gật gù đầu liền liền hướng bên trong đi vào.

“Ngồi đi.” Thường Kiệt chỉ chỉ ghế gỗ trong phòng khách, Hà Luật có thể nhìn thấy căn phòng này so với gian phòng lần trước ở ngoại thành kia bố trí hàng thật đứng giá nhiều lắm, từ bức tranh thủy mặc treo ở trên tường, đến mấy bộ đồ gỗ bên người hiện ra màu sắc vàng óng.

Sau khi lão trung y nhìn, nghe, hỏi, sờ (còn gọi là tứ chuẩn) một phen cho Hà Luật kê thuốc. Hà Luật xác thực không sinh bệnh, điều trị một chút thể chất thể nhưng phi thường thích hợp, Thường Kiệt ở một bên lắng nghe so với Hà Luật còn chăm chú hơn, sau đó nghĩ thầm phải khiến cho Hà Luật ăn nhiều hơn, cần phải để ý chế độ làm việc nghỉ ngơi, có cơ hội... Còn phải dẫn người đi ra ngoài tản bộ hít thở không khí bên ngoài.

Bạn học Thường Kiệt tính toán đến say sưa, nhưng căn bản không ý thức được vị chính chủ đang ngồi này liệu có tình nguyện hay không.

21. Chương 21: Thập Sự Thông Suốt?

Hà giáo sư phát hiện anh cùng người nào đó lại có thể gặp gỡ ở những nơi hẻo lánh tại trường học, ngay cả tiết học trên lớp người nào đó cũng sẽ đến tham dự. Tháng ngày Hà Luật có khóa, trên căn bản sau khi ăn cơm sẽ bị người đó kiên trì gọi đi tản bộ. May mà trường của bọn họ làm công tác xanh hóa rất tốt, nếu không cả ngày hít bụi cũng không phải là việc gì tốt.

Hà Luật có lúc sẽ cảm thấy áy náy, biết rõ đối phương mang theo cảm tình thế nào cùng chờ mong, nhưng lại một mực lấy biểu tình ôn hòa cho đối phương rơi vào, một mực dựa vào đối phương ôn nhu hưởng hết chăm sóc. Hà Luật nghĩ, có lẽ một người lâu ngày, một khi có người thật lòng tốn thời gian ngóng trông mình, liền không nhịn được sa vào. Nhưng mà người kia thế mà không cho anh thời gian do dự cùng cảm thấy tội lỗi lâu hơn, liền cười toe toét đem anh giam vào sự quan tâm chăm sóc của mình.

Theo lịch ngày dần dần đổi, nhiệt độ cũng dần dần thấp, Thường Kiệt đập đập lá cây lộ ra vẻ sa sút hiềm thấy: “Em phải rời khỏi một quãng thời gian.”

“Hả?” Hà Luật đá đá tảng đá ven đường, ra dáng một bộ dạng mất tập trung.

“Nhà em ở bên ngoài làm ăn xảy ra chút vấn đề, cha em để cho em qua đó học xem cách xử lý như thế nào, nên xin phép một cái kì nghỉ.”

“Ồ.” Hà Luật nhẹ nhàng đáp một tiếng, nghe không ra là cao hứng hay thất lạc.

Thường Kiệt thở dài, cậu quả thật không nỡ những ngày qua cùng Hà Luật ở chung ấm áp, Thường Kiệt đã cẩn thận mà tự trách ngày trước nóng vội, đem người dọa sợ không nói suýt chút nữa còn toàn bộ tan vỡ, giống như bây giờ khôi phục ở chung không có chỗ nào khúc mắc quả thực là hiếm thấy, vào lúc này rời đi Hà Luật là việc mà cậu không hề muốn. Hơn nữa... Không đến hai ngày nữa là Giáng Sinh, lễ Giáng Sinh trong trường khẳng định là đặc biệt được chú ý, Thường Kiệt không chỉ phiền muộn không được cùng người âu yếm ở bên, cũng sợ sệt ngày lễ lãng mạn như vậy sẽ làm cho quan hệ của bọn họ bị lật đổ. Tỉ như... Hà giáo sư nhất thời hứng khởi tìm bạn gái, điều này cũng không phải không thể. Với điều kiện như Hà Luật, không được phái nữ ưu ái là không có khả năng, hơn nữa lúc trước Thường Kiệt cũng đã gặp được Hà Luật đi xem mắt, có thể thấy được, Hà giáo sư đối với việc lập gia đình cũng không bài xích...

“Thầy nhớ mỗi tuần tuân theo đơn sắc một lần thuốc đông y, mỗi ngày nhớ ăn nhiều hơn, trời lạnh nhớ mặc quần áo dày, mỗi ngày rảnh rỗi ra bên ngoài đi dạo nhiều một chút, trước khi đi ngủ hoạt động một chút chân tay cùng xương cốt...”

“Thường Kiệt,” Hà Luật bất đắc dĩ đánh gãy, nhẹ nhàng mang theo chút ngượng ngùng nhàn nhạt đáp lại, “Tôi nhớ được.”

Hà Luật bỗng nhiên lại khôi phục lại trạng thái một thân một mình, nhưng là cùng thời gian trước vẫn là không giống nhau lắm, tỉ như di động lại rung chuông. Bên kia người ở ngoài đứng giờ căn dặn: giáo sư

phải nhớ uống thuốc. Ngày hôm nay bên thầy nhiệt độ thấp, ra ngoài nhớ mang theo áo khoác.

Hà Luật kéo kéo khoe miệng, tâm tình không khỏi tốt lên, dù cho giờ khắc này khí trời bên ngoài âm u, bão cát thổi đến mờ mắt.

Buổi tối lễ Giáng Sinh hôm ấy nhiệt độ đặc biệt thấp, trong trường học đâu đâu cũng có đèn màu, giảng đường cùng cửa lớp học bị người có tâm trang trí bằng cây thông, khắp nơi trong sân trường đều thấy học sinh túm năm tụm ba cười đùa. Hà Luật điệu thấp quen rồi, hướng hồ đây là ngày lễ của phương Tây, xoa xoa hai tay dự định về nhà trước giờ cơm tối vẫn là tốt hơn.

Hà Luật vừa đóng cửa lại thì điện thoại trong túi liền vang lên, thời đại này các loại hình lừa đảo tầng tầng lớp lớp, Hà Luật rất cẩn thận nhìn một chút số điện thoại thấy không có gì khác lạ mới nhận.

“Giáo sư!” Âm thanh Thường Kiện nhanh chóng truyền tới, bên kia là giọng điệu của chàng trai mười phần sức sống.

“... Thường Kiện,” Hà Luật ngó cửa nhà trống rỗng, thường ngày vào lúc này, người bên đầu dây kia nên ở cạnh mình, “Lúc nào trở về a?”

Thường Kiện tựa hồ đối với vấn đề này có chút không ứng phó kịp: “Trở về? Nga, còn có năm ngày, rất nhanh. Giáo sư thầy ăn cơm chưa?”

“Còn chưa ăn, đang định làm, ” Hà Luật miễn cưỡng ngồi xuống sofa, “Còn cậu?”

“Theo cha em đi ra xã giao, em trộm lúc không có người chạy ra ngoài, ngày hôm nay ra ngoài quên lấy điện thoại di động, lúc này dùng là của cha em. Đúng rồi giáo sư có thích ăn đồ ngọt không?”

“Cũng được, làm sao?”

“A, ở chỗ này ăn được mấy loại đồ ngọt rất tốt, em mang cho thầy a.”

Hà Luật cười: “Tốt.”

“Giáo sư, phía em bên này có tuyết rồi, rất đẹp...” Bên kia nhanh chóng truyền đến tạp âm ầm ỉ, “Cha em tới bắt người, em cúp trước a.”

Hà Luật nghe trong điện thoại truyền tới thanh âm tút tút mới phản ứng được cái người từ xưa đến nay sẽ không cúp điện thoại trước bây giờ lại cúp máy điện thoại của mình, mơ hồ có thể nghe được trên đường phố truyền đến bài hát Giáng Sinh đã nhắc nhở Hà Luật, cái kia hẳn tiểu tử điện thoại đêm Giáng Sinh thậm chí ngay cả câu Giáng Sinh vui vẻ cũng không có liên cúp máy.

Chính vào lúc này chuông cửa vang lên, nhà Hà Luật từ rất lâu đã không có khách đến thăm, Hà Luật nghi hoặc mà đứng dậy đi ra mở cửa, ngoài cửa tiểu đệ chuyển phát nhanh đưa hai cái hộp lớn: “Hà Luật tiên sinh, chuyển phát nhanh của ngài.”

Hà Luật tìm cây kéo lớn, rạch dọc theo chỉ hộp, hai cái hộp lớn phân biệt là hai bộ quần áo cộng thêm một tấm thiệp chúc mừng: Giáo sư giáng sinh vui vẻ, trời lạnh, vốn là nghĩ tới thời điểm trời lạnh cùng thầy đi mua quần áo, nhất thời lại phải rời khỏi, không thể làm gì khác hơn là thừa dịp trước khi rời đi mua hai bộ, đều là đã phối hợp với nhau, bảo đảm thích hợp với thầy!

Phía sau thiệp chúc mừng là một cái tấm hình, bên ngoài tấm hình là một đứa bé nằm úp sấp không nhìn ra mặt mày, bé bắn một cái mũi tên, chỉ vào hai chữ Thường Kiện viết phóng khoáng mà qua loa, bên trong tấm hình, là một từ “Luật”, mỗi một nét đều như hài tử mới tập viết chữ Hán mà ra.

Trong lòng ầm ập, cảm giác được người ghi nhớ, quan tâm vô cùng không tồi. Hà Luật tung hai bộ y phục kia ra, sờ lên chất liệu hết sức thoải mái, kiểu dáng cũng tương đối phù hợp, xem ra là khá là đắt. Giờ khắc này Hà Luật thể nhưng không lại nghĩ tính toán trả tiền lại, trái lại phần tâm ý này của Thường Kiện, làm lòng anh cơ hồ trở nên mềm yếu.

Chuông cửa lại leng keng mà vang lên, lúc này đứng sau cửa là tiểu đệ ở quán ăn đang nở nụ cười thân thiện, Hà Luật bắt quả chỉ nghi hoặc hai giây, liền phản ứng lại chắc chắn là Thường Kiện giúp đỡ gọi thức ăn bên ngoài, tìm tiền lẻ trả cho bữa tối nóng hổi. Thường Kiện quả nhiên là đối với khẩu vị của Hà giáo

sư tất cả đều nằm trong lòng bàn tay, ba món ăn đều rất là hợp khẩu vị Hà Luật, ngoài ra còn có một cái bánh gato sô cô la nho nhỏ.

Hà Luật lấy một miếng bánh gato ăn, trong miệng liền thấy ngọt ngào, nếu như vào lúc này Thường Kiệt ở bên cạnh, nhất định sẽ đốc thúc chính mình ăn cơm trước khi ăn nửa đồ ngọt, nếu không liền đem bánh gato tịch thu... Hà Luật phục hồi tinh thần lại mới phát hiện mình sao lại nghĩ ra loại giả thiết thần kinh này, sô cô la thơm ngọt còn ở trong miệng chưa tan hết, Hà Luật thở dài, có chút bất đắc dĩ lại có chút ngọt ngào mà lẩm bẩm lầu bầu một câu: giống như... thật a!

22. Chương 22: Quyển Rũ Thành Gian?

Buổi sáng nguyên đán hôm đó Hà Luật là bị tiếng chuông điện thoại di động đánh thức, mơ màng tìm điện thoại trong tay.

“Giáo sư?”. Bên kia loáng thoáng truyền đến âm thanh mang theo chút thăm dò, “Còn chưa rời giường sao?”

“Ừm...” Hà giáo sư đang làm ỏ trong chăn lăn lăn, phát ra mấy âm thanh hừ hừ không rõ nghĩa.

“Cái kia... Trước tiên ra mở cửa cho em có được không?”

Hà Luật mơ mơ hồ hồ từ trên giường đi xuống, tìm ra phòng khách, lại tìm thấy cửa lớn liền tiện tay mở. Thường Kiệt ngẩng đầu lên nhìn thấy Hà giáo sư chính là tóc rối bởi mắt còn đang mơ hồ cộng thêm quần áo ngủ còn chưa thay ra. Hà Luật mở cửa xong liền không quay đầu lại mà hướng phòng ngủ quay về, Thường Kiệt không thể làm gì khác hơn là đem đồ vật mang tới tiện tay thả xuống, theo Hà Luật tiến vào phòng ngủ.

Thường Kiệt hoài nghi hướng về Hà giáo sư đang cuộn chăn ngủ say như chết trên giường có hiểu hay không anh vừa cho một người vào trong nhà. Hà Luật ngủ rất say, người cùng chăn đệm quần quýt lấy nhau. Thường Kiệt ngồi xổm trước giường, cũng không lo lắng Hà Luật đột nhiên tỉnh lại.

Một tuần không thấy, người này hình như sinh hoạt rất vui vẻ. Sẽ không chủ động gọi điện thoại tới hoặc là gửi tin nhắn, sẽ không chủ động hỏi tới tình huống của chính mình, Thường Kiệt thở dài, ngoại trừ ngày đó bất ngờ hỏi về vấn đề liên quan đến ngày trở về... Người này đại khái là bị động hết mức. Hà Luật đang ngủ trở mình quay lưng đối diện với Thường Kiệt, Thường Kiệt sưng sờ nhìn cái lưng đang cuộn lại kia, nếu như... có thể ôm vào ngực thì thật tốt.

Thường Kiệt bỗng nhiên đứng dậy, đắp lại chăn cho Hà Luật liền nhẹ nhàng ra ngoài đóng lại cửa phòng ngủ.

Chỉnh lý xong nguyên liệu nấu ăn mang tới, đem thuốc bắc lên bếp, thu thập nhà bếp sạch sẽ, tại thời điểm Thường Kiệt làm xong hết mọi việc, chủ nhân căn nhà vốn đang ngủ nướng rất cuộc cũng rời giường. Hà Luật tựa ngoài cửa phòng bếp, nhìn bóng lưng bận rộn trong phòng bếp có chút do dự hỏi: “Cậu đến lúc nào?” Một chút ấn tượng anh đều không có.

Vừa nãy quả nhiên là không tỉnh táo... Thường Kiệt tiến lại gần nhìn sắc mặt của Hà Luật, có chút tiêu tụy lại có chút trắng bệch: “Ngủ không ngon sao? Tối qua mấy giờ ngủ?”

“Tối hôm qua?” Hà Luật cau mày nghĩ một hồi, chống lại ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Thường Kiệt dừng cảm thảng thẩn nói: “Hừng đông ngủ, có lẽ là ba, bốn giờ đi.”

“Ba, bốn giờ?” Thường Kiệt nâng cao âm điệu.

Hà Luật rút cổ một cái, theo bản năng có chút chột dạ: “Cái kia...Giúp bằng hữu một tay, quên mất thời gian.”

Thường Kiệt thở dài: “Thuốc đông y uống không khó chịu? Cho thầy điều dưỡng thân thể cũng không ngăn nổi tiêu hao quá như thế.”

“...Nga.” Hà Luật nhẹ nhàng đáp một tiếng, không chút biến sắc lui về phía sau.

“...Quên đi em không nói nữa, đợi lát nữa uống nhiều canh gà một chút.” Thường Kiện đi theo vào phòng khách lấy quà tặng đặt vào tay Hà Luật, “Từ bên ngoài mang về, thầy ăn luôn đi.”

Hà Luật nhận lấy mở ra, hương hoa quả nồng đậm phả vào mặt, bánh ngọt màu vàng óng xếp sát vào nhau, màu sắc thật khiến cho người ta phải nuốt một ngụm nước miếng. Hà Luật ăn hai khối liền bị Thường Kiện thu lại: “Được rồi, giữ lại làm điểm tâm đi. Bữa trưa rất nhanh liền có thể ăn.” Hà Luật có chút buồn cười, chính mình lúc trước giả thiết quả nhiên là đúng.

Trên bàn cơm Hà Luật hắng giọng, chỉ chỉ vào áo lông trên người mình: “Thường Kiện... Cái kia hai bộ quần áo hết bao nhiêu tiền? Tôi trả lại cho cậu.”

Thường Kiện lắc lắc đầu một cái: “Thầy xem có ai lại trả lại tiền khi nhận quà không, đó là quà giáng sinh.”

Hà Luật có chút bất đắc dĩ muốn nói lại thôi, đem chén canh gà nhỏ Thường Kiện đưa tới uống hết, suy nghĩ kĩ liền nói: “Cậu nói cậu là một học sinh, sao lại cầm tiền của cho mẹ mua quà đắt như vậy a, tôi...”

“Hôm nay thịt dê làm không sai a, nếm thử.” Thường Kiện trực tiếp đánh gãy, đem thịt dê tươi mới bỏ vào bát Hà Luật.

“Thường Kiện...”

“Nói không cần liền không cần.”

“Nhưng là...”

“Em không có nói là đòi tiền của cha mẹ, đó là tiền em tự kiếm được ở công ty, thầy có thể yên tâm mặc.”

“Nhưng mà...”

“Hà Luật!”

“... Hả?”

“Dùng tiền của em liền khiến thầy khó chịu như vậy?” Thường Kiện trầm mặt bỏ đũa xuống, rõ ràng một bữa cơm có thể làm bộ ở chung rất hòa hợp, nhưng vì cái gì người trước mặt này, ngay cả cơ hội cũng không chịu cho đây?

“Tôi không phải ý này...” Hà Luật nhìn Thường Kiện vẻ mặt ảm đạm thất lạc, nhất thời không biết làm thế nào cho phải.

“Giáo sư...” Thường Kiện trừng mắt nhìn, “Em cũng muốn có thể bình tĩnh hòa nhã như bằng hữu bình thường ở chung với người mình thích, để cho hẳn không cảm thấy căm ghét cùng khó dễ. Nhưng là, nếu lưu tâm, sẽ không nhận được ý muốn đối xử tốt với hẳn, muốn chăm sóc hẳn, em có biện pháp gì... Thầy liền không thể... Thử chẳng phải suy tính sao?”

Thường Kiện vừa dứt lời liền liền mạng hướng về trong miệng và cơm, đồ ăn vô vị tràn ngập khoang miệng, nhưng lại cảm thấy trong lòng nhét đầy bất mãn, trong dạ dày khó chịu đến muốn nôn. Lúc thì yếu thế, lúc hối tiếc, lúc lại liền mạng nắm lấy mỗi thời gian ở chung, Thường Kiện không nhận được cảm thấy bị ai cùng lung túng, liên tục nhiều lần như thế lại không buông ra, chính mình thật đáng thương cũng thật đáng trách, nhưng một mực lại không có cách nào tiêu sái được. Thật sự là không thể tiêu sái được.

Hà Luật nhìn mặt mày Thường Kiện, ngũ quan thiếu niên anh khí mười phần nhưng bên trong còn mang theo thương tâm cùng ảm đạm, đây là lần đầu tiên, bởi vì thấy rõ khổ sở của Thường Kiện biểu hiện ra ngoài mà đồng dạng không thể ngăn chặn khổ sở trong lòng, bởi vì Thường Kiện cầu xin, bên trong hầu như toát ra loại chấp nhất hèn mọn mà cảm thấy đau lòng cùng không muốn.

“Thường Kiện, cậu khó chịu sao?” Hà Luật hỏi đến cơ hồ cẩn thận từng li từng tí một.

Thường Kiện im lặng và xong bát cơm, trong miệng lại vô vị đến lạ: “Em tự chuốc lấy.”

Không lại chạy trốn đi, Hà giáo sư cắn môi dưới một chút, sau đó cứng ngắc nhưng khẳng định nói: “Tôi thật giống như...Không cần thận, cũng vậy.” Đôi mắt đen nhánh của Thường Kiện phút chốc sáng lên, sáng

đến mức Hà giáo sư có chút trốn tránh: “Này, là cậu trước tiên động đến tôi, cậu...phải phụ trách tới cùng.”
(beta: *tung hoa* chịu rồi nha)

23. Chương 23: Không Có Cảm Xúc mãnh Liệt Cũng Có Thể Dây Dưa?

Thường Kiện cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, vội vàng đem bát canh gà vốn mức cho Hà giáo sư uống hết vào bụng mình, chất lỏng có mỡ vốn nguội lâu, hướng hồ Thường Kiện lại uống vội vàng như thế, lập tức từ trong dạ dày liền bắt đầu nóng lên, từ đầu lưỡi đến thực quản một đường thiêu đốt.

“Thè lưỡi ra.” Thường Kiện cười thầm, bầu không khí ứ đọng lúc trước nhanh chóng biến mất không còn vết tích.

Thường Kiện không rõ vì sao, nghe lời mở miệng, đem đầu lưỡi bị bỏng thò ra ngoài, Công Bình vòng quanh chân bạn học Thường Kiện, miêu một tiếng đầy ý khinh bỉ. Thường Kiện hiểu ra, cái này... Không phải là một phương thức giải nhiệt sao, Hà Luật quan tâm khiến cậu khá hài lòng.

Thường Kiện đá nhẹ vào cái bụng của Công Bình biểu thị trừng phạt, thịt gà cùng cơm hôm nay không thể lấy lại được rồi. Thời điểm này chỉ có thể bắt nạt một con vật kỳ thực rất mất mặt, Thường Kiện vẫn đắc ý vênh vao liền kéo kể lại ngôi sát Hà giáo sư: “Giáo sư...”

Giáo sư rất bình tĩnh gấp một miếng rong biển trong bát, đưa đến bên miệng nhai một cái: “Hả?”

“Thầy là thật lòng chứ? Chắc chắn chứ?” Thường Kiện liếm liếm môi, nhanh chóng bổ sung, “Thầy hiện tại đối ý cũng không kíp, thầy đã nói rồi...”

“Thường Kiện.” Hà Luật ngắt lời, nhưng mặt lại dần dần nóng lên, “Ăn cơm.”

Hà giáo sư then thùng, bạn học Thường Kiện cho ra một cái kết luận làm người ta phấn chấn, sáng khoái nghe lời.

Vốn bản chất của Thường Kiện không phải người kiêu kỳ, nói chuyện cũng không phải thường thường cân nhắc chu đáo trước sau, hầu hết thời điểm Thường lão đại kiên trì khô khan thích vỗ bàn một cái đã quyết định làm cái gì liền không có khả năng thay đổi. Đương nhiên từ khi cáo biệt thân phận lão đại Thường Kiện hiền hòa không ít, khuôn mặt hung thần ác sát quen thuộc trước đây bỗng nhiên có thêm nụ cười lại dễ dàng làm cho người ta có ảo giác như thấy được ánh mặt trời. Mà hiện tại, thiếu niên như ánh mặt trời lại ngồi xổm một góc sofa cho mèo ăn, cong lưng, cúi đầu, tâm tình vô cùng tốt trộn thịt gà cùng cơm cho vào trong bát của mèo. Tướng Quân núp phía sau Công Bình, Công Bình gửi bát cơm một cái, thần nhiên đến bên cạnh bát, đem vị trí chủ vị tốt đẹp nhường cho Tướng Quân ở phía sau. Hai con mèo ăn đến hòa thuận vui vẻ.

Thường Kiện đứng lên, quay đầu liền có thể nhìn thấy bóng lưng người kia ở trong bếp. Đương nhiên không phải là đang rửa bát, Thường Kiện mười phần yêu thương người ta sẽ không đem việc nhà đầy mỡ thương tay giao cho Hà giáo sư tạo nhả trong mắt cậu. Hà Luật đang rửa tay áo, bởi vì người nào đó lỡ mang không cẩn thận mà run dũa đem nước tương vô tình nhỏ xuống tay áo.

Thường Kiện chép miệng một cái, hôn là hôn được, bắt quá chỉ vền vền là “được” thôi, không có dừng lại quá một giây. Bởi vì Hà giáo sư một tiếng thét kinh hãi, tay áo liền run lên, đem chiếc dũa bên tay phải đâm vào ống tay áo bên trái.

Muốn nói tâm tình bây giờ của Thường Kiện, vừa hạnh phúc lại vừa bất an, vừa vui lại vừa ảo não.

Chuông điện thoại vang lên liền đánh gãy cảm xúc vừa hưởng thụ vừa tự trách của Thường Kiện, bên kia là em gái điều ngoa rít gào: “Thường tiểu tiện anh đem quà tặng mang cho em vứt ở nơi nào?”

Thường Kiện đem di động để xa một chút: “Ồ ngăn tủ thứ hai từ dưới lên trong phòng khách, là đồ ngọt, em là con gái nên ăn ít một chút.”

“Lại không phải không ai muốn.” Thường Tích phi thường không phản đối, bên kia truyền đến âm thanh túi nhựa cho thấy nha đầu kia bắt đầu ăn, “Đại ca, anh lại chạy đi chỗ nào rồi? Làm sao liên không thấy bóng người? Em gái là em ngủ nướng tỉnh dậy liên không gặp được anh.”

“...Anh đang ở đường Trường Thanh.”

“...Nha~ hóa ra là ở nhà Hà giáo sư a~” Thường Tích khà khà hai tiếng, “Làm sao? Còn không bắt? Có muốn hay không em gái bảo bối của anh ra tay giúp?”

“Không cần, em đừng có thêm phiền.” Thường Kiện đau đầu, “Ăn tốt đồ ăn của em đi, anh cúp máy.”

“Đừng cúp, đại ca em cùng anh nói a, đối xử với loại người vừa soái vừa nho nhã lại còn có tư chất lạnh lùng như Hà giáo sư, tuyệt đối phải dính chặt không sợ hi sinh mới thu được vào tay, thế nhưng nói đi nói lại a, dính chặt lấy thu vào tay, là do không chịu được anh dính chặt, hay là thật sự muốn anh đây?”

Đừng! Thường Kiện quyết đoán cúp điện thoại. Đối với cảm tình của Hà Luật, em gái đã sớm biết, không phải là do Thường Kiện nói hết cho nó, mà là ánh mắt nó sáng quá, thêm nữa hai cái huynh muội này thực sự hiểu nhau quá rõ, sự tình liên quan đến trái tim sẽ rất dễ dàng bị đối phương phát hiện. Thường Tích kỳ thực không hợp với mấy chuyện phát biểu ý kiến, đời trước của Thường gia không phải là chính đạo, đối với tiểu bối giáo dục ngoại trừ ở phương diện năng lực khá là nghiêm khắc, còn ở phương diện đạo đức thậm chí là tình cảm thì thuận theo tự nhiên là chủ yếu. Vì vậy mà Thường Kiện mới dám theo đuổi Hà Luật đến mức không lo lắng về sau, Thường Tích cũng chẳng quan tâm đến vấn đề này.

Về Thường Tích, Thường Kiện không phải không nghĩ tới. Hà Luật người như vậy, theo đuổi đến cuối cùng lại không được đến tay cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn, thế nhưng Thường Kiện lại một mực cảm thấy có chút cảm thấy khi bại khi thắng, nói cậu đối với Hà Luật là chấp nhất quá mức cũng chưa hẳn là sai. Thế nhưng cậu chính là như vậy không thể buông tay. Còn điểm thứ hai... Thường Kiện đã từng nghĩ tới, nếu như một ngày, giáo sư bởi vì cậu quan tâm chăm sóc mà thỏa hiệp, hay là thực sự động tâm, đem đối phương sủng đến mức không thể rời bỏ chính mình cũng chưa chắc không phải là thủ đoạn giành thắng lợi.

Huống hồ hiện tại... Thường Kiện đứng dậy đi tới cửa phòng bếp, Hà Luật không biết bận việc gì mà vẫn đứng nơi đó, Thường Kiện suy nghĩ một lúc, liền phát hiện các loại thuốc có thể tẩy rửa trong nhà đều ở trong tay Hà Luật. Xà phòng tẩy sạch quần áo kem đánh răng(?).

“Tẩy không sạch?” Thường Kiện tiến đến gần, vóc dáng to lớn chặn lại một mảnh ánh sáng, Hà Luật không biết đang nghĩ tới điều gì, hai tai cùng cổ ửng hồng, đỏ đến mức Thường Kiện lại rục rà rục rịch.

“Rửa không sạch a...” Hà Luật thở dài, có cảm giác ảo não tiếc nuối, chốc lát lại thấp giọng giải thích, “Bộ y phục này, tôi rất thích.”

“Không sao, hôm nào em dùng chút rượu hoặc là xăng tẩy tẩy, thực sự rửa không sạch liền mua cái mới, em còn nhớ cửa tiệm kia ở đâu, hình như cũng không xa.” Thường Kiện tay đưa tới đề lại eo Hà Luật, nơi đó hẳn đã từng chạm qua, ở cái thời điểm lúc tại nông gia kia, chỉ có điều khi đó phản ứng của Hà Luật như là bị kinh hãi, vậy mà lúc này Hà Luật bắt quá cũng chỉ nghiêng người. Huống hồ bây giờ... Người này đã không giống như là không đếm xỉa đến.

Thường Kiện đánh bạo đem một cái tay khác cũng hoạt động, hai tay ôm lấy eo người kia, lưng Hà Luật dán vào lồng ngực người đứng phía sau, Thường Kiện hơi dùng lực, cả người anh liền tiến vào trong lồng ngực Thường Kiện. Hình thể hai người như vậy dùng loại tư thế ôm ấp này hiển nhiên là có chút miễn cưỡng, Hà giáo sư tuy gầy, nhưng dù sao cũng là thân thể cao gầy. Thường Kiện cúi đầu, cảm đặt lên vai Hà Luật: “Giáo sư, em là thật sự yêu thích thầy.”

Hà Luật nghiêm mặt như bình thường: “... Tôi biết.”

“Vì vậy coi như hiện tại thầy đáp ứng em chỉ là nhất thời thỏa hiệp, dù sao thì thầy đồng ý thử nghiệm tiếp thu em, em cũng thật cao hứng. Em không có nói qua luyện ái, không biết thế nào làm mới là thích hợp nhất, nếu như em có chỗ nào làm không được, hoặc là thầy nơi nào không thích ứng, thầy nhất định phải nói cho em a.” Thường Kiện nắm chặt cánh tay, “Em đều sẽ sửa. Thật sự.”

Mũi Hà Luật cay cay, gờ lên cánh tay, tay phải liền nắm chặt mu bàn tay phải của Thường Kiệt, tay trái trói lại tay trái Thường Kiệt: “Đừng nói oan ức như vậy, tôi... Tôi cũng như thế.” Như thế không có kinh nghiệm, như thế cần sự bao dung của cậu

Trong lòng Thường Kiệt quả thực như muốn nở hoa, bắt đầu dọc theo vạt áo áo lông Hà Luật hướng về trên mò mẫm, lại bị Hà Luật một trói lại: “Thường Kiệt, cậu, cậu cho tôi chút thời gian.”

Thường Kiệt gật đầu, lại không bỏ tay ra, cao hứng hướng về bụng Hà Luật sờ một cái, mới không cam lòng mà thu binh..

24. Chương 24: Bảo Bối Tỉnh Lại Đi?

Thời điểm Thường Kiệt từ trên giường thức dậy đã là sáu giờ, sau khi vội vã rửa mặt liền cắn bánh bao bắt giao thông công cộng, đến nhà Hà Luật cũng đã là gần bảy giờ. Thường Kiệt rất hài lòng, đem bữa sáng mang tới đặt ở trên bàn ăn, sau đó nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ngủ ra.

Lưng Hà Luật hướng về cửa, từ góc độ nhìn của Thường Kiệt hầu như chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu đen thui của anh, lẫn ở trong chần màu lam nhạt, Thường Kiệt vẫn tiến đến trước mặt, mới nhìn rõ mặt Hà Luật ngủ rất say, ngũ quan thả lỏng. Thường Kiệt hôn nhẹ mặt của anh, mới lui trở về phòng khách bắt đầu lấy ra sách giáo khoa ôn tập. Thường lão đại tuy rằng không phải học sinh bình thường, cuối kỳ thi chí ít cũng phải đạt tiêu chuẩn, bài chuyên ngành trượt hai môn trở lên là không không thể cầm được bằng tốt nghiệp.

Thường Kiệt bĩu môi, hình như cái người trong phòng ngủ là tiến sĩ, chính mình cũng không thể ngay cả cái bằng đại học đều không thể kiếm nổi để. Nghĩ như thế, Thường Kiệt rất nhanh liền quyết tâm đọc sách.

Hà Luật tám giờ rời giường, đỡ đầu ra phòng ngủ liền nhìn thấy chính là người kia đang nằm ở trên ghế salon đọc sách, đáng vẻ rất là chuyên chú. “Đến kỳ thi cuối kỳ hả?”

“Đúng đấy, ” Thường Kiệt đứng dậy, thừa dịp Hà Luật đi rửa mặt liền đem bữa sáng đã nguội một lần nữa bỏ vào lò vi sóng cho nóng, “Nồi hoành bao, tuyệt món ăn bao, thịt bò bao, mỗi loại hai cái, thêm một chén súp đậu nành.” Hướng về Hà Luật tới giới thiệu đầy đủ.

Hà Luật uống sữa đậu nành, quan sát màu sắc bánh bao, đem hai cái màu sắc đậm nhất lưu lại, lại ăn bốn cái khác. Thường Kiệt nhìn lại: “Không thích món bánh bao tuyết (chè)? Hôm qua còn ăn được rất hăng say a.”

Hà Luật lắc đầu một cái: “Hôm qua ăn hơi nhiều, hôm nay không muốn ăn.” Thường Kiệt gật gù, đem hai bánh bao còn lại nhét vào miệng mình.

“Cậu nên đọc sách thôi, ” Hà Luật từ đứng lên, “Tôi đi đun nước pha trà, cậu muốn uống cà phê hay là trà mật ong a, tôi xem một chút, còn có trà hoa cúc, trà chanh cũng có, long tinh cũng còn lại...”

“Cho em nước sôi là được rồi.” Thường Kiệt nhìn Hà Luật ở trong phòng vòng tới vòng lui, trong lòng mềm nhũn.

Chín giờ, hai người thu thập đồ vật xong liền xuống lầu, sau đó mất mười phút đi xe bus. Bây giờ không phải là giờ cao điểm, thanh niên thường xuyên nhường ghế cho người cao tuổi, thời điểm Thường Kiệt cùng Hà Luật lên xe chỉ còn có chỗ ngồi cuối cùng, Thường Kiệt vốn là đi ở phía trước, nghiêng người ra hiệu Hà Luật ngồi xuống, Hà Luật lắc đầu một cái: “Đứng đi, chỉ có hơn mười phút.”

Thường Kiệt đem Hà Luật dẫn tới chỗ trống, chính mình tùy ý đứng bên ngoài. Trước mắt Hà Luật chính là khuôn mặt Thường Kiệt vui cười hơn hớn: “Tôi nói cậu sáng sớm chạy tới chạy lui, sao lại không ngủ nhiều một chút.”

“Không có chuyện gì, em tốt lắm, ” Thường Kiệt nghiêng người, nhường cho đại thúc cường tráng chen lên phía trước nói, “Hơn nữa vừa vặn có thể mang điểm tâm cho thầy.”

Hà Luật hạ thấp đầu, anh đối với axit lactic có chút dị ứng, một mực lại không thích uống sữa bò nguyên chất không mùi vị, thế nhưng đối với sữa đậu nành lại kén chọn cực kì, chỉ thích sữa đậu nành tự làm ở phụ cận trường học, những vị trí khác ăn vào đều có một chút hạt đậu vị, rất nhỏ. Thường Kiệt không biết lúc nào chú ý tới, liền rất ân cần thay mình mua bữa sáng mang tới. Kỳ thực trước đây Hà Luật đều là đến trường học mới ăn điểm tâm, quả thật có chút muộn. Bạn trai săn sóc thành như vậy, Hà Luật có lúc lại cảm thấy có chút áp lực. Anh cũng không thể làm cái gì đầy đủ như vậy, có thể làm cho đối phương cảm thấy đồng dạng cảm động cùng hạnh phúc.

“Đúng rồi giáo sư, ” Thường Kiệt sờ đầu một cái, sắp xếp lại ngôn ngữ một chút, “Em có cái... Bằng hữu, ngày hôm nay hai mươi, đã học cao trung, sau khi tốt nghiệp trung học liền... Ở trong xã hội lẫn lộn, cùng em khi đó gần như, thầy nói, hẳn bây giờ có phải nên học lại tốt hơn? Tỉ như kiểu lớp học ban đêm?”

“Hắn hiện tại đang làm việc sao?”

“Xem như là công tác đi, làm một tiểu bảo an, không lý tưởng đúng không?”

“Tiểu bảo an của siêu thị nhà cậu?” Hà Luật nhớ tới đến cái cậu hoàng mao kia, “Rất trẻ, nhìn cũng rất thông minh, có thể học chút kỹ năng đúng là rất tốt.”

“Àn, vậy em hôm nào điện thoại cho hắn, kéo hắn đi báo danh một lớp, học điểm tiếng Anh hay lái xe cũng không tệ.”

“Được.” Hà Luật nhẹ nhàng đáp một tiếng, trong tiếng nhắc nhở trạm dừng kế tiếp đẩy Thường Kiệt một cái, hai người liền xuống xe.

Trước khi chính thức xác lập quan hệ, Thường Kiệt thường dính chặt Hà Luật, sau khi cùng nhau liền tự nhiên không có tách ra, sau khi tiến vào cổng trường, Hà Luật đi ở phía trước, Thường Kiệt không nhanh không chậm theo ở phía sau, ánh mặt trời ngày đông ấm áp chiếu ở trên lưng, cái bóng của Thường Kiệt đè lên trên cái bóng của Hà Luật. Đến lớp học, Hà Luật tới phòng làm việc cởi áo khoác, Thường Kiệt thẳng đến hàng cuối cùng đoạt lấy một cái vị trí phong thủy vô cùng tốt.

Hà Luật ở trên bục giảng giảng tiết ôn tập cuối cùng của học kì này, Thường Kiệt đang ở chỗ ngồi ôn tập, nhắc đầu liền có thể nhìn thấy gò má xinh đẹp của người yêu, đắm chìm trong giọng ôn hòa của Hà giáo sư mà ôn tập, Thường Kiệt cảm thấy những ngày tháng này quá thực sự là con mẹ nó xa xỉ.

Hai tiết trên lớp xong, Thường Kiệt tiến thẳng đến căng tin lầu hai, chọn chút cơm rang chờ Hà Luật chậm rì rì lại đây. Hai người cũng coi như ở thời kỳ nóng cháy, dính một chút cũng là bình thường, tuy rằng Hà giáo sư chưa quá thích ứng loại người yêu thân mật không kê hở này. Tỉ như Thường Kiệt sẽ không kiêng dè chút nào mà đem anh ăn không sạch sẽ món ăn giải quyết, sẽ đem món ăn sáng anh yêu thích tận lực tặng cho anh. Hà Luật thở dài, cảm giác mình may mà tìm bạn trai, nếu như tìm bạn gái, nhất định tự mình căn bản là không phải người có thể chăm sóc như thế, phỏng chừng cô gái nhà người ta sớm muộn cũng sẽ không chịu được đi. Hà Luật cẩn thận mà tỉnh lại, phát hiện mình xác thực trên nhiều khía cạnh là người không phải một cái có thể chăm sóc người khác.

Vì chăm sóc một người mà tình nguyện rời đi ổ chăn ấm áp dễ chịu vào buổi sáng, tận dụng thời gian giải trí nghỉ ngơi, không tiếc đường xá bốn ba chỉ vì bồi bên người đối phương, ăn ở mọi việc đều tận lực cân nhắc đối phương trước tiên, suy xét đến mọi phương diện. Từng chút từng chút này, Thường Kiệt làm được không chút khó khăn thậm chí còn thích thú, đối lại Hà Luật... Hà giáo sư thừa nhận chính mình làm không làm được, chỉ ít không làm được chu đáo, tự giác như thế.

Hai người đàn ông ăn cơm rất nhanh, buổi chiều Thường Kiệt có khóa, Hà Luật ở văn phòng nghỉ ngơi. Bình thường nhưng mỹ mãn một ngày tựa hồ liền như thế mà trôi qua, Hà giáo sư mở máy tính trong phòng làm việc ra, cảm giác điện thoại di động trong túi quần rung lên, vừa móc ra là hai cái tin nhắn mới: “Đêm nay để em làm cơm tối đi.” “Ngủ rồi sao? Bảo bối tỉnh lại đi 0.0~ ”

Hà giáo sư gần như đem điện thoại di động ném đi, bắt đầu nhắn tin: “Không ngủ. Cậu cẩn thận ôn tập đi, ngày hôm nay không vội.”

Thường Kiệt oan ức: “bảo bối em ghét bỏ anh TUT” (beta: tui muốn ới -_-)

Hà Luật hắc tuyến: “ý của tôi là, ngày hôm nay ăn cơm tối xong tôi mới trở về, cậu có thể lưu ở trường học xem sách kỹ.”

Thường Kiện thoả mãn: “cố gắng, chờ anh tan học ~”

Hà giáo sư sờ sờ khuôn mặt hơi nóng lên, già rồi còn bị tiểu hài tử đùa giỡn, thực sự là... Làm khó dễ a!

25. Chương 25: Phu Xướng Phu Tù Thậtthần Kỳ?

Sau khi Thường Kiện thi xong môn chuyên ngành thứ hai liền mang theo Hà Luật đi một chuyến tới siêu thị, cùng đến phòng an ninh, thì bị bên quản lý bảo an báo rằng hoàng mao đã hơn nửa tháng không tới làm. Thường Kiện vừa giận lại tự trách, quãng thời gian trước chính mình xoắn xuýt cùng sự tình của Hà Luật, đích thực đối với một đám tiểu đệ trước đây không quá chú ý, nhưng cũng không ai như hoàng mao tiểu tử thú này, công việc cố gắng kiếm được nói đi liền đi.

Hà giáo sư dè dặt tay Thường Kiện, mang người ra siêu thị: “Gọi điện thoại hỏi một chút đi, nói không chừng là có việc gì.”

Đây là Hà Luật lần thứ nhất chủ động dắt tay, Thường Kiện bước đi đều lằng lằng, lúc này mới tỉnh ngộ lại móc điện thoại đi động ra gọi điện thoại,điện thoại không ai bắt máy, gọi lại vẫn là không ai tiếp, Thường Kiện cau mày, bình thường hoàng mao tuyệt đối là mang đi động bên người mang, vừa nghiêng đầu liền có thể nhìn thấy hắn chơi game trên di động, nếu không chính là cùng tiểu cô nương tán gẫu trên QQ.

“Hắn bình thường ở nơi nào, nếu không... Chúng ta tìm xem?” Hà Luật nhìn thấy sắc mặt Thường Kiện không được tốt, tiếp tục thăm dò đề nghị.

Thường Kiện bị hai chữ “Chúng ta” trong miệng Hà Luật làm cho cổ vũ đến toàn thân khoan khoái, ngày hôm nay lại vừa vặn là chính mình mang xe đi, Thường Kiện liền đem cửa xe mở ra,sau khi để Hà Luật ngồi kế bên tay lái mới vòng tới một bên khác lên xe.

Địa phương Thường Kiện đến đầu tiên là một quán bar, tuy rằng bên ngoài ánh mặt trời xán lạn, nhưng bên trong quán rượu lại âm u ẩm ỉ, Thường Kiện quen cửa quen nẻo đi tới một góc bên trong, lôi kéo một nam nhân mặc âu phục màu tím hỏi: “Mấy ngày nay nhìn thấy hoàng mao không?”

“Ui, đây không phải là Thần Long đã ẩn Thường lão đại sao, ” nam nhân âu phục màu sắc rực rỡ đem cà vạt cởi ra, “Hoàng mao không phải tiểu đệ của Thường lão đại, thế nào lại chạy đến chỗ ta tìm người rồi?”

Thường Kiện đang có điểm buồn bực,cảm giác Hà Luật cậu yêu thích đang đi theo bên cạnh, nhưng cậu không thích để Hà Luật chờ ở nơi như thế này lâu hơn, chính mình trước đây cũng không thích bầu không khí quán bar, hướng hồ là Hà Luật là người có tính tình như vậy.

Bên cạnh nữ nhân một đang hút thuốc phả ra cái vòng khói, hướng phương hướng Hà Luật phao một cái mị nhãn, rõ ràng lộ ra vẻ mặt cảm thấy hứng thú: “Ài, Thường lão đại, vị kia là? Không giới thiệu một chút đi?”

Thường Kiện cau mày, đem Hà Luật hướng về phía sau mình lôi kéo, ngăn đến gió thổi cũng không lọt: “Đừng có ý đồ gì, đây là bạn trai của lão tử.”

Ánh mắt nữ nhân chợt lóe lên một tia kinh ngạc, an phận không lên tiếng nữa. Nam nhân âu phục cười ha hả lại đây: “Yêu, thành công rồi? Thường lão đại thật tài tình! Người tìm hoàng mao kia, không xuất hiện đã lâu, nghe nói là bị trong nhà quản lý, Thường lão đại người thật sự muốn tìm người liền hướng gia đình hắn đi một chuyến đi.”

Người nhà hoàng mao nơi nào lại muốn quản giáo hắn a, nếu thật sự muốn,thì sao năm đó lại có thể khiến cho một đứa nhỏ đói bụng đến nổi ngất ở ngay trước mặt mình? Thường Kiện không phản đối gật đầu, lôi Hà Luật rời đi, từ khi ra khỏi đó, Thường Kiện liền không ôm hi vọng lại thử gọi điện thoại lần nữa. Ngoài ý muốn, lần này điện thoại thế nhưng lại có người nhận, Thường Kiện kiên nhẫn sớm đã dùng hết, ngoài

trừ đối với Hà Luật cậu cũng chưa từng đối với người nào kiên nhẫn như vậy a, lần này được liền hướng bên kia quát to: “Hoàng mao cậu đi chết ở đâu rồi?”

Bên kia có yên tĩnh chốc lát, sau đó là giọng ôn hòa của một nam tử trưởng thành: “Cậu tìm Cam Tuyền?”

“Ngạch, đây là điện thoại di động của hần phải không?” Thường Kiện người này là điển hình của người giang hồ, người nên lễ phép ngược lại sẽ câu nệ, “Tôi tìm hần.”

“... Có chuyện gì sao? Hần hiện có ở hay không, nếu không... Tôi giúp cậu chuyển lời?”

“Cũng không chuyện gì.” Thường Kiện vỗ đầu một cái nhất thời ngộ, “Người họ Vương?”

“Àn. Hần đề cập tới?”

“Đề cập tới đề cập tới, ” họ Vương mà, “Bác sĩ Vương, tôi họ Thường, nhân viên cùng tôi báo rằng Cam Tuyền rất nhiều ngày không tới làm, tôi muốn hỏi một chút hần bạn cái gì mà không đi.”

“Quả nhiên không từ công...” Bên kia âm thanh nghe tới có chút giận tái đi, nhưng ức chế rất khá, “Cam Tuyền tôi đã đưa đi học trừ nghệ, Thường tiên sinh, ngài xem lúc nào thuận tiện, tôi đến giúp hần đem hợp đồng bảo an công tác trước đây giải quyết đi.”

“Cái kia cũng không cần, lúc trước liền không xem là chính thức thỏa thuận, ” Thường Kiện sau khi suy tính, vẫn là vì huynh đệ mình nói mấy câu, “Tôi nói bác sĩ Vương, hoàng... Tôi nói tiểu tử Cam Tuyền kia từ nhỏ trải qua rất nhiều đau khổ, may là tiểu tử kia cười ha hả cũng không coi đó là chuyện to tát, ngài nếu muốn xen vào hần, liền thẳng thắn quản đến cùng, ngài nếu... Không có phần kiên nhẫn này, liền dứt khoát đừng trêu chọc hần.”

“Trong lòng tôi chắc chắn, ” Vương Dục Sâm ngữ khí không thể nói được là tức giận hay là cảm kích, có chút cứng nhắc, “Tôi sẽ cố gắng quản hần, chuyện sau đó Thường tiên sinh cũng không cần nhọc lòng.”

Thường Kiện cúp điện thoại còn có chút hoảng hốt, rất có cảm giác uất ức như cha già con gái nhưng con rể không chút biết ơn. Hoàng mao theo cậu ít nhất cũng có sáu, bảy năm, từ năm đó còn là tiểu đậu đỏ, đến hiện tại đã cao lớn, lại liền như vậy bị người khác cứ như vậy cướp đi.

“Làm sao vậy?” Hà Luật lay lay tay áo Thường Kiện, đem Thường Kiện từ bên trong niềm thương cảm hiếm thấy kéo về thực tế: “Không có chuyện gì, tiểu tử kia có người quản, sau đó cũng không cần chúng ta bận tâm.”

Hà Luật nghĩ thầm tôi căn bản không quen biết hần đi, còn nói “Chúng ta ”, cũng không có bác Thường Kiện: “Đói bụng, tìm một chỗ ăn cơm đi.”

Thường Kiện cười: “Chúng ta ngày hôm qua không phải mua thức ăn sao? Ngày hôm nay về nhà ăn, em xuống bếp, bên ngoài đồ vật nào có sạch sẽ như trong nhà.” Nhà, Thường Kiện đã nói tới tự nhiên quá mức.

Thường Kiện tiến vào nhà bếp tìm túi bánh quai chèo đặc sản Thiên Tân, cho Hà Luật hai túi nhỏ trước tiên lót lót cái bụng, đem số còn lại một lần nữa cất kỹ, sau đó tự mình tiến vào nhà bếp bắt đầu nấu cơm. Hà Luật tựa ở cửa phòng bếp nhìn cậu một lúc, mới cúi đầu xách túi ni lông nhỏ đi đóng gói.

“Cậu cũng ăn chút đi, đều hơn mười hai giờ, điểm tâm đã sớm tiêu hóa.” Hà giáo sư đem cái túi nhỏ ở tay phải giơ lên trước mặt Thường Kiện, Thường Kiện quay đầu, liền nhìn thấy tay trái Hà Luật còn giơ cái chính mình cần hơn nữa, Thường Kiện cười cười: “Em nghĩ ăn bên kia.”

“Tôi đã ăn qua...” Hà giáo sư nói xong cũng phản ứng lại, Thường Kiện vốn là cố ý, như ước nguyện của cậu mà đem cái bánh quai chèo mình cần qua hướng trong miệng Thường Kiện bịt lại, vô cùng không chịu trách nhiệm xoay người đi.

26. Chương 26: Không Đùa Giỡn Thậtlãng Phí?

Hà giáo sư ở góc lớp tìm được ổ điện tam giác laptop có thể sử dụng, sau đó chờ cho máy khởi động xong, màn hình còn dừng ở trang lần trước chưa thoát. Hà Luật đem chương trình chưa viết xong hoàn thành nốt, tầm mắt vừa đảo qua liền thấy Thường Kiện một bộ dáng thực hiện được gian kế.

Thường Kiện rất ân cần mà đem thức uống nóng đặt ở trong tay Hà Luật, sau đó mới lấy ra sách bắt đầu ôn tập. Bạn học Thường Kiện trong lòng thấy thỏa mãn, văn phòng Hà giáo sư không phải của một người, dĩ nhiên không tốt nếu mang cậu tới, dưới sự nhõng nhẽo đòi hỏi, Hà Luật rốt cục đáp ứng cùng cậu đến phòng tự học. Lúc này Hà Luật ngồi ở gần bên trong gõ bàn phím, Thường Kiện ngồi cách không xa phía ngoài ôn tập. Phóng tầm mắt nhìn tới, trong phòng học không ít tình nhân dính vào nhau, trong lòng Thường Kiện cười lưu manh, biểu tình đặc ý kia đều biểu lộ ở trên mặt.

Hà Luật phi thường trấn định không nhìn cậu, từ trong công việc thoát ra cũng đã qua hai giờ, người ở bên cạnh ngược lại dáng vẻ ôn tập đến rất tập trung, Hà giáo sư đem laptop thoáng đẩy ra ngoài một chút, tự mình nằm nhoài trên bàn học, mơ hồ có chút mệt rũ rời. Cái góc độ này vừa vặn có thể nhìn thấy gò má Thường Kiện, đứa nhỏ này kỳ thực nhìn rất anh tuấn, lông mày rậm mắt to, ngũ quan rõ ràng. Hà Luật nhìn nhìn mí mắt liền không chịu được nữa, cuối cùng dần dần ngủ thiếp đi.

Hà Luật vừa tỉnh ngủ, trong không gian yên tĩnh có chút không xác định được mình đang ở nơi nào, giương mắt nhìn thấy mấy học sinh đang túm năm tụm ba đọc sách viết chữ, mình đã nhiều năm không có ngồi trong phòng tự học, nhất thời có chút không thích ứng. Vừa đứng lên mới phát hiện trên người là đại áo khoác của Thường Kiện, chẳng trách không có cảm thấy lạnh chút nào. Thường Kiện đâu?

Người đang bị nhớ đến giờ khắc này chính đẩy cửa đi vào, thả nhẹ bước chân đi đến bên người Hà Luật: “Tỉnh ngủ?”

Hà Luật mơ hồ gật đầu: “Cậu đi đâu vậy?”

“Đi ra ngoài lấy nước, ” Thường Kiện đem cái chén trà xanh đặt ở trước mặt Hà Luật, còn mình chính là nước lọc, “Tỉnh chưa, chúng ta về nhà làm cơm đi.”

Liếc nhìn đồng hồ đeo tay, quả nhiên đã năm giờ, xem ra mình đã ngủ ít nhất một canh giờ. Hà Luật đem áo khoác trên người trả lại Thường Kiện, đứng dậy đã thấy Thường Kiện lưu loát thu thập xong sách của mình, bỏ vào cái cặp quai chéo đeo trên người, lại nhanh tay thu thập xong laptop của Hà Luật bỏ vào túi xách ở trên tay. Thường Kiện làm xong những việc này Hà Luật vừa vặn đem áo khoác mặc xong.

Đi ra phòng học, mùa đông năm giờ sắc trời đã hơi u ám, Hà Luật đi sau Thường Kiện: “Để tôi xách laptop đi.”

Trọng lượng theo trên tay đưa tới, Hà Luật còn không phản ứng lại, liền bị đẩy đến một góc bí mật, đường nhỏ này vốn là ở cạnh rừng cây nhỏ, một nhóm người đi lúi vào trong hầu như có thể hoàn toàn ngăn trở. Thường Kiện nhanh chóng cúi đầu hôn tới, thân thể Hà Luật cứng đờ, trong động tác nhu hòa của Thường Kiện dần dần thả lỏng, tùy ý cậu gặm cắn nhiều lần.

“Thầy biết em vừa định nói gì sao?” Thường Kiện lui lại, trong lời nói còn mang theo chút hỗn hển.

Hà Luật cười: “Cái gì?”

“Mới vừa xem thầy ngủ đến ngon lành như vậy, rất muốn nói...” Thường Kiện tiến đến bên tai Hà Luật, nhiệt nhiệt do hô hấp quá nhiều khiến lỗ tai có chút nóng, “Bảo bối mau tỉnh lại ~ ”

Hà Luật đẩy hần một cái: “Tôi lớn hơn cậu.”

“Thầy gọi em là bảo bối em cũng không có ý kiến.” Thường Kiện mở tay ra, tuyệt đối ra vẻ bị chiếm tiện nghi.

“Đi thôi, tôi đói.” Hà Luật quyết định không tiếp tục xoắn xuýt cái vấn đề này, hai người từ trường học trở lại, thuận tiện trên đường mua chút đồ ăn vặt, đến nhà cũng chỉ hơn sáu giờ, động tác Thường Kiện rất nhanh chóng, không bao lâu liền bưng hai món ăn một món canh đi ra, trong loại khí trời rét lạnh như này, có thể uống một bát nước nóng khỏi nói có bao nhiêu sáng khoái.

Sau bữa cơm chiều bầu trời đêm bắt đầu rơi tuyết, chỉ sau mười phút thì dần dần bắt đầu có xu thế dày đặc, Hà Luật đứng ở bên cửa sổ một lúc: “Thường Kiệt...”

“Hả?” Thường Kiệt chà xát mặt Hà Luật, vẫn còn tốt, ấm áp, không lạnh một chút nào.

“Đêm nay đừng về, đều có tuyết rồi.” Hà Luật ngẩng đầu, để Thường Kiệt hôn một cái mặt của anh, “Như vậy cậu sáng mai cũng không cần đạp tuyết lại đây.”

“Hừm, em cũng không muốn trở về...” Thường Kiệt âm thanh có chút âm ám, từ mặt chuyển đến cổ, dọc theo cổ áo đều hôn qua. Hà giáo sư không nhịn được rên rỉ một tiếng đẩy đầu Thường Kiệt ra: “Đừng... Thường Kiệt...”

Thường Kiệt có chút cứng ngắc, chôn ở nơi đó hồi phục hô hấp chút, sau đó lui lại: “Hừm, em đi thu thập giường chiếu.”

Chăn ban ngày phơi qua, rất ấm áp, Hà Luật vào bên trong tiến ổ chăn, nhìn sau gáy một người khác đang nằm ở rìa chăn: “Này.”

Thường Kiệt không quay đầu lại ừ một tiếng. Hà giáo sư tỉnh lại một chút chính mình có phải là có chút không nhân đạo, sau đó tiến đến gần Thường Kiệt một chút: “Cậu cái kia, chăn, che kín không thoải mái chứ?”

Thường Kiệt đột nhiên vượt qua thân đến, từ trong chăn thò ra cánh tay sờ sờ mặt Hà Luật: “Ngủ đi, đừng lo lắng.”

Hà Luật để sát vào người người, quả nhiên cái kia giường rất ít sử dụng chăn còn có một chút mùi của long não, rất không thoải mái, Hà Luật đem một góc ổ chăn nhắc lên: “Lại đây.” Thường Kiệt suy tư một chút, đem chăn một lần nữa bỏ ra, gấp bốn gàng, sau đó đem chăn nhét tử âm tường, lại vô cùng tốc độ xông vào ổ chăn Hà giáo sư.

“Cái kia...” Đầu Hà Luật nhanh chôn bên trong, “Chờ cuộc thi của cậu kết thúc đi.”

Thường Kiệt chậm nửa nhịp mới phản ứng được Hà Luật ý tứ trong lời nói, mới có chút không nhịn được mừng như điên, đưa tay ra, ôm Hà Luật vào lồng ngực của cậu: “Được.”

Đêm nay Hà Luật ngoài ý muốn ngủ say sưa, ngôi nhà này từ khi cha mẹ sau khi qua đời, hầu như không có người ngoài ngủ lại. Đương nhiên Thường Kiệt ở theo một ý nghĩa nào đó không phải người ngoài.

27. Chương 27: Như Vậy Liền Xong xuôi?

Môn thi cuối cùng của Thường Kiệt là đề mở, dù cho giáo sư môn này là một ông lão rất hòa ái, học kỳ trước liền bảo đảm, chỉ cần có đi học tuyệt đối không trượt. Vì lẽ đó Thường Kiệt đương nhiên không phải căng thẳng, mà là cái gọi là cuộc thi cũng kết thúc.

Trước cuộc thi một ngày, Thường Kiệt mang theo một túi ni lông hương về phòng khách nhà Hà Luật thả xuống. Hà Luật đang xem TV, đi tới nhìn một chút liền quần bách. Thường Kiệt gãi đầu một cái: “Tuy rằng kinh nghiệm thực chiến không có, nhưng tốt xấu đã sớm xem một chút...”

Trên mặt Hà Luật đều nóng lên, tuy rằng chuyện này là chính mình đáp ứng, nhưng là bộ dáng này của Thường Kiệt, khiến cho anh thật giống như đi hiến tế, rất không dễ chịu. Ngày đó Thường Kiệt trước khi rời đi còn cố ý căn dặn một lần, Hà Luật then quá thành giận: “Đi mau, tôi sớm xem qua.”

Quả nhiên ngày thứ hai sau khi thi xong Thường Kiệt liền chạy vội về nhà, đồng thời lúc ăn cơm tối ánh mắt hai người như là hỏa thiêu. Hà Luật đỡ đầu biết vậy chẳng làm, sớm biết chuyện này còn phải thuận theo tự nhiên, kiểu như sớm ước định như vậy thực sự là quá... Khó chịu. Đều tại lúc đó chính mình nhất thời nhẹ dạ a.

Bỏ bát đĩa xuống Hà giáo sư liền chui phòng tắm, trong phòng từ nhỏ đến lớn tựa hồ nhiều hơn một loại rục rã rục rịch khiến người ta không được an bình. Cửa phòng tắm không khóa lại liền bị đẩy ra, trong hơi nước mờ mờ, Hà Luật đã cởi sạch sẽ đối mặt với Thường Kiện áo mũ chỉnh tề. Thường Kiện hai ba lần thoát xong, quay người đóng lại cửa phòng tắm.

Nụ hôn từ ôn nhu chuyển sang mạnh mẽ, từ vuốt ve tiến hóa thành dây dưa, dần dần xé ra khúc nhạc dạo ôn hòa tiến vào cướp đoạt. Thường Kiện hơi hơi cao tay hơn một chút, đỡ cầm Hà Luật chiếm cứ hoàn toàn thế chủ động, thân thể Hà giáo sư có chút run rẩy, đến nửa ngày mới gơ tay chạm vào lưng Thường Kiện. Môi dán môi, đầu lưỡi dây dưa đầu lưỡi, ở bên trong hơi nước nóng hơ hấp không tốt. Thường Kiện khóa nước, lại cầm khăn tắm thật nhanh chà xát thân thể hai người, liền đem Hà Luật tiến vào phòng ngủ đã mở điều hòa.

Nhiệt độ trong phòng cũng không phải quá ấm áp, da thịt tiếp xúc với nhau truyền đến nhiệt độ lại rất nóng, Hà Luật vốn bị đè ở phía dưới, mạnh mẽ cắn Thường Kiện một cái rồi cục cũng thành công vươn mình lên trên, Thường Kiện lộ ra một cái chờ mong cười đến lưu manh: “Tự mình đến?” Tuy là nói như vậy, trên thực tế thời điểm Hà Luật ở trên hai người lại hôn càng thêm kịch liệt. Thường Kiện khá là vội vàng, vừa vươn mình ngăn đón Hà Luật, vừa từ bên trong tú đầu giường lấy đồ ra.

Hà Luật cũng không muốn hỏi đây là cái gì, lúc nào có, cần nhắc vài lần ánh mắt nóng bỏng của Thường Kiện, dứt khoát nghiêng người, hợp tác mà đem phía sau để cho người xâm phạm.

Thường Kiện xoa xoa thân thể giáo sư nhà cậu nửa ngày, Hà Luật cắn răng phun ra vài chữ: “Cậu đến cùng... Có muốn hay không đi vào?” Sau đó Hà giáo sư rất hối hận nói câu này cũng tương tự như là không vừa lòng, do vậy Thường Kiện phi thường đúng lúc mở ra lộ thuốc bôi trơn liền khí thế hùng hổ làm công tác mở rộng. Hà Luật nhăn nhó trong thân thể bị người khuấy đến cảm thấy quái dị, may là phía trước vẫn được người hầu hạ, vẫn coi như là không quá thống khổ.

“Giáo sư, chịu đựng một chút.” Nói xong câu này, Thường Kiện liền không chút do dự mà tiến vào. đời này Hà Luật thật là không có thống khổ như vậy, ngoại trừ người sau lưng này, anh đại khái cũng sẽ không cho phép bất luận người nào đối với anh làm chuyện như vậy. Năm đó Tôn Thành bắt quá chỉ mò vào y phục của anh hạn chế tay chân anh, môn trốn thân thể anh cũng đã khiến anh để ý nhiều năm như vậy, mà hiện ở người phía sau thế nhưng đối với anh chính làm sự tình quá đáng gấp trăm ngàn lần, nhưng nội tâm lại không có căm ghét, nhục nhã cùng sợ hãi, chỉ có căng thẳng cùng trầm luân. Đau đớn lấy đi vui vẻ, nhưng kì lạ lại đạt được cảm giác thỏa mãn, Hà Luật cắn cánh tay của Thường Kiện cho hả giận, là cậu trước tiên trên chộc tôi, thì đừng trách tôi sẽ không buông tay.

Thân thể quần quýt lấy nhau, hình thể cùng thể lực Thường Kiện đều cách xa Hà Luật, hướng hồ cậu lại vừa vặn là hai mươi hai, hai mươi ba tuổi, thân thể tuổi trẻ hiển nhiên càng thêm khao khát. Hà Luật đến cuối cùng hầu như không ý thức được gì, làm sao được người tắm rửa, làm sao ôm nhau ngủ, đều chỉ còn một đường viền mơ hồ.

Được cho ăn no, Thường Kiện ngày thứ hai tinh thần tốt đẹp, canh giữ ở bên giường hầu hạ Hà Luật, kỳ thực tình huống Hà Luật rất tốt, bởi vì Thường Kiện đã sớm quan sát thêm vào đó trong quá trình tuy rằng động tình nhưng vẫn cẩn thận từng li từng tí một. Bất quá Hà giáo sư đại khái là không quá muốn ở vào thời điểm này đối mặt Thường Kiện, thẳng thắn oa trong chăn giả bộ ngủ, không bao lâu ngược lại thật sự là ngủ rất say, Hà Luật là bị mùi thơm của thức ăn làm tỉnh lại, sau khi lao động chân tay cảm giác đói bụng đặc biệt mãnh liệt, đặc biệt là loại kích thích này hương phiêu vạ đậm đà.

Thường Kiện dứt cho Hà Luật một bát cháo hải sản, nhìn Hà Luật uống xong, cậu tự mình ngáy người mà cao hứng. Hà Luật không tự nhiên ho một tiếng, không khí giữa hai người từng có quan hệ thân thể quả nhiên không giống nhau lắm, so với từ trước dính chặt, lại mang theo chút không dễ chịu. Hiển nhiên Hà Luật hoàn toàn đánh giá thấp Thường Kiện, Hà Luật chính là điển hình của khí huyết không đủ, thật không có nhu cầu gì quá to lớn, thế nhưng Thường Kiện lại là chân chính xử nam mới khai trai, lần này thực tủy biết vị, có cơ hội liền muốn ăn thêm một bữa. Hà Luật bị thói nát sinh hoạt liên tục mấy ngày ngày đêm không nghỉ chán kinh rồi, mặc dù nói trường học không có tiết, tạm thời cũng không cần ra ngoài, nhưng mà ngoại trừ đi nhà vệ sinh ba ngày không xuống giường cũng có chút không còn gì để nói đi.

Hiện tại ánh mắt Thường Kiện nhìn Hà Luật quả thực chính là như con sói đói bụng lâu nhìn thấy thịt,

nhìn Hà giáo sư lại gục đầu ngủ, không khỏi cảm thấy có chút cô quạnh, liền lén lút vươn mình lên giường mang người ôm vào trong ngực.

Vốn đã ngủ nhưng tính cảnh giác của Hà Luật lại vô cùng cao, vội xin khoan dung: “Đừng... Eo đau...”

“Em không làm gì, ” Thường Kiện thẹn trong lòng, “Chỉ ôm thầy ngủ, ngủ đi ngủ đi.”

Lúc khỏe lại gần như đã sau gần một tuần, Hà Luật rốt cục cũng không theo thói quen mà đỡ eo, thuộc tính của sói học sinh nhà anh cũng dần dần có khôi phục bình thường. Hà Luật ngẫm lại có chút nghĩ mà sợ, âm thầm quyết định về sau nhất quyết không để cậu đối bụng, bằng không một trận như thế bạo phát cũng thật là không chịu nổi.

Thời điểm cách tết đến còn có chừng mười ngày, Thường Kiện đi ra cửa nhìn một chút tiểu hoàng mao, tuy nói bên kia có “Họ Vương ” chăm sóc, Thường Kiện không tận mắt nhìn một cái vẫn có chút không yên lòng. Hoàng mao không phải là ai cũng quản được. Ngày đó nhiệt độ không thấp, gió cũng cực kỳ uy vũ, Thường Kiện hoàn toàn bỏ đi ý nghĩ mang theo Hà Luật cùng đi, vẫn là để cho giáo sư ở nhà xem ti vi ăn đồ ăn vặt tốt hơn.

Hiện tại nơi ở của Cam Tuyền chính là phòng khách của Vương Dục Sâm, là khu gia quyến của bệnh viện, tiểu khu quản lý cũng không tệ. Thời điểm Thường Kiện tới Cam Tuyền không ở đó, bác sĩ Vương nói cái chương trình học đầu bếp kia phải đến hai mươi lăm tháng mười âm lịch, đầu năm liền trực tiếp phân phối đến khách sạn đi thực tập. Thường Kiện nhìn một chút phòng ngủ Cam Tuyền, đại khái chỉ có tám, chín mét vuông, đặt xuống một cái giường liền không có bao nhiêu không gian, nhưng mà gian phòng thiết kế đến mức rất là sẵn sàng. Cái giường kia quả thực là một cái ngăn tủ nhỏ, mặt trên ngăn tủ là một TV nhỏ, chèn một bên đặt một cái bàn để máy vi tính, không có ghế, vừa vặn có thể ngồi ở mép giường dùng máy vi tính. Một bên giường khác là hướng cửa sổ, treo rèm cửa màu vàng nhạt, ánh mặt trời xuyên thấu qua một khe hở ở rèm cửa đi vào, soi sáng ra khô mát sạch sẽ ổ chăn ở trên giường.

Thường Kiện nhìn ra có chút chua xót, hoàng mao với hắn nhận thức nhiều năm như vậy, vẫn là không có chỗ ở cố định, cách mấy ngày lại tìm một cái phòng dưới đất hoặc là một cái phòng cho thuê giá rẻ mới. Lang bạt giang hồ, nhưng thủy chung không ở qua căn phòng thuộc về mình, sạch sẽ ấm áp như vậy.

Vương Dục Sâm nguyên bản đứng ở sau lưng Thường Kiện, lúc này tiến lên đem đồng chân của Cam Tuyền cuộn thành một đoàn, lại đem áo khoác bỏ vào tủ: “Hắn khoảng thời gian này rất bận, sáng sớm bảy liền đi tám giờ tối về, game cũng không chơi, xem chút TV liền sớm đi ngủ.” Vương Dục Sâm nói chuyện không nhanh không chậm, nhưng làm cho người ta rất có cảm giác trầm ổn, bên trong mấy câu nói này lại mang theo ý cười nhàn nhạt.

“Hắn trước đây không như thế bài xích ta, khi còn bé lời ta nói hắn vẫn là rất nghe theo, ”bác sĩ Vương lắc đầu một cái, có chút cảm giác lâm bầm lâu lâu, “Sau đó ta xuất ngoại hai năm, trở về hắn liền bắt đầu coi ta là kẻ thù.” Vương Dục Sâm quay người, ánh mắt nhìn Thường Kiện có chút phức tạp: “Tôi cảm ơn cậu mấy năm qua đối với hắn chăm sóc cùng quan tâm, bất quá... Đáng về cơn đồ của hắn, thật sự là không tốt, tôi biết cậu trước đây an bài cho hắn một phần công việc làm bảo an, hắn nếu có thể yên phận làm, tôi cũng không có ý kiến...”

Thường Kiện gật gù, thấy thế nào đều cảm thấy người đàn ông trước mắt này tựa hồ đem lời thoại trong lòng nhin đến khá lâu, cái tính tình kia của hoàng mao, một khi không thích một người liền tuyệt đối sẽ không cho hắn sắc mặt tốt, cũng làm khó hắn: “Àn. Tôi biết, tiểu tử thú kia lâu rồi không ở qua gian phòng tốt như vậy, chắc rất vui đi.” Thường Kiện có ý an ủi bác sĩ Vương, kết quả người kia nghe xong trái lại cay đắng thở dài.

Lần này thăm hỏi Thường Kiện đến đi vội vàng, khi về đến nhà còn kịp thời làm cơm tối. Hà Luật đang cùng Tướng Quân cùng nhau xem ti vi, Công Binh vòng quanh sofa, thế nhưng một người một con mèo kia cũng không để ý nó.

“Trở về rồi?” Hà Luật quay đầu bắt chuyện, lại nhanh chóng quay đầu lại nhìn lại màn hình.

Thường Kiện dựa vào cửa sau lưng cười cợt, đem kẹo hồ lô trên đường mua về lẳng lẽ đưa cho Hà Luật, đi vào bếp vì người yêu nhà cậu rửa tay làm bữa tối. Xuyên thấu qua cửa sổ nhà bếp bay ra mùi thức ăn,

Công Bình lại chạy tới cọ dếp Thường Kiện, Thường Kiện nhẹ nhàng đá đá bụng nó, đem Hà Luật chỉ đích danh muốn ăn mì xào vẫn thần bỏ vào nước.

~Hoàn chính văn

28. Chương 28: Phiên Ngoại 1

Trước khi Cam Tuyền sáu tuổi cũng không biết tên của chính mình gọi Cam Tuyền, cậu nghe được nhiều nhất chính là cha mẹ thét to trong tiếng mặt chược: “Tiểu tử thói đừng khóc nữa!” ” Tiểu tử chết tiết lại đánh nhau?” “Đi đi, lão nương không rảnh làm cơm cho cha con các người, hai người chính mình làm đi.”

Ngay khi các loại sự việc đều liên quan đến hai chữ “Tiểu tử”, Cam Tuyền sống uống vượt qua quãng thời gian đáng lẽ nên được đi nhà trẻ, năm ấy sáu tuổi, bác gái làm giáo viên tiểu học môn ngữ văn rất cục không chịu nổi, mang theo cháu trai nhỏ bế cả ngày lẫn lộn trong căn phòng mặt chược đầy khói thuốc ném vào tiểu học..

Khi đó Cam Tuyền mới biết, chính mình hóa ra là có tên tuổi, may là viết đơn giản không tính đáng ghét. Bác Cam Tuyền nhìn phiếu điểm cuối kì của đứa cháu nhỏ chưa xốt, cũng phải, không người quản không người dạy, tâm tính đứa nhỏ lại hoang dã, như vậy đã rất tốt. Cam Tuyền lại đứng đưng như không, đi học kéo tóc nữ sinh thắt bím đuôi ngựa phía trước, tan học nhét sâu và ngăn bàn bạn ngồi cùng bàn, đầu để đem đồ ăn vặt của bạn lừa đi, không lúc nào yên ổn..

Thời điểm Cam Tuyền học đến năm thứ hai đã sống đến mức da mặt rất dày, giáo sư phạt đứng, để kiểm điểm, đều là mặt không biến sắc, trên mặt nho nhỏ ngoại trừ có chút nhàn nhạt không cam lòng chính là nhần nhục chịu đựng không đáng kể. Bác gái mới đầu còn quản chút, lúc sau phát hiện oa nhi này bây giờ đã thành tính, liền cũng buông tay không quan tâm..

Kỳ thực Cam Tuyền ngược lại thật sự không phải là bản chất quá xấu, mà là thường thường cảm thấy đói bụng, tiểu hài tử một đói bụng liền hiếu động, cướp chút đồ ăn vặt của bạn nhỏ là bình thường. Cha mẹ Cam Tuyền nghiện thuốc, bản thân mất ăn mất ngủ, lúc đói bụng liền ra phụ cận chỗ chơi mặt chược ăn tô mì hoặc cơm rang, còn thời gian nào lại đi lo lắng cho nhi tử nhỏ bé này. Cam Tuyền khi đó vốn là vừa bé, vừa gầy, khí lực không lớn, trong nhà coi như có ăn, cũng không phải quá sung túc. Cha mẹ ngày nào đó thắng tiền cao hứng cũng thỉnh thoảng sẽ mua chút đồ ăn về, bánh mì, bánh bích quy, mì ăn liền, Cam Tuyền cứ như thế bữa đói bữa no cũng dần dần lớn lên.

Ngày đó thi xong kỳ thi cuối kì năm thứ ba, Cam Tuyền mang theo túi sách bản thủ về nhà, vốn là đem phá túi sách hướng về trong nhà ném một cái rồi định đi ra ngoài trộm bánh bao nhân thịt của người bạn nhỏ cùng lớp ở sát vách ăn, kết quả trong hành lang một cỗ mùi thịt dê đem cậu câu đến chảy nước miếng. Nhà Cam Tuyền khi đó ở vẫn là tiểu khu từ lâu, nhà nhà hầu như đều là loại cửa chống trộm bằng song sắt ở bên ngoài một cánh cửa gỗ.

Vương Dục Sâm lúc đó chính mở rộng cánh cửa gỗ ở bên trong cửa chống trộm bưng bát thịt dê trộn cơm dự định bắt đầu ăn, vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy bên ngoài song sắt một tiểu tử nước miếng sắp chảy tới mặt đất. Bảy, tám tuổi, lạ mặt cực kì. Vương Dục Sâm lúc đó đã cấp 2, thân thể cao gầy rất có dáng vẻ thiếu niên anh tuấn, gặp được người không biết xấu hổ chảy nước miếng nhìn mình ăn như không có chuyện gì xảy ra..

“Còn chưa ăn cơm sao?” Vương Dục Sâm cách cửa chống trộm hỏi, ngày hôm nay hẳn là do bị lưu lại do ôn tập thêm cho kì thi vật lý, nên bây giờ mới ăn cơm tối, nhưng nhìn tiểu tử kia một mắt không chớp, ánh mắt rõ ràng như là chó con đói bụng lâu lắm nhìn thấy xương.

Cam Tuyền không lên tiếng, chỉ là âm thanh nuốt nước miếng lại càng trở nên rõ ràng hơn.. Vương Dục Sâm mở ra cửa chống trộm, đem hài tử bản thủ mời vào, nhìn hai bát cơm mình đã ăn qua, hiển nhiên là thật không thích hợp đưa cho đứa nhỏ này ăn, liền tiện tay bỏ bát xuống đi nhà bếp, định đem cơm còn lại trong nồi xối ra. Kết quả lúc Vương Dục Sâm bưng bát đi ra, liền nhìn thấy đứa bé kia không hỏi mà ăn đến hăng hái, mấy bát cơm của hắn cũng đã thấy đáy..

Đây là con cái nhà ai a, như là đôi bụng ba năm a. Vương Dục Sâm bị hình dạng ăn cơm của tiểu hài tử làm cho kinh hãi, vội vàng cầm trên tay phần còn lại đưa tới: “Còn muốn sao?”..

Cam Tuyền không lên tiếng, tay nhỏ đón lấy bát liền vùi đầu tiếp tục ăn, chớp mắt một bữa cơm nóng đã không biết nơi nào. Cha mẹ Vương Dục Sâm đều là làm ăn, quanh năm suốt tháng chạy khắp nơi, ngoại trừ trên phương diện vật chất dư dả còn lại đối với hài tử thua thiệt rất nhiều, cũng may nhờ như vậy, Vương Dục Sâm năng lực tự chủ tương đối khá, trù nghệ cũng có một tay, nhìn tiểu tử trước mắt ăn như hùm như sói không khỏi có chút tự mãn của người làm đầu bếp, không nhận được đưa tay sờ sờ đầu tiểu tử: “Ăn ngon không?” Cam Tuyền cầm đầu ăn cơm, không quan tâm đến hắn..

Mắt thấy Cam Tuyền lại ăn xong một bát, Vương Dục Sâm không còn dám cho hắn ăn, rót một chén nước trái cây để một bên, Cam Tuyền ăn no liền cầm lấy cái chén đem nước trái cây uống sạch sành sanh, uống xong ợ một tiếng no nê, thực sự là ăn ngon thật sướng khoái! Cam Tuyền lúc này mới rảnh rỗi dùng một đôi mắt đen lay láy quan sát người mới bố thí bữa tối cho mình, so với cậu lớn hơn vài tuổi, ăn mặc sạch sẽ đồng phục học sinh trung học, ánh mắt rất ôn hòa. Cam Tuyền nhìn một cái áo lông cũ của mình trên ngực đủ mọi màu sắc tô điểm, cùng với tay áo đen xì, không tự chủ hơi co lại, phảng phất là vì thu nhỏ bớt cảm giác tồn tại.

“Vẫn chưa về nhà sao?” Vương Dục Sâm nhìn dáng dấp tiểu tử co rúm lại trong lòng buồn cười, cọ xong cơm còn muốn cọ chỗ ngủ là không được, “Không còn sớm, không quay lại nhà ba ba mẹ mẹ sẽ lo lắng.”.

Không biết chỗ nào kích thích đến đứa nhỏ, Vương Dục Sâm còn không phản ứng lại cũng chỉ thấy cái thân thể đơn bạc nhỏ bé kia chạy như bay lao ra khỏi cửa nhà mình..

Sau đó Vương Dục Sâm phỏng chừng mấy ngày cũng không gặp lại cái đứa nhỏ bần thủ kia, hắn tham gia một cuộc thi mô phỏng kì thi vật lý ở trường, ngày ấy thi xong trở về nhà, ngay tại hành lang tối tăm đụng vào một thân ảnh nho nhỏ. Vương Dục Sâm sợ hết hồn, tiến sát vào xem mới phát hiện là tiểu tử đang ngủ, như ngủ như vậy là không thể được, không thể không bị cảm lạnh. Hạ thấp thân đẩy đẩy hắn, Vương Dục Sâm mới phát hiện trên tay một mảnh lạnh lẽo, đúng rồi, xé chiều hôm nay trời mưa, đứa nhỏ này sẽ không là không mang ô chứ? Mắc mưa còn không mau mau về nhà thay quần áo sao?

“Tỉnh lại đi?” Vương Dục Sâm đẩy đẩy hắn, Cam Tuyền mới chậm rãi tỉnh lại, đại khái bị trước mắt đen thui lù một mảnh làm sợ, hắn vốn là ngồi ở trên cầu thang, này sau này lại ngã ra phiến đá sau lưng, lập tức phát ra tiếng kêu đau đớn. Vương Dục Sâm lòng không yên, hai ba bước liền đem đứa nhỏ ôm liền hướng trong nhà chạy.

Dưới ánh đèn huỳnh quang, Vương Dục Sâm mới nhìn rõ trên người đứa nhỏ không đúng, tay áo bị xé nát, quần ở đầu gối bị mài hỏng, trên mặt còn có vết máu ứ đọng, cái trán sưng lên một khối to: “Bị ngã? Hay là cùng người đánh nhau?”.

Cam Tuyền không lên tiếng, cái vẻ mặt chột dạ kia trực tiếp nói cho Vương Dục Sâm biết đây là cùng người đánh nhau, Vương Dục Sâm có chút tức giận, lực tay liền không khỏi nặng, làm cho Cam Tuyền kêu to: “A...”.

“Biết đau lại còn cùng người đánh nhau?” Vương Dục Sâm đem người đặt ở trên ghế salon, trước tiên đi phòng tắm mở vòi nước nóng, trở lại phòng khách đem đứa nhỏ cởi sạch sành sanh ném vào phòng tắm ấm áp, bên trong bồn tắm lớn đã có nước, may là trên người tiểu tử chỉ có bầm tím không có chảy máu, tiểu hài tử khôi phục nhanh, được rồi vết sẹo sẽ không thấy đau. Vương Dục Sâm sờ lấy sữa tắm, sau khi cọ rửa sạch sẽ liền thấy bồn tắm đen thui.

Tìm kiếm nửa ngày, cuối cùng cũng coi như ở tận đáy tủ tìm được vài bộ chính mình khi còn bé mặc, y phục tiểu tử không chỉ bị mình xoắn ứ, lại còn bị phá nát, hiển nhiên là không thể mặc lại trên người. Vương Dục Sâm đem Cam Tuyền từ trong chăn đào móc ra, cho hắn mặc áo lót, liền lại nhét vào chăn: “Ăn qua gì chưa?” Cam Tuyền như hắn sờ liệu lắc đầu, Vương Dục Sâm thở dài, đứng dậy đi úp hai bát mì, đem cái bát nhiều thịt nhét vào tay đứa nhỏ, cho hắn gói kỹ lưỡng chăn để hắn nằm trên giường ăn..

Vương Dục Sâm vừa ăn vừa hỏi chút vấn đề, có kinh nghiệm lần trước ở chung, lần này lại chăm sóc cẩn thận một hồi, Cam Tuyền lần này thành thật rất nhiều, cái luồng lệ khí cùng phòng bị kia liền từ từ phai nhạt..

“Em tên là gì?”.

“Cam Tuyền.”.

“Bao nhiêu tuổi?”.

“A... Tám, chín... Chín tuổi!”.

Chín tuổi như thế nào lại nhỏ vậy? Cam Tuyền, ngày hôm nay mắc mưa tại sao không trở về nhà?”.

“Chìa khoá làm mất rồi.”.

“... Trong nhà không ai? Ba mẹ em đâu?”.

“Không ai quản tôi.” Cam Tuyền há to mồm đem cả khối thịt ngũ vị nhét vào..

“...” Vương Dục Sâm nhất thời có chút cảm giác nhớ nhung, chính mình cũng là đứa nhỏ từ nhỏ không thể cảm nhận được cha mẹ chăm sóc, “Vậy em bình thường ăn cơm ở đâu?”.

Cam Tuyền rốt cục cũng ngẩng đầu, đôi mắt đen thui nhìn Vương Dục Sâm: “Trong nhà có thời điểm sẽ có bánh mì cùng mì.”

Cái kia lúc không có thì sao? Vương Dục Sâm quả thực bị đáp án này kích thích đến: “Cái kia khi đói bụng thì sao?”

“Cướp đồ ăn vặt của bạn, ” Cam Tuyền thậm chí có chút đắc ý, “Bọn họ đều không thể cướp của ta!”.

Wương Dục Sâm vỗ vỗ đầu hần: “Sau này theo anh ăn cơm có được hay không?”.

“Mỗi ngày đều có ăn?”.

Wương Dục Sâm nhin xuống chưa xốt gạt gù: “Mỗi ngày, mỗi bữa đều có, nhớ tới sáng sớm trước bảy giờ, anh đem bữa trưa cho em đựng ở trong hộp cơm, em buổi trưa tới trường học làm nóng lên liền có thể ăn, anh buổi tối năm giờ tan học, về nhà sáu giờ ăn cơm tối, em không thấy quá muộn thì có thể đến ăn.” Suy nghĩ một chút Vương Dục Sâm còn nói rõ: “Còn có, sau đó đói bụng liền đến tìm anh, anh làm cho em ăn, không nên cùng bạn cướp đồ vật ăn, có được hay không?”.

Ăn no ai còn đi cướp người khác a, Cam Tuyền đương nhiên gạt đầu, nhanh cao hứng đến điên rồi..

Wương Dục Sâm đem hai bát mì hai người lấy đi: “Cam Tuyền, anh tên Vương Dục Sâm, em có thể gọi tên anh, cũng có thể gọi ca ca.”

Đêm đó Vương Dục Sâm chung quy có chút bất an, chính mình sẽ không trong lúc vô tình trộm đứa nhỏ nhà người ta đi, trước khi ngủ lại dùng thăm nhỏ bọc lại Cam Tuyền ôm vào trong ngực đi gõ cửa nhà Cam Tuyền, nửa ngày không có ai ra mở cửa. Cánh tay Cam Tuyền đặt ở trên cổ Vương Dục Sâm, Vương Dục Sâm sợ cậu cảm lạnh, đem cánh tay cậu nhét về bên trong thăm đến kín kẽ, Cam Tuyền ở trong lồng ngực của hần thò cái đầu ra nhỏ giọng nói: “Tôi nói rồi bọn họ đều không ở nhà.”

Wương Dục Sâm không thể làm gì khác hơn là lại ôm đứa nhỏ trở về nhà mình, đứa nhỏ chui vào chăn liền tự giác oa tiến vào trong lồng ngực của hần, sau đó thỏa mãn thở dài: “Thật là ấm áp.” Vương Dục Sâm cười cười, nghĩ đến sáng sớm ngày thứ hai còn có chương trình học ôn thi, liền đem thân thể uốn tới uốn lui trong lồng ngực ôm chặt: “Chớ lộn xộn, ngủ đi.”

Cam Tuyền cảm giác cả đời mình không thể quên được bữa sáng ngày thứ hai, trời vừa sáng tỉnh lại liền có cháo trắng ấm nóng, một đĩa rau xanh, một quả trứng gà, một chén sữa nóng. Cam Tuyền cảm thấy có thể theo người này sinh sống tuyệt đối là vận may to lớn nhất đời này của cậu.

Tay Cam Tuyền bóc vỏ trứng gà liền bị Vương Dục Sâm kéo, trứng gà ngược lại lại ở trong tay đối phương: “Anh bóc cho em, em bên trong móng tay đều là bùn đất.” Cam Tuyền hơi co lại tay, trên người cậu mặc vốn là quần áo cũ của Vương Dục Sâm, có vẻ dài, lần này co rút lại tay liền hầu như bị chôn vùi trong áo, Vương Dục Sâm nhìn buồn cười, hai ba cái liền bóc xong trứng gà, bỏ bát cháo trắng của cậu.

Ăn xong điểm tâm Vương Dục Sâm lấy ra kéo nhỏ đem mười ngón tay Cam Tuyền cắt đến ngắn lại, lại cẩn thận đánh bóng một lần, mới chuẩn bị đi trường học: “Móng chân buổi tối trở về anh cắt cho em, ngày hôm

nay em liền chờ ở nhà đi, hoặc là về nhà của mình xem xem cũng được.... Đồ ăn vặt ở trên khay trà, anh buổi trưa sẽ trở về. Em có thể xem ti vi, bài tập nghỉ đông làm được cũng có thể làm, nếu không anh buổi tối trở về giải cho em.”

Cam Tuyền tìm đến cái kia túi sách của cậu, may mà chất liệu của túi sách không thấm nước, sách của cậu cũng không có bị xối ướt. Vương Dục Sâm chân trước mới vừa đi Cam Tuyền liền đem túi sách bắn thử vớt cạnh TV.

29. Chương 29: Phiên Ngoại 2

Cam Tuyền học hết lớp bốn Vương Dục Sâm cũng thi vào cấp ba, thành tích Vương Dục Sâm rất tốt, trong số mấy trường sơ trung trọng điểm vẫn luôn là số một số hai, nhưng người ngoài cũng không thể lý giải nguyên nhân tại sao lúc điền vào phiếu khảo sát nguyện vọng hắn từ bỏ không vào trường cao trung trọng điểm, trái lại lại vào trường sơ trung bình thường.

Bề ngoài Cam Tuyền không nói cái gì, trong nội tâm lại không kìm nổi cao hứng, chuyện này nghĩa là cơm phiếu dài hạn không đi a! Từ lúc Vương Dục Sâm về nhà Cam Tuyền vẫn treo trên người hắn, may mà Cam Tuyền mấy năm qua phát triển có chút chậm, tuy nói theo Vương Dục Sâm ăn cơm đã hơn một năm. Vương Dục Sâm cũng tốt tính, liền mang theo cậu làm cơm tối. Cam Tuyền đối với hắn ý lại càng ngày càng tăng, cũng không thể không nói là hắn dung túng mà ra.

Suốt ba năm tiểu học Cam Tuyền vẫn sống dưới sự chăm sóc của Vương Dục Sâm, tuy rằng cậu vẫn không gọi hắn là ca ca, vẫn chỉ gọi là “Này”, nhưng vẫn cùng hắn ăn cơm, ngoại trừ mùa hè nóng nực những mùa khác vẫn nằm ở trong lòng ngực của hắn mà ngủ. Nếu nhất định phải nói, Cam Tuyền thực rất tốt.

Mùng một năm đó Vương Dục Sâm thi đại học, cha mẹ hắn quanh năm không thấy ở nhà rốt cục cũng dừng bốn ba ở bên ngoài, ở nhà chăm sóc sinh hoạt thường ngày của nhi tử. Kỳ thực Vương Dục Sâm cũng đã quen tự chăm sóc chính mình còn thêm một cái trời buộc sinh hoạt nhỏ nhỏ, trái lại sau khi cha mẹ trở về, cơ hội để mình có thể chăm sóc tiểu tử lại trở nên thiếu, cơm không cần hắn nấu, quần áo không cần hắn giặt, thậm chí cha mẹ hắn còn sợ tiểu tử ảnh hưởng hắn ôn tập cho kì thi đại học, tạm thời cho Cam Tuyền ở căn phòng sát vách phòng khách. Vương Dục Sâm biết kỳ thực cha mẹ rất không thích cái đứa nhỏ đến ở này, chỉ có điều không muốn ở vào thời điểm này để Vương Dục Sâm phân tâm, mới miễn cưỡng khoan dung Cam Tuyền tiếp tục ở nhà bọn họ ăn uống chùa cùng cộ giường ngủ.

Buổi tối Vương Dục Sâm ôn tập đến 12 giờ, từ phòng ngủ đi ra định tìm ít đồ ăn, vừa mở cửa thì có một sinh vật không rõ hướng về trong phòng ngả xuống, Vương Dục Sâm vội vã cúi người ôm, quả nhiên là Cam Tuyền ngồi ở cửa ngủ. Tuy là đã đến tháng sáu, trên sàn nhà cũng không lạnh, nhưng sờ sờ tiểu tử cánh tay lại có chút lạnh lạnh, trong lòng Vương Dục Sâm liền căng thẳng, bận rộn đem người nhét vào chăn mình. Ấn một chút bánh mì, Vương Dục Sâm trở lại phòng ngủ, tiểu tử ngủ đến mức rất say, thế nhưng khi hắn tiến vào trong chăn, người bên kia liền có phản ứng, chân nhỏ đạp lại đây, cánh tay giơ ra, thân thể liền co vào trong lòng ngực của hắn. Lặp lại vô số lần động tác quả thực quá thuần thực, làm xong một chuỗi động tác này tác Cam Tuyền lại tiếp tục ngủ say.

Sáng ngày thứ hai Vương Dục Sâm nằm trong chăn hỏi hắn vì sao có phòng mà không ngủ lại chạy đến cửa mình làm môn thần, Cam Tuyền khóe miệng ngáp một cái: “Chuyển sang nơi khác ngủ không được.”

Vương cha mẹ có thể khoan nhượng nhi tử kiên trì đến cuối cùng, nhưng không thể thật sự tùy ý nhi tử vì tiểu tử theo đuôi này mà từ bỏ trường thích hợp với mình. Muốn vào cái trường học như mong muốn kia, Vương Dục Sâm vốn là không thể ở lại, rời đi thành phố này, hắn liền không cách nào chăm sóc được Cam Tuyền. Đứa nhỏ bị hắn dẫn theo bốn năm rưỡi, ngoại trừ hắn có rất ít người có thể quản được, dù cho là cha mẹ ruột của đứa nhỏ, nhưng phải như thế rời đi hắn, Vương Dục Sâm ngàn lần không nỡ, nhưng mà nội tâm hắn cũng rõ ràng, hắn không có cách nào qua loa với việc thi đại học này. Nghĩ đến đứa nhỏ đều là cùng người đánh cho sưng mặt sưng mũi trở về, mặc dù mình trong lòng đau nhưng dù sao cũng không

làm được gì. Nghĩ đến Cam Tuyền từ nhỏ đã có chút xấu xa vì đói bụng, Vương Dục Sâm cuối cùng kiên định điền nguyện vọng vào đại y học viện..

Thời điểm Vương Dục Sâm ngồi xe lửa đi lên đại học, Cam Tuyền né hẩn nửa tháng, trước khi đi cũng không đi đưa hẩn. Đứa nhỏ này cùng hẩn cẩu kính đây, Vương Dục Sâm thở dài, sau đó không nhìn thấy liền không quản là được, vẫn đúng là không phải không yên lòng bình thường. Trước khi đi nhờ hàng xóm cho cậu cơm ăn, đương nhiên phí cơm là Vương Dục Sâm mỗi tháng sẽ gửi cho nhà hàng xóm, ngấm lại lại làm cho Cam Tuyền một cái thẻ, mỗi tháng cho cậu chút tiền sinh hoạt phí. Những hành vi này của Vương Dục Sâm tự nhiên là lén lút làm ra, chính cha mẹ mình ở trên phương diện vật chất xưa nay chưa hề bạc đãi nhi tử, lấy ra một chút sinh hoạt phí đối với hẩn mà nói cũng không tính làm khó dễ.

Ai biết Cam Tuyền vẫn né hẩn nửa tháng.

Năm thứ nhất Vương Dục Sâm rời đi, dưới tình huống không ai quản, bản tính đánh nhau gây chuyện rất dễ dàng liền tái phát, dưới tình huống đói bụng đánh nhau mà hôn mê, đương nhiên là bị đánh cho không nhắc nổi tay. Chính là vào lúc này, Cam Tuyền nhận thức Thường Kiện. Vào lúc ấy ánh mắt Cam Tuyền phát ra tàn nhẫn, tính tình càng thêm bất thường, vóc dáng tuy nhỏ nhưng khí lực lại không hề không nhỏ, bắt đầu đánh nhau không muốn sống, tìm một khốiximăng liền có thể ngủ ngay, mấy chuyện không có ăn đó là chuyện thường. Cam Tuyền khi đó đã biết, trên thế giới không có ai vô duyên vô cớ đối xử tốt với cậu, không có ai có nghĩa vụ đứng ở phía sau cậu bao dung cậu oan ức cùng không hiểu chuyện, cũng sẽ không có người đồng ý ôm cậu ngủ cho cậu an ổn giấc ngủ, vì lẽ đó cậu rất tin phục gọi Thường Kiện là lão đại, cam tâm đi sau hẩn làm tiểu đệ. Thường Kiện công phu cũng tốt, thêm vào đó trong nhà bối cảnh mạnh, tính khí tàn nhẫn lại nói nghĩa khí, ngày tháng theo Thường lão đại Cam Tuyền tựa hồ dễ chịu một chút, chỉ ít rất ít gặp tình huống lại bị vây đánh.

Vương Dục Sâm sau hai tháng về nhà quả thực không nhận ra tên tiểu tử của hẩn kia, Cam Tuyền nhuộm một đầu hoàng mao, trên lỗ tai là một loạt cái đinh sáng lấp lánh, hai tay cà lơ càn phất đút vào túi áo, ánh mắt khác lạ. Vương Dục Sâm từ trong quán bar đem người mang ra, Cam Tuyền ở phía sau bắt đầu đi theo sát, ra quán bar Vương Dục Sâm theo góc tường tuột xuống thật dài một lúc, ôm đầu muốn chính mình bình tĩnh.

Mới hai tháng, hẩn làm sao liền có thể biến thành như vậy đây, chính mình nuôi bốn năm tốn bao công sức mới dưỡng trở về chút thuận theo nay đã biến mất hầu như không còn, giữa hai người bồi dưỡng được thân mật cùng ý lại đã miếu vô tung ảnh. Vì trước đại học, vì một tấm văn bằng kia, từ bỏ chăm sóc người này, thật sự đáng giá không?.

Vương Dục Sâm điều tiết thật tâm tình của chính mình, đem Cam Tuyền mang vào một khách sạn: “Đi rửa ráy.”

Cam Tuyền buồn bực ngán ngẩm xoay hai vòng, mới vòng vào phòng tắm, Vương Dục Sâm ngồi chờ ra trên chiếc giường đơn trắng như tuyết, phòng tắm truyền đến tiếng nước vang lên ào ào, quấy nhiễu tâm tình của hẩn loạn tung từng phèo. Hẩn biết chính mình rời đi Cam Tuyền nhất định sẽ có một quãng thời gian ở thời kỳ phản bội, nhưng là hẩn không ngờ tới cậu phản bội đến như thế triệt để. Chính mình ở cái thời điểm này lại lợm cậu, dùng hết tinh lực chăm sóc cậu quan tâm cậu, nhưng đối lấy cậu hiện tại lại xa cách..

Một lát sau Cam Tuyền từ phòng tắm đi ra, ánh mắt như nước trong veo cùng khuôn mặt trắng nõn rất cục đối về một chút quen thuộc trong lòng Vương Dục Sâm, giúp hẩn lau khô tóc, Vương Dục Sâm cầm kéo cắt móng tay cho cậu, cắt xong lại đổi thành cắt móng chân, ngón trỏ cùng ngón tay cái của Vương Dục Sâm thủ sẵn ở lòng bàn chân cùng mu bàn chân Cam Tuyền, Cam Tuyền rụt lại. Cậu xem hiểu trong mắt Vương Dục Sâm tràn ngập bi ai cùng khổ sở, nội tâm thoáng chốc tự trách cùng xấu hổ, tuy nhiên bất quá chỉ là một khắc. Cho cậu ấm áp lại vứt bỏ cậu, còn không bằng lúc bắt đầu liền không đối xử tốt với cậu, không để cậu chờ mong, Cam Tuyền cắn môi dưới hồi tưởng lại, sau khi Vương Dục Sâm đi mấy ngày, chính mình đi Vương gia thu thập hành lý, khi đó trên mặt Vương cha mẹ lạnh lùng cùng ghét bỏ.

“Dục Sâm nhà ta lên đại học sau đó tìm công việc tốt mua xong nhà, nói không chừng trong đại học sẽ tìm được bạn gái, người đừng tiếp tục tìm đến hẩn.”

“Người xem người làm lỗ Dục Sâm bao nhiêu? Hẩn nguyên lai có thể học tại trường cao trung trọng điểm của tỉnh, còn rất khả năng thi đậu đại học B mà hẩn từ nhỏ đã muốn đi, mà không phải đại học y W như

hiện tại.”

“Người hiện tại còn làm lỡ việc học của hần, lại như thế theo hần sau đó làm lỡ hần tìm bạn gái kết hôn.”

...

Vương Dục Sâm nhìn thấy trong mắt đứa nhỏ một vệt lệ quang, trong lòng cảm thấy dễ chịu rất nhiều, nhẹ nhàng ở trên cái mông cậu vỗ một cái: “Ngủ đi, có việc chúng ta ngày mai lại nói”. Cam Tuyền thoáng chốc hoảng hốt, phảng phất như bọn họ chưa từng tách ra, Vương Dục Sâm cũng không có đi thành thị khác.

Vương Dục Sâm đem chăn rũ lên, chăn khách sạn tỏa ra một cỗ mùi vị khó chịu liền tản ra, đem tiểu tử hướng về trong lòng ngực ôm, bọn họ như trước cứ như thế ôm nhau ngủ. Cam Tuyền có chút mông lung, nhẹ nhàng mơ hồ kêu một tiếng: “Ca.”

Trong lòng Vương Dục Sâm chấn động, tiểu tử kia xưa nay không kêu hần như thế, xoa bóp cánh tay của cậu rồi đến cái chân nhỏ cái mông nhỏ, quả nhiên không nhiều thịt, thiếu niên mười bốn tuổi đơn bạc vô cùng, một mực bắt đầu đánh nhau tàn nhẫn đến không muốn sống: “Em a, ngày nào đó có thể làm cho anh không bận tâm.”

“Không bận tâm... Anh liền có thể an tâm đi đọc sách, kết hôn, sinh con.”

“Loạn tưởng cái gì?” Vương Dục Sâm cười vỗ vỗ đầu cậu, “Ngủ đi.”

Ngày thứ hai Vương Dục Sâm lôi kéo Cam Tuyền đi nhuộm lại tóc, ném mấy bộ quần áo như dân giang hồ trước kia của cậu đi hần, một lần nữa mua mấy bộ nhẹ nhàng khoan khoái. Sau đó mới đi trường học tìm giáo sư cầu xin, việc xấu của Cam Tuyền hầu như là toàn giáo đều biết, bởi vì đánh nhau gây sự hơn nữa là tiến hành ở ra ngoài trường, giáo viên cũng cũng lười quản, cũng chỉ là từ bỏ người học sinh này. Hiện tại chủ nhiệm lớp Cam Tuyền là giáo sư môn ngữ văn trước kia của Vương Dục Sâm, Vương Dục Sâm trước đây chờ chính là trong ban cán sự, giáo sư đại thể rất yêu thích hần. Vương Dục Sâm lời lẽ nói nửa ngày, còn nói đây là biểu đệ hần, sau đó xin giáo sư quản giáo nhiều hơn. Nhìn trên mặt Vương Dục Sâm, chủ nhiệm lớp Cam Tuyền xem như là gật đầu..

Vương Dục Sâm ở chỗ này đợi ba ngày liền bắt xe lửa về trường học, lần này Cam Tuyền đúng là bé ngoan đi trạm xe lửa đưa hần, trước khi Vương Dục Sâm lên xe lửa liền sờ sờ khuôn mặt của hần: “Còn có hai tháng anh liền nghỉ đông, một khi nghỉ đông anh sẽ trở lại, cố gắng đi học cố gắng học tập, anh trở về muốn kiểm tra thành tích của em. Nếu là có một môn thất bại, nghỉ đông em liền cấm túc.”

Nửa cái học kỳ sau Cam Tuyền quả nhiên an phận không ít, đi học tuy rằng còn không biết tốt xấu khiêu khích giáo sư, thành tích thi tuy rằng kém nhưng chí ít không dỗi trá vi phạm kỷ luật, cùng bạn học quan hệ không thể nói là mật thiết nhưng cũng coi như không có trở ngại, chủ yếu là ở bên trong lệ khí thu lại không ít, các bạn học cũng là đối với học sinh có vấn đề trong truyền thuyết bỏ xuống mấy phần thành kiến, dù sao bộ dáng thiếu niên yếu đuối của Cam Tuyền vẫn là có thể giúp cậu tránh đồng tình.

Kì nghỉ đông Vương gia cha mẹ vẫn còn đang ở ngoài bốn ba, chỉ là cùng Vương Dục Sâm cùng nhau ăn bữa cơm tất niên, đến đi vội vàng. Cam Tuyền đương nhiên là vừa bắt đầu nghỉ đông liền vào ở phòng Vương Dục Sâm, ổ chăn cùng cái ôm ấp quen thuộc, để đứa nhỏ ngủ rất say. Trước nghỉ đông Cam Tuyền nhanh chóng trở mã, tuy rằng không thể cùng Vương Dục Sâm sánh vai, chí ít tay chân không nhỏ bé như cũ. Vương Dục Sâm rất hài lòng, toàn bộ nghỉ đông đều tìm biện pháp hống hần ăn đồ ăn. Cam Tuyền là bị ảnh hưởng vì từ nhỏ đói bụng, có lúc ăn được nhiều sẽ nôn, Vương Dục Sâm cũng chỉ đành cố gắng hết sức.

Thuận theo tự nhiên một năm mới cùng với Cam Tuyền trải qua thật yên bình, Vương Dục Sâm trong lúc học đại học chính là chạy ngược xuôi, cứ hai tháng về một lần, sau đó còn thêm nhận tin giám sát qua đi động, Cam Tuyền dưới sự trông giữ tần số cao đúng là không xảy ra vấn đề gì. Đến nửa học kì sau của Cam Tuyền, Vương Dục Sâm bắt đầu mỗi tháng trở về ở hai ngày, đứa nhỏ kia mấy ngày đó đều là trải qua rất cao hứng, cơm cũng ăn được nhiều hơn, chính là trên người không có thêm chút thịt nào.

Thành tích kì khảo sát của Cam Tuyền vẫn giống như vậy, không tính xuất sắc cũng không tính quá kém, tiến vào một trường cao trung rất phổ thông. Cậu nhớ năm đó Vương Dục Sâm học năm ba, việc học dần

dần bận bịu lên, làm học sinh học y khoa còn thường thường có thực tập, số lần qua lại cũng không còn nhiều như trước.

Kì nghỉ đông hai người đương nhiên là ở cùng nhau, bất quá Vương Dục Sâm bởi vì thực tập nên về nhà tương đối trễ, cách tết đến gần như chỉ còn lại một tuần. Buổi tối Cam Tuyền oa ở trong lòng ngực Vương Dục Sâm ngủ, tuy rằng hiện tại vóc dáng dài ra, nhưng đối với phương diện đồ vật hai người ở chung, cả hai đều không có ý nguyện thay đổi, còn không bằng tất cả như cũ cũng khá là vừa lòng..

Vương Dục Sâm buổi tối liền kiểm tra bài tập của Cam Tuyền, nhưng bên trong sách bài tập của kì nghỉ đông lại nhìn thấy tờ giấy nhỏ, đứa nhỏ lớn rồi, lại thu thơ tình. Vương Dục Sâm trong lòng cảm khái lại có cảm giác khó chịu, luôn có một loại không cam lòng đứa nhỏ chính mình dường sắp sửa bị bắt cóc, nhưng Cam Tuyền lại đoạt tờ giấy nhỏ kia và đến linh tinh rồi ném vào thùng rác.

“Em như vậy không tốt, tiểu cô nương người ta sẽ khổ sở nha.” Vương Dục Sâm cười đến mặt mày loàn loàn, Cam Tuyền lườm hắn một cái: “Em mới không thích.”

Vương Dục Sâm hầu như không có cùng hắn đàm luận nhiều về vấn đề này, đem đứa nhỏ bộ mặt tức giận hướng về trong lòng ngực của mình, cảm thấy hứng thú hỏi hắn: “Vậy em thích dạng gì? Đẹp đẽ? Đáng yêu?”.

“Anh mới yêu thích dạng đấy.” Cam Tuyền không hợp tác, ngữ khí cũng có chút trùng xuống, nhìn thấy vậy trên mặt Vương Dục Sâm xuất hiện biểu tình không cao hứng, quỷ thần xui khiến, Cam Tuyền bẹp một cái hôn lên mặt Vương Dục Sâm, sau đó vội chạy đi. Sau đó Cam Tuyền có mấy ngày không chịu cùng Vương Dục Sâm nhìn thẳng, tuy rằng buổi tối vẫn là oa trong lòng ngực của hắn đi ngủ, nhưng thân thể phản ứng lại không được tự nhiên.

Năm mới Vương Dục Sâm nhận được cuộc điện thoại, đạo sư bảo hắn sớm về trường học để tham gia một cái hoạt động, ngày đó Vương Dục Sâm đi chuyển bay sớm nhất, ba giờ sáng liền từ trong chăn bò ra ngoài, trước khi đi lại trở về phòng ngủ, nhìn đứa nhỏ vẫn còn ngủ say, xoắn xuýt chừng mấy ngày Vương Dục Sâm liền hạ thấp thân, ôn nhu hôn một cái vào trán tiểu hài tử.

Mãi đến tận khi thanh âm đóng cửa chống trộm vang lên, Cam Tuyền mới mở mắt ra, trong bóng tối không nhìn thấy mặt đỏ bừng, nhưng cảm thụ được nhiệt độ trên người tăng cao. Cái hôn mềm nhẹ mà bình thường kia, trong lòng Cam Tuyền ngấm thừa nhận, là Vương Dục Sâm cho cậu tối thành khẩn, cũng là tối tin cậy đáp lại.

30. Chương 30: Phiên Ngoại 3

Sau khi Vương Dục Sâm về trường đại học, Vương gia cha mẹ liền trở về, khi đó trường học Cam Tuyền còn chưa bắt đầu học, dĩ nhiên còn ở lại trong phòng ngủ của Vương Dục Sâm. Vương mục mục rất cục không nhận được, đối với Cam Tuyền nói lời tương tự như lệnh trực xuất, Cam Tuyền khi đó còn chìm đắm ở trong mỗi tình đầu mộng lung ngọt ngào, đối với trường bối ác ngôn hoàn toàn không để ở trong lòng, chỉ ít Vương mục mục ghét bỏ hoàn toàn không sánh được với một tin nhắn chúc ngủ ngon mỗi đêm của Vương Dục Sâm.

Cam Tuyền lại không đoán được Vương mục mục đã quan sát hai người bọn họ rất kĩ, dường như đã thấy nhi tử nhà mình đi lại nhiều lần, cảm thấy nhi tử cùng tiểu tử này nếu tiếp tục sống như thế quả thực ảnh hưởng tiền đồ cùng tìm bạn gái, liền thừa dịp ngày nào đó đi tìm Cam Tuyền ăn cơm, yêu cầu rõ ràng hắn là bắt đầu học độc lập, đừng lại ràng buộc thời gian tự do của con trai nàng.

“Cô cũng là muốn tốt cho các cháu, cháu suy nghĩ một chút, Dục Sâm năm nay đã hai mươi mốt, nên sớm tìm bạn gái, mấy ngày trước cô hỏi hắn chuyện này, hắn còn nói trong lòng hắn là có hảo cảm với một cô nương, bất quá hiện tại bận bịu, cũng không muốn làm trễ nãi đối phương. Vì lẽ đó cô nghĩ hắn rảnh rồi nên ở trường học nhiều hơn, cùng cô nương người ta ở chung xúc tiến tình cảm, mà không phải có cơ hội liền chạy về nhà. Con trai như vậy không tốt.”

Cam Tuyền đem lời vương mụ mụ vào tai này ra tai kia, cậu đời này ngoại trừ Vương Dục Sâm cùng Thường lão đại tình cờ gặp mặt liền không nghe qua lời của người khác, bất quá Vương mụ mụ vừa nói như thế, đúng là kích thích cậu muốn đi xem ý nghĩ của Vương Dục Sâm. Lộ phí Cam Tuyền vẫn là lấy hết tiền tiết kiệm tề, thừa dịp hai ngày nghỉ chen lên xe lửa, thời điểm đến thành thị Vương Dục Sâm ở cũng đã là tám giờ tối.

Cam Tuyền theo địa chỉ Vương Dục Sâm từng nói với cậu tra cứu internet bắt xe công cộng, thay đổi hai chuyến xe rất cực xuống ở cổng W đại. Cậu đương nhiên cũng muốn trực tiếp đến thẳng, nhưng mà trên người cậu không tiền tài dư dả như vậy. Thời điểm đến phòng ngủ dưới lầu đã sắp mười giờ, Cam Tuyền đói bụng ục ục kêu, cũng lười đi siêu thị mua đồ ăn, liền ngồi xổm trên bậc thang vườn hoa phòng ngủ dưới tầng, nhắn tin cho Vương Dục Sâm: “Anh về kí túc xá chưa?”

Wương Dục Sâm nhanh chóng nhắn lại: “Đang về, vừa nghe xong một tiết, mệt mỏi quá a. Mười giờ, những người bạn nhỏ phải ngủ sớm một chút mới cao được. Ngủ ngon.”

Không biết từ lúc nào tin nhắn của Vương Dục Sâm bắt đầu thỉnh thoảng sẽ mang theo một chút về cuộc sống bây giờ của hắn cùng nội dung học tập, Cam Tuyền không hiểu được hắn, nhưng bản năng cảm thấy đây là Vương Dục Sâm đối với hắn biểu hiện chân thành, trong nội tâm cảm thấy cao hứng.

Nhận được tin nhắn Cam Tuyền thả lỏng, thả lỏng ngồi ở trên thềm đá ngây ngốc. Sau mười phút cậu liền nhìn thấy người cậu tâm tâm niệm niệm kia, chỉ là bên người người kia còn có người khác..

Nữ sinh trang điểm nhạt đang đi bên cạnh Vương Dục Sâm, hai người vừa đi vừa nói vừa cười thảo luận cái gì, đến giao lộ nữ sinh phát tay hướng về một hướng khác đi, đi mấy bước lại quay người lại đem khăn quàng trên cổ gỡ xuống trả lại Vương Dục Sâm, xem khẩu hình thật giống là nói câu cảm tạ. Vương Dục Sâm cười gật gù, tiếp nhận khăn quàng cổ của mình hướng về phòng ngủ bên này đi..

Cam Tuyền chỉ cảm thấy trong dạ dày đảo lộn, trên trán một mảnh mồ hôi lạnh, yết hầu khó chịu như là như là bị ngăn chặn. Thời điểm Vương Dục Sâm đối mặt cậu đều là bất đắc dĩ chiếm đa số, cũng rất ít nhìn thấy loại biểu lộ ôn nhu cùng ý cười bao dung này. Vương Dục Sâm đi tới dưới phòng ngủ liền dừng lại, sau đó quay đầu lại nhìn một chút, xác định không thấy nhân tố gì để hắn tâm thần không yên mới xoay người tiếp tục hướng về bên trong nhà đi..

Cam Tuyền lần này là chạy trốn chết, hình ảnh cậu nhìn thấy đã đánh đổ thế giới quan trước đây của cậu. Có thể Vương Dục Sâm đối với mỗi người đều là quan tâm như vậy để bụng như thế, cậu bất quá chỉ là khá đáng thương, khiến cho Vương Dục Sâm để tâm rất nhiều. Cái hôn môi mà cậu từng cho rằng đó là đỉnh ước đã qua hơn hai tháng, xúc cảm do môi của hắn dừng lại ở trên trán mình đã mờ nhạt, kí ức về người kia ôm mình ngủ cũng giống như vào thời khắc này hoàn toàn mơ hồ.

Có lẽ bên người Vương Dục Sâm có một nữ sinh ôn hòa mỹ lệ cũng khá là thích hợp. Cam Tuyền không nói được trong lòng mình đến cùng là đổ kỵ cùng phần nợ nhiều hơn, hay là tự ti cùng thất lạc nhiều hơn, cảm giác trời đất xoay vần đổ nát đánh nát cậu đã từng tự cho là ngọt ngào, đem bộ phận lãng mạn mà cậu từng có tất cả đều biến thành bất an. Cam Tuyền từ phía sau lùm cây đi ra, đi về phía trước không lâu liền nhìn thấy một cái băng ghế dài, vào lúc này đã không còn xe công cộng, Cam Tuyền cũng không thể đi tới trạm xe lửa, tiền cậu còn dư lại trên người cũng chỉ đủ mua một tấm vé xe lửa về, cậu đương nhiên không dám dùng để ở khách sạn hoặc là tìm cái nhà nghỉ.

Cam Tuyền núp ở trên băng ghế dài, ôm chặt túi sách trong lồng ngực, túi sách mềm nhũn, bên trong có một cái khăn quàng cổ cậu muốn mang cho Vương Dục Sâm, tuy rằng khí trời dần dần ấm áp lên, nhưng cậu vẫn muốn mang khăn quàng đã muốn mua vài tuần đưa đến bên cạnh hắn. Cam Tuyền yên lặng mà đem khăn quàng cổ móc ra quần trên cánh tay, mang đến ấm áp như có như không. Trong dạ dày lúc đầu còn cảm giác đói bụng nhưng bây giờ liền không cảm giác, cũng không cảm thấy khó chịu, ngay trong không khí lạnh lạnh, Cam Tuyền cuộn mình ở trên băng ghế dài ở khuôn viên W đại, sống qua đêm tối dài dài đằng đằng nhất trong đời. Thời điểm nắng sớm soi trên lưng hắn, Cam Tuyền bị tiếng chim nhỏ lạnh lạnh kêu tỉnh lại, trong không khí lạnh lạnh của buổi sáng rừng mình một cái..

Bắt xe công cộng ở đường đối diện, Cam Tuyền trở lại trạm xe lửa, mua một tấm vé trở lại, trong túi cậu tổng cộng còn sót lại chín xu, giá đồ ăn ở trạm xe lửa cực đắt, một quả trứng luộc trong nước trà đều muốn một đồng hai, Cam Tuyền nuốt nước miếng một cái, cậu mua không nổi, vì Vương Dục Sâm cậu đã lâu

không làm tên côn đồ các ké, tự nhiên không giống như khi còn bé đói bụng liền đi cướp đồ của người khác ăn. Trước khi đến cậu không nghĩ đến điều này, cậu định đi tìm Vương Dục Sâm, sau đó tiêu sái mà đồng ý cùng Vương Dục Sâm ăn bữa tối, sau đó hai người là có thể ôm cùng nhau ngủ một đêm, cùng nhau vượt qua ngày thứ hai hoàn mỹ, sau đó Vương Dục Sâm sẽ đưa cậu đến nhà ga, mua xong vé xe sẽ đưa đến tay cậu, lại nhìn theo cậu lên xe lửa về nhà.

Cam Tuyền cảm thấy đau đớn, hai mắt biến thành màu đen, chen lên trở lại xe lửa. Trên thực tế người không tính là rất cường tráng trái lại càng có tính dai, giống như trạng thái Cam Tuyền như vậy lại kỳ tích, chống đỡ được đến kí túc xá trường học, sau đó mê man một ngày, sau khi tỉnh lại như tiểu Cường vọt vào căng tin trường học. Dạ dày héo rút căn bản không chịu được chủ nhân rượu chè ăn uống quá độ, cuối cùng là ói ra..

Sau đó Cam Tuyền bắt đầu thay đổi, thời gian theo Thường Kiện lẫn lộn rõ ràng bắt đầu tăng lên, ở quán Internet quán bar KTV tỷ lệ tăng cao rõ rệt, thậm chí bắt đầu học hút thuốc uống rượu. Cam Tuyền hút xong hơi thứ nhất, cảm thấy này thật con mẹ nó chính là đồ tốt, nếu không tại sao lại làm cho tâm tình tôi tệ hơn nửa tháng bắt đầu hòa hoãn lại?.

Vương Dục Sâm không liên lạc được với Cam Tuyền cũng đã nửa tháng, tin nhắn không trả lời điện thoại không tiếp, gọi điện thoại về nhà, ba mẹ cũng nói Cam Tuyền không trở lại. Vương Dục Sâm hỏi đó chính là đang làm một hạng mục thực tập dưới sự chỉ đạo của giáo sư, bản thân bận tới mảy mòi, nội tâm bất an không thể bình tĩnh lại được. Hắn không thể làm gì khác hơn là an ủi mình, có khả năng Cam Tuyền cũng chỉ là giận hờn.

Hết chuyện này đến chuyện khác, sau khi ở lại hai tuần rốt cục cũng hoàn thành được hạng mục cuối cùng, lại gặp phải kì thi cuối kì năm ba, thi cuối kì năm ba hầu như không có cơ hội thi lại, Vương Dục Sâm lòng nóng như lửa đốt lại không thể bỏ thi. Đến khi hắn thi xong về nhà, cũng đã lại nửa tháng tiếp.

Không về hầu như đã hai tháng, trên máy bay trở về Vương Dục Sâm tràn đầy bất an, tiểu tử sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn chứ? Vương Dục Sâm không ngừng tự trách tại sao lúc đó đã quên liên lạc cùng giáo sư ngữ văn hồi xưa bây giờ là chủ nhiệm lớp của Cam Tuyền đây? Nếu không bây giờ cũng đã không hoàn toàn bó tay.

Điện thoại vẫn là không tiếp, Vương Dục Sâm đã từ bỏ, xuống máy bay liền trực tiếp đi đến trường học Cam Tuyền, nhưng lại nhận được tin tức Cam Tuyền đã hai tháng không có đến trường, thêm vào đó thái độ của người nhà Cam Tuyền còn thực sự cần bàn lại, trường học đang định tìm một cơ hội khuyên lui. Vương Dục Sâm nghe xong liền nhất thời bối rối, trước khi hắn đi năm nay đứa nhỏ còn rất tốt, sau đó hai tháng liên hệ cũng rất bình thường, sau khi đưa cho đứa nhỏ một cái điện thoại di động lại càng là thuận theo không ít, làm sao bỗng dưng lại hồ nháo lên cơ chứ?.

Vương Dục Sâm chạy tới cái quán bar trước đây tìm được Cam Tuyền, nhưng đứa nhỏ không ở đó, hắn cảm thấy ử rử, ra quán bar liền nghe được âm thanh tiếng quyền cước tranh đấu. Hắn vừa quay đầu lại liền phát tiểu tử hắn hiện đang lo lắng hơn hai tháng đang cùng người động thủ đánh nhau, trên mặt một vết thương loang lổ, chỗ dừng nói chỉ là phần cách quần áo không nhìn thấy.

Cam Tuyền trong mắt tựa hồ nhìn thấy Vương Dục Sâm, liền sửng sốt một thoáng, nam nhân phía sau cầm ghế gỗ dự định đập vào gáy cậu. Vương Dục Sâm cũng không ngờ tới chính mình lại có loại lực bộc phát này, lại miễn cưỡng cứu người khỏi ghế gỗ. Người Vương Dục Sâm ôm trong lồng ngực nghi hoặc không thôi, đang định dùng thân thể liều mạng, lại nghe được không biết người nào hô một tiếng, trận đánh nhau nhanh chóng tản đi.

Vương Dục Sâm kinh hãi chưa qua, cẩn thận mà đem Cam Tuyền từ đầu đến chân nhìn một lần, lại một mực mang cậu đi bệnh viện, Cam Tuyền tránh đi: “Em không có chuyện gì, không cần đi bệnh viện.”.

“Đi!” Vương Dục Sâm không nói hai lời kéo hắn lên xe, thật nhanh trở về nhà, lấy hòm cấp cứu ra móc ra vết thương trên mặt cùng trên người cậu. Mù hè ăn mặc ít, trên lưng trên bụng đều có thương tích do bị lợi khí sượt qua, hiện ra tơ máu. Vương Dục Sâm tay đè ở bụng hắn nói không ra lời..

“Này, đã được chưa?” Cam Tuyền không nhin được giật giật cánh tay, hết sức muốn từ bên trong sự cầm cổ của Vương Dục Sâm thoát ra, hiện tại hai người ở chung cùng nhau đối với cậu mà nói là sự tình rất khó

có thể chịu đựng.

“Cam Tuyền, ” Vương Dục Sâm rốt cục mở miệng, tiếng nói đều là cứng nhắc, Cam Tuyền biết hẳn nhiều năm như vậy chưa từng nghe qua âm thanh khổ sở như thế của hắn, “Em đến cùng... Có thể hay không quý trọng chính mình một chút?”

Cam Tuyền quay đi, “Không cần anh quan tâm.”

Vương Dục Sâm triệt để phát hỏa, đem đầu cậu kéo lại đây, nhìn mắt cậu hỏi: “Làm sao không thuộc quyền quản lý của anh? Anh từ khi em chín tuổi dưỡng đến em hiện tại, chính là nuôi lớn em làm cho em có sức lực có tính khí tao đập chính mình như vậy sao? Anh lo lắng thân thể của em, sợ em học cái xấu, sợ em không yêu học tập sau đó chỉ có thể làm cu li, Cam Tuyền em có hay không lương tâm, em không biết anh coi trọng em bao nhiêu sao? Anh không tư cách quản, ai có tư cách? Cha mẹ sinh ra nhưng không dưỡng kia của em? Hay là chính em?!”

Cam Tuyền bị hỏi ngược lại không cách nào phản bác, nội tâm không có dũng khí kia, quay đầu không trả lời..

“Nói a, nói không cần anh quản là sao đây? Em cũng nói xem, anh làm sao có thể mặc kệ?”

“Anh đi tìm bạn gái anh, sau đó liền kết hôn sinh con có gia đình, có chính là có người để anh quản, còn quản em làm gì? Em không phải anh sinh, không phải con trai của anh, anh dựa vào cái gì quản em a, dựa vào cái gì giống người giám hộ em như thế, em đối với anh mà nói không phải là con hoang do anh thông cảm nên nhặt về thôi hay sao?” Cam Tuyền cũng quát, quát đến cuối cùng khé mắt một đỏ ngẫu như muốn rơi lệ..

“Em vẫn là nghe được cái gì?” Vương Dục Sâm trầm mặt xuống, bắt đầu cảm thấy không đúng, từ hai tháng trước liền không đúng, “Cái gì gọi là tìm bạn gái, cái gì gọi là cảm thông, anh đối với em như vậy, nhiều hơn tâm em không rõ ràng? Lẽ nào Vương Dục Sâm anh nuôi nhiều năm như vậy chính là dưỡng một bạch nhãn lang?”

Cam Tuyền bị nói đến oan ức, đều nhìn không được, Vương Dục Sâm chưa từng có hung hăng với cậu, năm đó hắn rời đi đi nơi khác lên đại học, trở về nhìn thấy chính mình ở bên ngoài lêu lổng cũng chỉ là lộ ra khổ sở. Cam Tuyền cúi đầu xuống, lệ liền xoạch xoạch rơi ở trên tay, ở lòng bàn tay thành mảnh.

Vương Dục Sâm nhìn mà đau lòng, năm đó tiểu nam sinh vì đói bụng cướp đồ ăn vặt của người khác vẫn quật cường ngẩng đầu, nhưng giờ khắc này lại cúi đầu rơi lệ. Vương Dục Sâm tiến lại, đem người hướng về trong lòng ngực mình ôm, nâng lên cằm đưa nhỏ liền hôn xuống miệng.

Cam Tuyền trong nháy mắt kinh ngạc, nhưng rất nhanh thả lỏng thân thể chìm trong ôn nhu của Vương Dục Sâm, mãi đến tận hắn lui lại.

“Mặc dù là có chút tiện, nhưng anh cho rằng, ” Vương Dục Sâm lại cúi đầu hôn nhẹ khé môi cậu, “Chúng ta chẳng lẽ không là loại quan hệ này sao? Đã có em, anh làm sao có khả năng còn đi tìm bạn gái, đàm luận kết hôn sinh em bé.” Xem ra hắn vốn cho là sẵn sốc, mới quyết định ôn hòa thay đổi dần, nhưng trái lại lại làm cho trong lòng tiểu tử bất an cùng hiểu lầm..

Cam Tuyền trên mặt đỏ một mảnh, lại bị hôn đến có chút thở không nổi, vừa đánh nhau xong quần áo trên người vừa bẩn vừa loạn, toàn bộ vô cùng chật vật. Thế nhưng một câu nói này của Vương Dục Sâm, cũng đã đánh tan hết thấy ngờ vực, Vương Dục Sâm có bao nhiêu chăm chú, có bao nhiêu thành khẩn, có bao nhiêu nghiêm túc, cùng hắn sinh hoạt nhiều năm như vậy Cam Tuyền không đến nỗi phân biệt không được. Vì lẽ đó Cam Tuyền bất tri bất giác đỏ mặt, để che dấu, cậu lựa chọn đem mặt chôn ở bả vai Vương Dục Sâm, đem một mặt nước mắt sụt ở trên áo sơ mi trắng sạch sẽ của hắn.

Vương Dục Sâm luôn luôn đối với cậu không có cách nào, ôm lấy người liền hướng phòng tắm đi: “Em nói em từ chín tuổi dài đến mười sáu tuổi, dài ra bao nhiêu thịt? Chỉ dài vóc dáng không dài thể trọng.”

Cam Tuyền mặt chôn ở trước ngực hắn, buồn buồn nói: “Cuối tuần trước sinh nhật, em đi W đại tìm anh.”

Vương Dục Sâm bước chân dừng lại, dần dần phản ứng lại ý tứ trong lời nói của Cam Tuyền: “Nhìn thấy cái gì làm cho em sẵn sinh ra ý nghĩ kì quái như vậy?”

“Em thấy anh cùng một nữ sinh cùng nhau về ký túc xá, sau đó anh còn đem khăn quàng cổ cho nàng mượn.” Cam Tuyền hấp hấp mũi, “Kỳ thực ở trước đó mấy ngày, cô tới tìm em, nói anh có yêu thích nữ sinh, cần nhiều thời gian ở chung hơn một chút.”

Vương Dục Sâm hít một hơi thật sâu, vẻ mặt trở nên khó coi: “Thật sự chỉ là bạn học mà thôi, còn mẹ anh nói, anh chỉ là nói cho mẹ xác thực có người thích, là mẹ hiểu lầm.”

“Ồ.” Cam Tuyền trầm thấp đáp một tiếng, tiến vào trong bồn tắm lớn..

“Cái kia sau đó? Em đêm đó liền trở về?” Vương Dục Sâm hồi tưởng lại đêm đó chính mình không yên, trực giác sự tình không đơn giản như vậy.

“Sau đó, sau đó em ở trên ghế dài công cộng của bọn anh nghỉ một đêm, ngày thứ hai đi xe lửa trở về...” Cam Tuyền nghịch nước nóng, cúi đầu..

Vương Dục Sâm tay giúp hắt vò tóc một trận: “Ghế trường? Em ngốc sao? Loại kia khí trời này sao có thể ở bên ngoài qua đêm? Coi như khi đó em giận anh, tại sao phải dẫn vật chính mình? Tìm cái khách sạn sẽ không được a?”

“Em không có tiền...” Cam Tuyền trầm thấp nguy biện, hùng hổ một trận, nói xong trái lại cảm thấy càng thêm chột dạ.

Vương Dục Sâm hầu như muốn bóp chết cậu, đây là cái lý do thối nát gì, chính mình lúc đó ở trên lầu, cậu thà rằng tại đêm xuân lạnh giá ở bên ngoài oa một đêm, cũng không chịu hướng về hắt nhờ vả? Nhưng mà Vương Dục Sâm lại không biết, chính là loại này phá lý do, bảo bối hắt bấy, tám năm qua đối bụng sống quá một đêm, ngày thứ hai còn quay về trạm xe lửa còn chảy nước miếng với trứng luộc nước trà nhưng không có đủ một đồng hai để mua.

Cam Tuyền thấy hắt không tiếp lời, lại nhẹ giọng lầm bầm một câu, “Trước đây lại không phải không ngủ qua ngoài đường.”

Vương Dục Sâm muốn bóp chết cậu sau đó bóp chết chính mình, người này vẫn đúng là biết nói sao dẫn vật hắt. Trước đây thời điểm không ai quản ngủ ngoài đường, cùng rõ ràng hắt ở trên lầu nhưng lại không biết người trong lòng hắt ngủ ngoài đường, hai trường hợp này làm sao giống nhau?! Thiên tài mới cảm thấy như thế!

Ngày này Cam Tuyền cũng xác thực mệt mỏi, tắm xong liền mơ mơ màng màng muốn ngủ, trước khi ngủ sống chết muốn lôi kéo tay Vương Dục Sâm, Vương Dục Sâm không có cách nào, sau khi hắt ngủ liền dùng khăn mặt dúi tay của hắt lại, sau đó cho bôi thuốc cho cậu. Trên thân thể gầy gò lưu lại tầng tầng vết sẹo, Vương Dục Sâm xem trong lòng tư vị khôn kể. Bôi xong được, Vương Dục Sâm cũng lên giường, chỉ sau hai giây, người ngủ say bên người liền tự giác tiến vào trong lồng ngực của hắt, lộ ra một cái tươi cười thỏa mãn..

Cam Tuyền ngủ say tỉnh lại đã là trưa lại thấy được hương thơm của thức ăn từ lâu không ngửi được, dọc theo cửa phòng bếp một đường bay vào phòng ngủ, tiến vào ổ chăn. Mũi Cam Tuyền trở xuống còn đang trón bên trong ổ chăn, lộ ra một đôi mắt ở bên ngoài, Vương Dục Sâm trở về, còn hôn hôn hắt, còn... xem như là xác định quan hệ của hai người. Sau khi tắm xong liền không mặc quần áo Cam Tuyền ở bên trong ổ chăn đánh hai cái lẩn, toàn thân khoan khoái. Vui quá hóa buồn chính là không cẩn thận chạm đến vết thương, đau đến nhe răng..

Vương Dục Sâm vốn là sủng cậu, đối với cậu chăm sóc đến giọt nước cũng không lọt, hiện tại có một tầng quan hệ người yêu, càng là dốc hết tâm lực. Đến nỗi Cam Tuyền nơi này, liền đều thành ngọt ngào.

31. Chương 31: Phiên Ngoại 4

Mọi chuyện sau đó trở nên tốt đến mức bất ngờ, Cam Tuyền an phận về trường học, nhưng mà học kì này lượng kiến thức thực sự khá là nhiều, may là Vương Dục Sâm đã ở bên cạnh cậu, cho cậu một khóa bổ túc lâm thời, cuối cùng cũng miễn cưỡng qua. Được được Cam Tuyền thi xong một cái, Vương Dục Sâm liền thu thập quần áo của hai người, đóng gói tới đại học..

Nghỉ hè trước năm bốn đối với luận văn nghiên cứu về đảng hoặc là công tác đảng đều là hết sức quan trọng, chuẩn bị ôn tập hoặc là thực tập, nắm lấy thời gian cuối cùng hoặc là kì nghỉ. Vương Dục Sâm cũng rất chú tâm đến mấy vấn đề này, đạo sư đã sớm nói, nếu như hần đồng ý, mấy cái tiêu chuẩn này hầu như chạy không thoát, vì vậy mà Vương Dục Sâm ngược lại cũng không quá lo lắng, mang theo Cam Tuyền về trường học, một là tăng cường thời gian tham dự tiết của đạo sư, hai là Vương Dục Sâm có tư tâm, có ý định đem cậu cùng với đám gia hỏa trước kia trộn lẫn tách ra.

W đại đầu tư không sai, kí túc xá học sinh đều theo tiêu chuẩn là bốn người, phía dưới là bàn học cùng tủ quần áo, phía trên là giường chiều, mỗi kí túc xá còn có phòng tắm cùng sân thượng riêng. Vương Dục Sâm vốn là muốn mang theo cậu thuê phòng ở bên ngoài, nhưng lại không tìm được phòng thích hợp trong phạm vi xung quanh trường học, không thể làm gì khác hơn là quay trở về kí túc xá, dự định lần sau lại tìm tiếp.

Bốn người phòng Vương Dục Sâm đều là học y, có hai người đang ở bệnh viện thực tập, còn lại Vương Dục Sâm cùng Hà Tiêu giường đối diện. Hà Tiêu là điển hình của nam sinh phương bắc, vóc dáng vừa cao lại cường tráng, vòng quanh Cam Tuyền hai vòng: “Dục Sâm, biểu đệ nhà cậu thật sự... quá khéo léo.”

“Khéo léo?” Vương Dục Sâm cười cười, cầm quần áo trên tay hướng về tủ quần áo của mình bỏ xuống, “Nếu đã bắt đầu đánh nhau cùng người ta thì kéo đều kéo không ra.”

“Ui, không thấy được a.” Hà Tiêu nhìn lên đồng hồ đeo tay, “Năm giờ, có đi căng tin hay không?”

Vương Dục Sâm lắc đầu: “Ngày hôm nay dẫn em ấy đi ra ngoài ăn, cậu đi trước đi.”

Hà Tiêu vừa đi Cam Tuyền liền đem cửa đóng lại, sau đó nhào tới trên người Vương Dục Sâm: “Em nghĩ ăn cánh gà, có người nói gần trường học các anh cánh gà ăn thật ngon.”

Vương Dục Sâm kinh ngạc: “Làm sao em biết?”

Cam Tuyền khà khà cười: “Em lên mạng điều tra.”

Hai người thay đổi quần áo sạch liền đi xuống lầu, cánh gà nướng ở cửa đông W đại khá là nổi tiếng, thời điểm ăn cơm lại càng nhiều người, Vương Dục Sâm lôi kéo Cam Tuyền chui vào bên trong, đến một cái phòng nhỏ mới dừng lại, bên trong có bốn dãy bàn, trong đó hai hàng là cho bốn người hai hàng là cho hai người, Vương Dục Sâm đem Cam Tuyền dẫn tới bàn trống người, đưa thực đơn cho cậu: “Em ăn uống không tốt, cánh gà nhiều lắm chỉ có thể gọi hai cái, mấy loại như bánh màn thầu lại không muốn ăn, nơi này thịt nướng cũng không tệ lắm, có thể ăn một phần, mặt khác em nhìn xem còn muốn ăn cái gì không?”

Cam Tuyền giở mục lục, liền thấy bên cạnh vang lên âm thanh kinh hỉ muốn bắt chuyện của một cô gái: “Vương Dục Sâm, cậu làm sao cũng ở chỗ này a? Vị này là...” Ánh mắt nữ sinh dừng lại ở Cam Tuyền đang cúi đầu bên người Vương Dục Sâm, Vương Dục Sâm mỉm cười gật đầu: “Đệ đệ tới đây du lịch, tớ dẫn nó ra ăn cơm.”

Ba nữ sinh đi cùng nhau bên kia, vòng quanh Cam Tuyền thảo luận một trận, mắt thấy Cam Tuyền sắp không chịu nổi mấy tiếng thân như “đệ đệ lớn lên thật đáng yêu”, Vương Dục Sâm không dấu vết vỗ vỗ tay Cam Tuyền: “Không gọi nữa liền chuẩn bị ăn đi.”

Vương Dục Sâm mang theo ngữ điệu sủng nịnh mang lại lợi ích cho Cam Tuyền, dứt khoát đem âm thanh líu ríu của các nữ sinh xem như gió thoảng bên tai, một bên hai người, một bên ba người, tự nhiên là không thể ngồi cùng nhau, Vương Dục Sâm thở dài một hơi. Cam Tuyền đến cuối cùng cũng không gọi các món ăn khác, cánh gà nướng có chút đầy dầu mỡ, trên thực tế Cam Tuyền gặm xong một cái cánh gà, liền không động nữa. Vương Dục Sâm sờ sờ đầu cậu, đứng dậy tính tiền.

Trên đường trở về Cam Tuyền thừa dịp ít người đá Vương Dục Sâm một cước: “Này, cái người cùng chúng ta chào hỏi kia... Chính là nữ sinh ngày đó cùng anh trở về.”

Hai người đã sắp tới tức xá, Vương Dục Sâm bắt tri bắt giác dừng lại, rẽ cái góc độ hướng về bên cạnh đi, rất nhanh, cái ghế đá hầu như không có cảm giác tồn tại trong mắt mấy người học sinh vội vàng nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt. Vương Dục Sâm nghĩ, cái đêm lạnh giá kia, Cam Tuyền mang theo hiểu lầm cùng thất vọng đối với hắn, oa ở đây ngủ cả đêm: ” Chúng ta qua ngồi một chút đi.”

“Ồ.” Cam Tuyền theo sát, sau đó hai người đồng thời sống vai ngồi xuống. Vương Dục Sâm đem áo khoát vận động treo ở bên cổ tay khoát vào trên đầu Cam Tuyền, chuyển chân để cậu ngồi trên chân mình, Cam Tuyền ngồi uốn éo có chút không dễ chịu. Nơi này sau lưng vốn là rừng cây, chỉ có một số người tình cờ đi qua đây, lúc này là buổi tối nghỉ hè, trong sân trường người càng ít, Vương Dục Sâm kéo áo khoác xuống, vũng vàng mà tìm được môi Cam Tuyền.

“Lạnh không?” Cái trán hạ thấp xuống chạm vào trán Cam Tuyền, Vương Dục Sâm nhẹ nhàng hỏi..

Cam Tuyền không hiểu ra sao, trên đầu có áo khoác, còn hai người dính vào nhau làm sao có khả năng lạnh: “Em đều chảy mồ hôi.”

“Cam Tuyền...” Vương Dục Sâm nhắm hai mắt thở dài, “Đêm đó em nhất định bị đông hỏng rồi đi, em suy nghĩ nhiều về đêm đó, coi như em muốn chờ ở bên ngoài qua đêm, cũng là phải ở trong lòng ngực anh.”

Cam Tuyền đã hiểu thương cảm không nên lời của Vương Dục Sâm, nhẹ nhàng một cái cắn ở trên chóp mũi hắn: “Để anh bạc đãi em, tự mình đau lòng chứ, hừ, tiểu gia không cùng anh tính toán, để anh đau lòng chết.”

Vương Dục Sâm tuy rằng vẫn tính toán tìm nhà, nhưng mà hầu như một tháng sau Cam Tuyền đều ở trường hắn, hai người vẫn cùng nhau ở trong kí túc xá, mới đầu Hà Tiêu cũng ở nửa tháng. Ngoại trừ lúc đầu còn biểu thị kính phục đối với vị biểu đệ ” nhất định phải ôm biểu ca Cam Tuyền mới bằng lòng ngủ” của Vương Dục Sâm này, sau đó ngược lại cũng chậm rãi quen thuộc đối với Vương Dục Sâm mỗi giờ mỗi khắc chăm sóc. Nhìn quen sẽ không cảm thấy gì.

Vương Dục Sâm ban ngày muốn đi phòng bệnh thực tập, buổi tối bình thường sẽ trở về vào thời điểm ăn cơm, trước khi ra ngoài thì đem notebook cho Cam Tuyền cầm, cùng cậu chơi game hoặc tán gẫu. Thời thơ ấu của Cam Tuyền quá ít ngây thơ, phần lớn tâm tư đều đặt ở phương diện làm sao cho mình được ăn no, sau đó được cây to là Vương Dục Sâm che chở, thế nhưng hai người tuổi tác chênh lệch cũng không thể để cho Cam Tuyền chia sẻ những trò giải trí mà cái tuổi đó nên có. Hiện tại vừa mở notebook của Vương Dục Sâm, Cam Tuyền liền toàn tâm toàn ý tận hưởng, chơi đến nỗi không quan tâm đến thứ khác.

Trước kia trước khi ra khỏi cửa Vương Dục Sâm đều vỗ vỗ đầu cậu, nhưng đáng tiếc đầu của tiểu tử đều không nhắc lên, lại bị một cái game làm cho thấp đi, Vương Dục Sâm liền phiền muộn..

Cái kì nghỉ hè kia có thể coi là quãng thời gian vui sướng nhất của Cam Tuyền, mỗi ngày nội dung chỉ vụn vụn là sống phóng túng, còn có người trả tiền hộ. Ở trước mặt Vương Dục Sâm, Cam Tuyền không có loại khái niệm nợ ân tình này nọ, hắn nuôi cậu mấy năm như vậy, đã đủ để Cam Tuyền không vì người này chăm sóc mà sinh ra tự cảm, nhiều hơn, là càng ngày càng thêm ý lại cùng không thể xa rời.

Trước khi Cam Tuyền rời đi thành phố này, Vương Dục Sâm mang cậu đi một chuyến đến Hoan Lạc cốc, cái thành phố quê nhà bọn họ không có loại thiết bị giải trí xa xỉ mà kích thích này. Tận hứng chơi cả ngày, Cam Tuyền bị đưa đến trạm xe lửa, Vương Dục Sâm mua đồ ăn vặt cùng đồ uống cho cậu mang lên xe lửa, cùng với quần áo và giày mới mua, thu thập hẳn một hòm đồ vật. Con trai tuổi này chính là tiêu hao đồ vật lớn nhất, mấy ngày liền có thể mặc không vừa một cái áo lót, Vương Dục Sâm sợ chính cậu sẽ không mở miệng muốn, liền dứt khoát mỗi loại kiểu dáng liền mua vài món, trước khi đi còn đem mấy cái áo lót cũ của cậu cướp đoạt gần một nửa..

“Y phục của anh em ăn mặc có chút lớn.” Vương Dục Sâm đau đầu khuyên nhủ, nhưng Cam Tuyền dừng như không, đem y phục của hắn hướng về trên người ước thử, hầu như che lại cái mông: “Xem, thật tốt, trong không cần mặc quần!” Vương Dục Sâm mặt đen lại đập cái mông cậu: “Em dám ở bên ngoài mặc như thế thử xem anh có dám đánh gãy chân của em không!” Đổ lại Cam Tuyền ở trong túc xá nhảy nhót nhót chạy trốn..

Vương Dục Sâm cũng thật là không nỡ, người hầu như bên cạnh mình một tháng giờ phải đi rồi, hơn nữa lại còn là tiểu gia hỏa khiến người ta không thể yên lòng. Thu thập hành lý cho cậu xong, nhét vé xe vào

tay Cam Tuyền: ” Phải lên xe lửa ngay, điện thoại cùng ví tiền phải cẩn thận, xuống xe lửa liền gọi điện cho anh, buổi tối phải ăn cơm, nếu không lúc ngủ liền đói bụng.”

“Anh phiền chết rồi.” Cam Tuyền không nhịn được đánh gậy hấn, bên trong dòng người tấp nập hôn “bẹp” một cái khiến cho Vương Dục Sâm trợn mắt há mồm, cho khỏi đông dài. Cam Tuyền linh hoạt chui qua đoàn người, bắt đầu hướng về toa xe chạy đi, vừa đi vừa dùng tay cầm vé xe lửa gạt khéo mắt: TMD, tiểu gia mới không rơi lệ..

Nghỉ hè qua đi Cam Tuyền lên lớp 11, Vương Dục Sâm tiến vào năm cuối cùng của đại học, thế nhưng trong lòng đầy lo lắng, sẽ nhân lúc rảnh rỗi chạy về nhà. Thành tích của Cam Tuyền chưa bao giờ thấy khởi sắc, thế nhưng vẫn có thể mỗi môn đều đạt đủ tiêu chuẩn, Vương Dục Sâm từng cho rằng thành tích đứa nhỏ không tốt là do không có ai có tâm quản, nhưng sau khi nhiều lần quản giáo thất bại cũng đã nhận mệnh, đại khái là do cơ linh, thật sự không phải là do đọc sách.

Thời gian hai người gặp nhau hiếm có, Vương Dục Sâm cũng không dành thời gian cảm khái việc học của Cam Tuyền, Cam Tuyền quả thực cao hứng đến điên rồi, treo ở trên cổ của Vương Dục Sâm liền chơi xấu, ngày hôm nay muốn ăn cá kho, ngày hôm sau muốn ăn mì thịt bò xà lách, ngày kia muốn ăn thịt đông, lại không muốn lặp lại các ngày.

Cậu còn nhỏ đã theo Vương Dục Sâm, bây giờ càng ngày càng trầm trọng thêm, hiếm thấy thời gian hai người ở cùng nhau, đương nhiên càng ngày càng chiều cậu.

Cam Tuyền cùng đám người Thường Kiện càng ngày càng ít liên lạc, nhưng không phải là không có, tên côn đồ cắc kè so chính là khí lực cùng tính khí, đương nhiên cũng không so đo với nữ nhân, Thường lão đại là một người không tốt, đối với các cô gái thường là chiều chuộng cùng nhún nhường, Cam Tuyền thấy phương diện kia của Thường lão đại thực sự là tốt lắm, quả là nhanh cùng Vương Dục Sâm của mình có thể liêu cùng một trận. Còn vì sao Cam Tuyền lại cho Thường Kiện đánh giá cao như vậy, còn phải qua công lao cho em gái bảo bối của Thường lão đại tạo hiểu lầm rỗng rã suốt ba năm, bởi vì không nhịn được mà cười toe toét gọi chị dâu mà bị đánh vô số lần, đương nhiên là cậu không biết làm sao mà bị đánh. Ai bảo cạp cái của Thường gia xưa nay đều là phần nộ kêu một tiếng liền quay đầu đi.

Nhưng mà chuyện này làm cho trong lòng Cam Tuyền trưởng thành ở phương diện nào đó, Vương Dục Sâm cùng với cậu ở cùng nhau một năm, nhưng ngoại trừ hôn nhẹ ôm một cái thì cái gì cũng không có làm, quá đơn thuần có phải hay không. Cam Tuyền kinh hoàng, nửa kia thanh tâm quả dục đến tột cùng là tốt hay là nói mị lực của chính mình vẫn không đủ?

Vì chuyện này mà Cam Tuyền trải qua kì nghỉ đông đều mất tập trung, ở trước mặt Vương Dục Sâm lúc thì mặt đỏ tim đập lúc thì tức giận ngút trời, nhưng nhất định không chịu nói thẳng thắn. Chuyện cười, lẽ nào chạy đến trước mặt Vương Dục Sâm nói: người con mẹ nó làm sao liền không muốn tiểu gia đây?

Thật muốn hỏi như vậy, cho dù Vương Dục Sâm không có cười cậu, Cam Tuyền cũng tự mình e sợ cũng chỉ đành tìm lí do đem mình chôn quên đi.

Kỳ quái qua tết, nghỉ đông của Vương Dục Sâm gần như là kết thúc. Cha mẹ Vương Dục Sâm thấy Cam Tuyền cũng thật là cẩn thận không được, mà con trai của mình lại xem như là bảo bối, cũng dứt khoát buông tay mặc kệ. Vương Dục Sâm thu thập hành lý trước khi đi, chui vào chăn đem đứa nhỏ ôm thật chặt: “Nói, lại nháo khó chịu cái gì?”

Cam Tuyền rên một tiếng.

“Đầu não loạn một cái kỳ nghỉ đông, tưởng anh không thấy được? Đừng nói em dậy thì muộn? Hay là chờ hoa quả mùa hè? Anh đã nói a, như vậy cho dù mọc ra cũng là chua hoặc đắng, không thể ăn.”

Cam Tuyền sột sột bấp dùi Vương Dục Sâm, cảm thấy uyển chuyển như thế cũng thật là phong cách của mình, liền nhanh chóng tập kích một cái giữa hai chân Vương Dục Sâm.

Vương Dục Sâm bị động tác của Cam Tuyền làm cho kinh ngạc đến ngây người, bất tri bất giác ngăn chặn động tác không an phận của cậu: “Em làm gì thế?”

“Này.” Cam Tuyền ra bộ một kẻ lưu manh, ” Em biết đang làm gì không?”

“Nói linh tinh gì vậy đây.” Vương Dục Sâm cẩn thận mà nắm lấy móng vuốt không thành thật của cậu, nỗ lực không cho cậu đem thân thể mình châm lửa.

“Không có chứ?” Cam Tuyền trong mắt mơ hồ lóe đặc ý quang mang, cảm giác của mình ở phương diện trên người người này đều phi thường rõ ràng.

“Chẳng mấy chốc sẽ có.” Thanh âm Vương Dục Sâm bắt đầu trở nên âm ám, “Thế nhưng hiện tại, thành thật ngủ cho anh.”

Cam Tuyền hì hì cười: “Em không thành thật thì thể nào?”

“Hiện tại không làm em, chờ em mười tám tuổi vừa qua, ” Vương Dục Sâm hiềm thấy lộ ra không có ý tốt vẻ mặt, trong mắt đều là lửa nóng, “Đến thời điểm xem em làm sao còn có thể hung hăng.”

32. Chương 32: Phiên Ngoại

Thời gian hạnh phúc trôi qua nhanh chóng, trong sự chờ mong của Cam Tuyền đối với tuổi 18 cũng trôi qua, Cam Tuyền lớp 11 cùng Vương Dục Sâm năm bốn đại học kéo dài hình thức ở chung dứt quãng, mỗi lần gặp nhau như là cuồng hoan, mỗi lần chia lìa như là không thể tách rời.

Thời gian nửa năm sau hai người trải qua có thể coi như mưa thuận gió hòa, Vương Dục Sâm dự định Cam Tuyền đã lên lớp 12, sắp thi đại học, nếu như cố gắng một chút, đến thành phố mình học, hai người cũng có thể gần nhau hơn một chút. Cam Tuyền càng lưu ý chính là cuối năm lớp 12, chính sinh nhật của mình ở tháng 12, khả khả, sinh nhật 18 tuổi.

Thật giống như tết trung thu này hai người thật vất vả ở cùng một chỗ, Vương Dục Sâm vừa hướng về đĩa ra trước mặt Cam Tuyền, vừa bàn với cậu: “Tháng sáu năm sau đã thi đại học, bắt đầu chăm chỉ đọc sách cho anh, thời điểm thi đến Thành phố D, trường học nào cũng được, cách anh gần một chút là tốt rồi, anh cũng thuận tiện đến xem em.”

Cam Tuyền cắn chặt con tôm mắt tập trung gật đầu, con người linh hoạt đảo quanh một vòng, “Này, cuối năm là sinh nhật em a.”

“Xong, lễ vật gì cứ việc nói, nhất định dâng cho em.” Vương Dục Sâm cũng tùy theo hắn, cho đứa nhỏ trong lòng ăn no, hai người nắm tay về nhà, tết trung thu ánh trăng trên mặt đất rắc màu xám bạc, hai người cùng nhau lưu lại cái bóng thật dài, trong bóng cây loang lổ chia chia hợp hợp. Đôi tình nhân ngọt ngào vĩnh viễn cũng không biết rằng đây có phải là thời khắc ở chung hòa hợp cuối cùng hay không, sẽ không biết thời khắc này chính là ranh giới của chiến tranh lạnh, cũng sẽ không biết khúc mắc sau nhiều năm phải bụi lại bộc phát nhanh chóng.

Cuộc sống nghiên cứu sinh của Vương Dục Sâm so với khoa chính quy khô khan mà bận bịu, mỗi ngày xoắn xuýt ở Cam Tuyền bệnh cùng thử thuốc, sau một thời gian dài cũng không rút ra được một chút thời gian xem đứa nhỏ của hắn. Tuy rằng tin nhắn mỗi ngày đều không gián đoạn mà trao đổi, hai ngày một cú điện thoại, nhưng đối với đôi tình nhân tình nùng ý mật là không đủ, huống hồ là hai nười ỷ lại cùng bị ỷ lại đối với đối phương.

Ngày 11 tháng 12, Cam Tuyền giả vờ bệnh xin nghỉ một ngày, cùng với ngày nghỉ cuối tuần rất hiếm có của lớp 12, tổng cộng được ba ngày nghỉ học. Biết Vương Dục Sâm rất bận, loại bận rộn ở trong giọng nói, trong tin nhắn đều không ngừng toát ra, vì vậy chính Cam Tuyền đến tìm kia tức xá của Vương Dục Sâm. Ký tức xá của nghiên cứu sinh là một tiểu khu không xa ở ngoài trường, so với trường đại học thì có vẻ yên tĩnh, thời điểm Cam Tuyền đến vẫn là buổi tối, trong tiểu khu đèn đường thật âm đạm, trong đêm tối không nhìn rõ đường, cậu không thể làm gì khác hơn là ngồi ở một cái sạp hàng của cửa tiểu khu, vừa nhấm nháp thức ăn vừa nhắn tin chờ Vương Dục Sâm trở về.

Vương Dục Sâm tới rất nhanh, trên người mang theo hàn khí bên ngoài, Cam Tuyền đợi không kịp lại gọi một bát, trực tiếp đem bát mì mình mới ăn một nửa hướng về phía Vương Dục Sâm, Vương Dục Sâm quả

nhien không ngại đồ ăn thừa, cầm lấy bát liền uống mấy ngụm canh. Canh mang theo mùi vị cay nhanh chóng làm dạ dày ấm áp, toàn thân khoan khoái. Cam Tuyền dùng đôi mắt sáng lấp lánh mang theo cảm tình không nói ra nhìn Vương Dục Sâm, nhìn đến Vương Dục Sâm có chút thấp thỏm.

Cam Tuyền suy nghĩ kỹ ở trong lòng, xem xem tí nữa mồm miệng như thế nào mới khá có tình thú, lại còn có thể mang theo khối hài cùng ve vãn về phía tình nhân nói bản thân mình đêm nay đã thực sự thành niên. Cam Tuyền đầu lưỡi run rẩy, mấy lời tâm tình suy nghĩ một lúc mới bật thốt lên, thế nhưng Vương Dục Sâm lại mở miệng trước: “Cam Tuyền, anh có khả năng muốn rời khỏi em một quãng thời gian.”

“Rời đi? Anh muốn đi đâu? Đi công tác sao? Phải bao lâu a?” Cam Tuyền không coi là chuyện quá to tát, cho rằng bất quá lại như năm đó Vương Dục Sâm rời khỏi quê nhà tới thành thị xa lạ học đại học như thế, bất quá là một lần xuất hành mà thôi, còn có thể thường gặp mặt, không đến nỗi ra đi không gặp lại.

“Muốn xuất ngoại, đi nước Mỹ, đi chí ít hai năm, nhiều nhất bốn năm.”

Tay Cam Tuyền vuốt lọ thuốc bôi trơn đang được bọc lại trong cặp sách sau lưng liền cứng lại. Cam Tuyền ngẩng đầu lên, hầu như không dám tin tưởng mà lặp lại: “Nước Mỹ? Hai năm? Hoặc là bốn năm?”

Vương Dục Sâm gật đầu, trong mắt mang theo hồ thẹn cùng kiên quyết rõ ràng, hẳn không phải không nghĩ tới từ bỏ, chỉ là không dễ như vậy.

“Con mẹ nó anh muốn cút thì cút, cùng tôi bàn giao cái P a, tôi lại không phải con trai của anh lại càng không là lão bà anh, sao lại đặc biệt đến trưng cầu ý tôi? Nha, đúng, nguyên bản liền không trưng cầu, bất quá chỉ thông báo tôi một tiếng mà.” Âm thanh Cam Tuyền lạnh lùng, trầm thấp, đột nhiên đứng dậy, Vương Dục Sâm đưa tay muốn cầm lấy cánh tay cậu, nhưng Cam Tuyền kịch liệt phản kháng: “Con mẹ nó anh đừng đụng tôi.”

Người trong quán mì rất đông, Cam Tuyền kêu một tiếng, lập tức đưa đến vô số ánh mắt, Cam Tuyền nổi giận dùng dùng trừng người gần nhất, xoay người hướng bên ngoài đi.

Xuất ngoại, đối với Cam Tuyền mà nói không phải là thuận túy là khái niệm, không phải đi ra ngoài một chuyến sẽ trở lại, cùng ra ngoài du lịch ra ngoài đi học đều không giống nhau, ra nước ngoài, ai biết bên ngoài thế giới ra sao, ai biết có thể hay không vui đến quên cả trời đất không muốn về nước, huống hồ cậu chỉ là một người nhỏ nhỏ. Vương Dục Sâm nếu như ra nước ngoài, cái kia mấy năm không được gặp mặt, hơn nữa ngày đêm đảo lộn, khả năng ngay cả nói chuyện đều không thể nói được. Ngay cùng với hai người ở trong nước ở hai cái thành thị cảm giác là không giống nhau, hai người tách ra những năm này, nhưng chắc chắn Cam Tuyền chỉ cần một tấm vé bốn mươi lăm đồng liền nhìn thấy Vương Dục Sâm, biết chỉ cần mười mấy tiếng đồng hồ liền có thể nhìn thấy người kia an tâm. Chỉ cần hắn đồng ý, cậu liền có thể đi thấy hắn. Nếu như Vương Dục Sâm thật sự phiêu dương quá hải ra nước ngoài, Cam Tuyền liền thật sự không tìm được hắn, vé máy bay mua không nổi, cho dù đến nước khác, cậu liền không có khả năng tìm người khác hỏi đường đến chỗ Vương Dục Sâm.

Làm sao có khả năng sẽ như thế. Loại này không giống nhau mang đến bất an, hoàn toàn kích thích nội tâm Cam Tuyền trường tồn thấp thỏm cùng tự ti, để hắn không có cách nào tiêu sái mà tự mình an ủi thậm chí lừa mình dối người..

Năm đó ra nước ngoài, chưa từng thấy mấy người trở về. Vương Dục Sâm đưa ra tin tức xuất ngoại, ở trong lòng Cam Tuyền đồng nghĩa với vứt bỏ cậu. Hẳn không cần cậu nữa. Loại tuyệt vọng cùng phần nộ khi bị vứt bỏ này làm Cam Tuyền hầu như mất đi lý trí, đây là người từ nhỏ đến lớn không ngừng chăm sóc cậu, cuối cùng lại chọn phương thức ngụy ôn nhu này chấm dứt với cậu. Cam Tuyền phần hận đem thuốc bôi trơn cùng bộ đồ bảo hiểm giấu trong cặp sách do một tên côn đồ các ké nào đó coi như là bạn bè tài trợ ném xuống đường, tàn nhẫn mà giẫm hai cái, sau đó không quay đầu mà đi về phía trước.

Vương Dục Sâm trả tiền cho ông chủ đang lôi kéo hắn, không kịp đợi tiền thừa liền cấp tốc đuổi tới, Cam Tuyền không cao hứng hắn đã dự kiến, nhưng tức giận như vậy là không hề ngờ tới, đã dễ dàng đợi ba năm, hẳn cho rằng Cam Tuyền có thể tiếp tục đợi thêm hai năm. Đuổi tới tiểu khu, đã không thấy bóng lưng Cam Tuyền. Cam Tuyền đưa ra dứt khoát như vậy, để lời thề son sắt trước mặt cha mẹ Vương Dục Sâm trở nên buồn cười, đúng, Cam Tuyền còn nhỏ, sẽ nhất thời kích động, càng có khả năng không nhận rõ ý lại cùng tình yêu. Hẳn nguyên bản đã hết sức phong tỏa ác cảm từ nội tâm, thuyết phục chính mình không

có thừa dịp người khác gặp nguy, nhưng sau cuộc đối thoại không hoàn chỉnh cùng với cha mẹ liền không thể tả.

Giáo sư nói: cơ hội này thật sự rất hiếm có, không chỉ có là cùng một cái hạng mục, còn có thể hoàn chỉnh tham dự y học kỹ thuật tiên tiến của nước ngoài.

Phụ thân nói: Cam Tuyền vẫn còn con nít, con sao lại cùng hắn làm bừa, hiện tại coi con là người có thể ỷ lại, sau đó đến hai mươi tuổi, thành thực, thích người khác, muốn lập gia đình, lúc ấy hắn hận người cũng không kịp!

Phụ thân còn nói: xuất ngoại, mau nhanh nắm chặt đi, chỉ là đi ra ngoài hai năm, cho các con cơ hội cố gắng quay đầu lại ngắm lại cái gọi là tình yêu, những quyết định tùy tiện kia đến tột cùng có phải là đúng hay không.

Mẫu thân nói: hắn vẫn chưa tới mười tám, từ nhỏ đã dính con, con đây là hại hắn! Hắn cũng ở hại con!

Đêm đó Vương Dục Sâm chung quy là không có thể tìm được Cam Tuyền, điện thoại di động không gọi được, ở một cái thành thị tìm một người nói nghe thì dễ. Trước khi xuất ngoại làm thủ tục rất phiền hà, trước đó Vương Dục Sâm có tìm Cam Tuyền một lần, đưa nhỏ ngủ ngon ở trên lớp học, bị thầy giáo gọi tên mới miễn cưỡng đứng lên. Thời khắc nhìn thấy Vương Dục Sâm trong mắt tràn đầy chán ghét.

Wang Dục Sâm dẫn cậu ra trường, trong lòng nghĩ bàn giao rất nhiều sự tình, lại nhiều thời gian đều nói không hết, không bỏ xuống được tâm tình quá dày đặc, hắn rất sợ mình tùy thời đều sẽ thay đổi: “Cam Tuyền, anh nhất định sẽ trở về.”

“Ai thèm anh trở về.” Cam Tuyền quay đầu ra chỗ khác, một cổ quạt khí..

“Lúc anh trở lại, nếu như trong lòng em còn có anh, anh liền theo đuổi tới được mới thôi, nếu như em... Đã quên anh rồi...” Vương Dục Sâm cúi đầu, trong lòng giãy dụa đến đòi mạng, hắn so với Cam Tuyền lớn hơn năm tuổi, lẽ ra nên thành thực hơn, nhưng chính là điểm ấy không thể vượt qua tuổi tác, trở thành gông xiềng hắn phá không được, không thể qua được. Hắn trước đây vẫn cho rằng những tiết mục có yêu hay không là những ảo tưởng tình yêu ăn no rửng mỡ, nếu yêu dựa vào cái gì mà buông tay dựa vào cái gì mà không nắm chặt đến cùng, nhưng mà bản thân khi trải qua lại thân bất do kỷ.

Cam Tuyền hung hung quay lại đầu, mang theo nước mắt lưng tròng khổ sở: “Anh muốn xuất ngoại anh liền đi, hoặc là liền lưu lại.”

Wang Dục Sâm đem Cam Tuyền ôm vào trong ngực, dùng sức đến muốn đem cậu vỡ vụn: “Em đừng quên anh, tuyệt đối đừng đã quên anh

Wang Dục Sâm chung quy vẫn là bay đi vào đầu năm, mang theo tuyên ngôn biệt ly hung ác của Cam Tuyền, cùng với cuối cùng một khắc đó khổ sở cùng không cam lòng trên mặt đứa nhỏ.

Wang Dục Sâm đi rồi sinh hoạt của Cam Tuyền biến thành không lý tưởng, 12 năm đến trường, trường kỳ hiếm thấy một điểm khởi sắc đã hoàn toàn đánh mất, đã từng có một quãng thời gian, thi vào thành thị nơi Vương Dục Sâm học là một cái kích lệ vô cùng to lớn. Nếu như không phải trước khi trung khảo Vương Dục Sâm giám sát, Cam Tuyền tin tưởng chính mình nhất định bỏ học.

Mãi đến tốt nghiệp trung học, nắm bằng tốt nghiệp, cuộc đời học sinh của Cam Tuyền coi như đi tới đầu. Ném túi sách lên mặt bàn, Cam Tuyền liền kiên quyết đi theo Thường lão đại bắt đầu một phen sinh hoạt khác. Không đói bụng không bị lạnh, cũng không có gì là không được, đánh nhau bị chảy máu cũng coi như là chuyện bình thường. Mấy năm kia là Cam Tuyền trải qua tối lang bạt giang hồ sinh hoạt trong đời, không có chỗ ở cố định, đi đi lại lại, tìm phòng thuê tiện nghi nhất, đương nhiên nếu không tìm được phòng thích hợp thì sẽ ở gần phụ cận chỗ đổ rác, thời điểm bị chủ nhà đuổi ra thì ngủ ở ghế đá công viên, hoặc là tiến thẳng vào quán internet chơi game suốt đêm, ăn bánh mỳ sườn coi như qua một đêm.

Xã hội chung quy cùng trong trường học không giống, bị đánh hơn nhiều, chịu thiệt cũng hơn nhiều, cũng sẽ học được thể nào là xu lợi tránh hại, Cam Tuyền không có cạo sạch sẽ góc cạnh trước đây, nhưng ít ra hiểu được ở thời điểm thích hợp chịu thua xin tha. Sinh hoạt nghiêm khắc hơn nhiều so với Vương Dục Sâm năm đó quần áo cậu thì nguy trang hung tợn, thời điểm đánh người chân chính không chút lưu tình..

Ba năm sau khi Vương Dục Sâm về nước, Cam Tuyền làm bộ không quen biết hắn. Đối với “Họ Vương”, cảm tình Cam Tuyền trở nên phức tạp, không còn là hoàn toàn ỷ lại, nhưng còn tín nhiệm còn sót lại, không còn có thể hoàn toàn không có phòng bị, nhưng một mực nhớ tới hắn từng đã cho ấm áp.

Vương Dục Sâm nhìn hắn một con hoàng mao, một thân kỳ trang dị phục, hồi ức không tự chủ được chạy đến người chính mình đã từng hai lần đi tìm, một lần là hắn mới vừa lên đại học, một lần là hắn năm ba, thời điểm Cam Tuyền bị hắn tìm trong ánh mắt đều là không phản đối như vậy, nhưng chưa bao giờ từng có hờ hững như thời khắc này. Vương Dục Sâm nghĩ, thời gian ba năm, có hay không có thể làm cho Cam Tuyền xác nhận hắn đối với mình rốt cuộc là yêu hay vẫn là ỷ lại, thế nhưng Vương Dục Sâm xác định, xa cách ba năm đã làm phai mờ hết ỷ lại từng không thể tách.

Cam Tuyền hiện tại là hận hắn..

Vương Dục Sâm đương nhiên không hề từ bỏ, nhưng hắn cũng không có hối thúc. Năm đó cùng nhau kiên trì, e sợ hiện tại trong lòng mình vẫn là tràn ngập bất an cùng hoang hoặc, sẽ vẫn ở bên trong tự trách là chính mình mang hồng cẩu rồi. Sau một khoảng thời gian tách ra như thế, hiện tại sẽ đem người đuổi tới tay, để người này liên triết triết để để là của chính mình. Nếu như tách ra chỉ là để tiểu tử trở nên sa đọa, vậy thì, đứng ở bên cạnh mình đi. Dắt vàng trở về, Vương Dục Sâm rất nhanh tìm tới công việc tương đối hài lòng, trên phương diện sự nghiệp không có nỗi lo về sau, tất cả tâm tư của hắn giờ đều đặt ở trên người Cam Tuyền.

Cam Tuyền không sẽ nghe Vương Dục Sâm quản giáo nữa, Vương Dục Sâm chỉ có thể chậm rãi đi làm cậu vui lòng, cũng may loại lấy lòng này xuất phát từ bản năng chân tâm, có thể làm được rất chu toàn. Cam Tuyền thường xuyên xa lánh hắn, thậm chí coi hắn không tồn tại. Vương Dục Sâm rất kiên trì, càng có quyết tâm chậm rãi thấm vào, chăm sóc đến nơi đến chốn, thế nhưng bất ngờ so với Vương Dục Sâm, Cam Tuyền càng không có tính kiên trì.

Ngày đó là Vương Dục Sâm trực ban, bác sĩ phụ trách phòng cấp cứu là hắn cùng với một bác sĩ nam khác, lúc mấy người trẻ tuổi đánh nhau bị thương đưa vào bệnh viện Vương Dục Sâm cũng không có chú ý quá, nhìn thấy bên trong có áo khoác lộ ra một đoàn hoàng mao, trong lòng Vương Dục Sâm mới hốt hoảng.

Vết thương trên người Cam Tuyền từ lâu có thể so với hình xăm, cũ vừa đi mới liền đến, được cũng chỉ là đau đớn về da thịt. Lần này nếu không là chảy quá nhiều máu, cậu cũng sẽ không đồng ý bị đưa đến bệnh viện. Vương Dục Sâm xử lý vết thương cho cậu, nghe cậu tê một tiếng trong lòng mình liền run lên. Băng bó toàn bộ xong, Cam Tuyền trên trán đã phủ một tầng mồ hôi lạnh..

Vương Dục Sâm cẩn thận từng li từng tí vòng tay qua người cậu, lần này Cam Tuyền không tách ra, yên phận ở trong lồng ngực hắn, không động tĩnh một lúc, Cam Tuyền ngủ ở trong lồng ngực hắn.

Sau khi xảy ra sự việc kia hai người ở chung với nhau hiền hòa hơn rất nhiều, đương nhiên đây là cảm giác của bác sĩ Vương. Còn Cam Tuyền lại giải thích: đó là tận dụng, hướng hồ bác sĩ Vương là một người tốt.

Quyết cơm nước sượng băng gạc, Cam Tuyền da mặt dày vô cùng, thế nhưng nhất định không sượng giường, dù cho là tháng ngày ngủ ở công viên. Vương Dục Sâm sau đó mới tìm được quy luật của cậu, tiểu tử sống đến mức rất thắm, hầu như cứ hai ba tháng sẽ đổi chỗ ở một lần, trước khi tìm được nơi ở sẽ theo quy tắc cũ ngủ hai ngày ở công viên. Vương Dục Sâm không miễn cưỡng cậu về nhà cùng mình, thế nhưng đến ngày này, liền mang theo áo khoác cùng bình giữ ấm ấm nước bồi tiếp.

Cam Tuyền tính khí khá là quật cường, nhưng thân thể lại không vậy, ngủ một lúc thân thể lại hướng về phía nguồn nhiệt dựa vào, chính là không có nhiều cơ hội dựa vào kiểu này, bác sĩ Vương rất cực cũng lĩnh hội được cảm giác người yêu trở về trong lồng ngực mình.

Lại nói sau khi Cam Tuyền không lý tưởng vào làm bảo an ở siêu thị nhà Thường lão đại, có cố định thu vào tiền sinh hoạt liền khá hơn rất nhiều, trực tiếp làm cho ái tâm của bác sĩ Vương không có chỗ để dùng. Cam Tuyền lách cách bấm di động trên QQ nhắn tin cho Mỹ Mi, mãi đến tận khi tê tay. Xem, bảo an tháng ngày trải qua khá là dễ chịu. Cam Tuyền ở trong phòng an ninh ngồi đến đau móng, nhìn đám người chen chúc trong siêu thị, nhưng không có ai cùng cậu có quan hệ. Tại sao không chấp nhận Vương Dục Sâm đây? Rõ ràng hắn đã trở về, chỉ cần khẩu khí mềm một chút, là có thể một lần nữa ngọt ngào cùng thoải mái, tại sao lại không chấp nhận?

Cam Tuyền cảm khái một tiếng, đối với mấy người, không đúng, đối với người kia, người chính là chịu không nổi một chút xú oan ức. Dưới công phu học tập liền chịu thua, ở trước mặt người này, nhưng là một mực không cam lòng dùng. Cam Tuyền nhỏ giọng cao su trong miệng ra: đại gia người, muốn truy tiểu gia ta nào có dễ dàng như vậy, tiểu gia ta là người người không muốn liền không muốn, thời điểm muốn liền ngoắc tay liền chiếm được sao?

Bác sĩ Vương hu tình tiến công thể hiện ở mọi phương diện, loại cỡ lớn không được liền đến lặng yên chăm sóc. Hai ngày một nồi canh gà, mỗi tuần một bữa tiệc lớn, mỗi quý đưa lên quần áo giày, tết đến lại thêm tiền lì xì. Cam Tuyền ăn uống ăn mặc thu, chuyện đương nhiên cực kì.

Sau khi Vương Dục Sâm về nước thứ hai là lễ tình nhân, như cũ đưa Cam Tuyền một bao xô cô la lớn, cộng thêm một phong thư tình. Đương nhiên thư tình của bác sĩ Vương Cam Tuyền lại cho là linh tinh, thiệt là phiền.

Lễ tình nhân buổi tối năm giờ, Vương Dục Sâm một mình tới nhà hàng, bút máy tiêu sái viết xuống một cái địa chỉ: "Phiên cậu đem bữa tối tới địa chỉ này, cảm tạ."

Buổi tối ngày 14 tháng hai mưa phùn bay, rơi ở trên người có cổ ôn nhu, bác sĩ Vương lười bụng ô cũng lười lái xe, trở về hơn một năm, cùng Cam Tuyền quan hệ vẫn như gần như xa, hẳn đã hai mươi sáu, tình cảm cùng thân thể chính là đang phá kén mà ra. Bất quá là con đường tự chọn, không oán người được, huống hồ còn làm cho tiểu tử bị liên lụy chịu khổ.

Mới hồi tưởng lại cặp mắt nhiều lần ướt nhẹp kia, điện thoại trong túi quần lại rung lên, vừa lấy ra liền nhìn thấy hai chữ "tiểu gia". Đó là năm đó sau khi hai người thành tình nhân Cam Tuyền đã sửa lại danh hiệu của chính mình. Bác sĩ Vương quả thực hoài nghi mình đang nằm mơ, mừng như điên nửa ngày mới nhận điện thoại, đầu bên kia truyền đến âm thanh thiếu kiên nhẫn: "Họ Vương, bữa tối đã đưa đến, nhưng anh đưa thiếu một đồ."

Thiếu a? Xô cô la, lễ vật, bữa tối dinh dưỡng cùng mỹ vị, còn kém cái gì? "Em không phải không thích hoa sao? Làm sao, năm nay lại muốn?"

"..." Cam Tuyền rít gào, "Anh đưa cho tiểu gia thiếu một người đàn ông!! Một nam nhân cùng nhau ăn cơm!!"

Bác sĩ Vương hiện tại lác lác ngay tại phụ cận phòng thuê nhỏ của Cam Tuyền, vì vậy mà không tới mấy phút liền chạy đến chỗ cần đến, Cam Tuyền ra mở cửa liền không quay đầu lại, sờ sờ mó mó cũng không bận bịu cái gì nhưng thủy chung cũng không nhìn Vương Dục Sâm một lần. Vương Dục Sâm đỏ khóc đỏ cười. Cam Tuyền lườm hắn một cái, như thể nữ vương: "Ăn cơm."

"Ừm." Bác sĩ Vương nghe lời gật đầu, vừa muốn ngồi xuống liền bị thưởng một trận rít gào: "Y phục của anh đều ướt, TMD, anh cũng không biết trời mưa phải bung dù sao?"

Vương Dục Sâm ôn nhu cười, năm đó chính mình cũng ở trong hành lang đem đứa nhỏ toàn thân ướt đầm kiếm trở về nhà, từ đó liền làm người giám hộ của cậu.

"Anh là đồ ngốc a, cười cái gì mà cười?" Cam Tuyền không rõ vì sao, nhưng rất hồi hộp đẩy Vương Dục Sâm vào phòng tắm, căn phòng nhỏ Cam Tuyền thêm có phòng tắm riêng là tốt lắm rồi, điều kiện cũng không phải đơn sơ bình thường, thể nhưng bác sĩ Vương tắm đến vô cùng phấn khởi. Sau khi tắm nước nóng ra ngoài tâm tình của bác sĩ Vương đặc biệt tốt, Cam Tuyền mang theo quần áo ngồi xổm ở cửa, nhìn thấy bác sĩ Vương quần khăn tắm liền ném qua: "Điều hòa nhà tôi không góp sức, nhanh mặc vào đi."

Vương Dục Sâm đang mồm nói cho Cam Tuyền quần áo của cậu mình nhất định xuyên không được, nhưng nhìn kĩ mới phát hiện ra đây căn bản là y phục của chính mình, áo lông áo khoát quần, đều là Cam Tuyền dứt khoát cướp đoạt đi từ thời đại học. Vương Dục Sâm đột nhiên ôm chặt lấy người yêu, Cam Tuyền tới tới lui lui dọn nhà nhiều lần như vậy, thậm chí trong lúc không có chỗ ở phải lưu lạc đầu đường nhiều lần, nhưng mà mấy bộ quần áo lấy từ nơi hắn, cậu vẫn mang theo bên người không hề bị mất đi.

Cam Tuyền đẩy hắn: "Đói bụng, ăn cơm."

Vương Dục Sâm nhìn quanh thiết bị đơn sơ trong căn phòng một chút, không có tủ lạnh không có nhà bếp, chỉ có một đồ vật to lớn đóng công năng như điều hòa nhưng không thổi ra một tí gió nào: "Cam Tuyền,

đến ở cùng anh đi.”

Cam Tuyền không để ý tới hân, cúi đầu uống canh xương sườn hầm ngô.

Vương Dục Sâm đi tới bên người cậu, đem người ôm vào trong lồng ngực: “Ở cùng anh có được hay không?”

Cam Tuyền nuốt ngụm canh trong miệng xuống, trần mặc một lúc rồi ngẩng đầu: “Anh còn sẽ rời đi tôi sao?”

“Sẽ không, ” Vương Dục Sâm mềm nhẹ hôn môi cậu, mang theo run rẩy ôn nhu cùng quý trọng, “Cũng sẽ không bao giờ.”

Khóe mắt cùng đuôi lông mày của Cam Tuyền đều hiện ra nét thô bạo: “Không thể để tôi đói bụng, không được để tôi lạnh, không thể ức hiếp tôi, không được chọc tôi thương tâm tức giận, tiểu gia...Mới ở cùng anh.”

33. Chương 33: Phiên Ngoại 6

Cam Tuyền dọn nhà rất đơn giản, bởi vì chuyển quá quá nhiều lần, quen cửa quen nẻo. Một cái rương hành lý đơn giản, thêm một cái ba lô nhỏ là xong. Vương Dục Sâm đem bộ quần áo từng là của mình giờ thành của Cam Tuyền hôm trước mặc trả lại cho cậu, Cam Tuyền liền để trong rương hành lý rồi chuyển đến nhà mới.

Vương Dục Sâm vì Cam Tuyền đem phòng khách thiết kế lại một lần nữa, mua giường mới cùng một cái TV nhỏ, còn bổ thêm vào một cái máy tính, cả phòng tuy nhỏ, nhưng nhìn qua lại ấm áp, đối với Cam Tuyền là người chưa từng có căn phòng của mình mà nói, nhiều thêm một tầng chân thật.

Cam Tuyền lăn hai vòng trên chiếc giường mới của mình, chưa hết thòm thèm, mời bác sĩ Vương: “Anh có tới hay không?”

Vương Dục Sâm đương nhiên theo nằm trên đó, Cam Tuyền lăn nửa vòng liền vào luôn lồng ngực của Vương Dục Sâm, bác sĩ Vương cười đến mặt mày đều loàn loàn: “Em khi còn bé chính là núp trong lồng ngực anh ngủ như thế.”

Bác sĩ Vương vốn là nghĩ đến tâm tư của Cam Tuyền, lo lắng nóng vội mới sắp xếp một gian phòng độc lập mang tính tượng trưng. Trên thực tế hẳn đương nhiên muốn có thể ôm người yêu ngủ. Nhưng mà tình huống bây giờ... Cam Tuyền ngủ trưa cũng phải ngủ trong ngực hẳn, có phải là... liền không cần lo lắng nhiều như vậy không?

Buổi tối hôm đó bác sĩ Vương nói một cách uyển chuyển mời Cam Tuyền ngủ ở phòng chính, Cam Tuyền lại ở trên giường mình đuổi chân: “Không đi, tiểu gia liền muốn cái giường này.” Bác sĩ Vương cho là mình bị cự tuyệt, chính là bởi vì trước khi hỏi đã mang theo một chút kì vọng, hỏi xong liền càng thêm thất vọng, thất vọng bác sĩ Vương nằm ở trên giường lớn trống rỗng, vợ ngủ ngay sát vách, nhưng là một mực ôm không được.

Di động ở tủ đầu giường rung lên, Vương Dục Sâm mò tới nhìn một chút: tôi khẳng định giường này của tôi so với giường của anh còn thoải mái hơn, anh có tin hay không?

Không tin cũng phải tin a, bác sĩ Vương động thân một cái liền từ phòng ngủ của mình chạy trốn ra ngoài, tiến vào ổ chăn của Cam Tuyền, hai người chen trên cái giường không tính là quá lớn. May mà từ xưa đến nay đều quen ôm nhau ngủ, ngược lại không có cảm giác chen chúc khó chịu.

Mãi đến tháng năm, tính ra Cam Tuyền làm bảo an công tác kia tốt xấu gì cũng đã hơn nửa năm, thu vào bình thường cũng miễn cưỡng có thể ăn no, thế nhưng có bác sĩ Vương trợ giúp. Vương Dục Sâm trước đây còn tình cờ nhắc đến để Cam Tuyền học cái ngành học kĩ thuật, nhưng sau khi đem người đuổi tới tay liền không nhắc đến nữa. Đứa nhỏ ỷ lại hẳn chừng mười năm, hẳn không ngại thậm chí hi vọng có thể tiếp tục bị ỷ lại.

Thời tiết dần dần nóng lên mưa dần dần nhiều hơn. Mắt thấy đã tới thời điểm thay ca, Cam Tuyền dọn dẹp một chút báo chí trong tay cùng mấy cái túi đóng gói, thay đổi đồng phục bảo an liền đi ra ngoài, thời điểm đi qua quầy tính tiền cô nương thu phí hô qua: “Tiểu Cam anh chàng đẹp trai tan tầm rồi?”

“Tan rồi tan rồi.” Cam Tuyền phất tay chào, thân thủ linh hoạt lên đến cửa siêu thị, lại bị người kéo lại: “Bên này.” Hai tay Cam Tuyền dứt vào túi quần đi phía sau bác sĩ Vương, trên đường chào hỏi không ít bảo an đồng nghiệp: “Cam Tuyền, bằng hữu của em?” Cam Tuyền khoát khoát tay chỉ: “Quản gia công nhà ta.” Vương Dục Sâm cười gật gù, đem bóng người đi phía sau mình kéo đến bên người mình: “Trời mưa, tới đón em tan tầm.”

Xe của Vương Dục Sâm chính là dùng tiền mua, thực dụng nhưng không xa hoa, Cam Tuyền nhìn xe mới nhớ tới nhà Vương Dục Sâm hình như cũng là vay tiền mua. Vương gia cha mẹ bắt đầu bỏ mặc hai người, không quản hai người, cũng không có khả năng dùng cái chết để ép bức. Cam Tuyền theo lên xe, Vương Dục Sâm mang cậu tới một nhà hàng mới mở, bề ngoài thiết kế đến mức rất khác biệt, hoàn cảnh bên trong cũng rất tốt.

Cam Tuyền rót gần nửa chén rượu, rót một chén trà cho mình, bác sĩ Vương cầm chén trà lên nhẹ nhàng chạm vào chén rượu của Cam Tuyền, “Chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

“Khốn khiếp khốn khiếp khốn khiếp,” Cam Tuyền rất bất mãn, nói thế nào thì nói lời này cũng nên lưu cho mình trước tiên nói a, Vương Dục Sâm quá vô sỉ, “Anh tại sao có thể như vậy!”

” Sinh nhật anh em liền hướng về anh gọi khốn khiếp?” Bác sĩ Vương thả cái chén xuống, có chút oan ức.

“Sinh nhật vui vẻ mà.” Cam Tuyền nâng cốc uống một hơi cạn sạch, phiền phiền nhiễu nhiễu mà đem quà sinh nhật đẩy đến trước mặt Vương Dục Sâm. Bác sĩ Vương nhìn hộp quà khéo léo trước mặt, tò mò xem xét Cam Tuyền một chút, nhưng tay không hề động: “Cam Tuyền, anh có thể hay không xin đổi cái lễ vật?”

“Đổi cái gì?” Cho cái lễ vật là tốt lắm rồi, còn dám chọn lựa..

Ngón trỏ tay phải bác sĩ Vương khoát lên trên ngón trỏ tai trái, nhẹ nhàng sụt sụt: “Đêm nay... Thị tằm đi.” (beta: ủa =))))))

Cam Tuyền không lên tiếng, cúi đầu ăn đồ ăn. Bữa cơm tối nay mấy trăm khối, Cam Tuyền một bên chờ Vương Dục Sâm quẹt thẻ tính tiền, nghĩ đến chính mình mỗi tháng lương thấp hơn cũng bất quá hai ngàn.

Lễ vật của Cam Tuyền Vương Dục Sâm đương nhiên thu hồi, giá tiền của hộp quà cũng coi như bằng tiền lương một tháng của cậu..

Bác sĩ Vương đem mình thẻ từ cùng điện thoại di động di động cũ móc ra, cái điện thoại di động cũ kia mặt ngoài đã sắc thái loang lổ, sử dụng sáu, bảy năm, lại cùng Vương Dục Sâm từng ra nước ngoài về nước rồi cục bị đào thải. Cam Tuyền xoa một chút miệng: “Điện thoại di động trước đây anh mua cho em, em không vứt, thời điểm đánh nhau bị người ta dẫm nát.” Khi đó Vương Dục Sâm đã xuất ngoại, cái điện thoại di động kia nát thánh tắng mảnh, chỉ có thể dùng một cái hộp nhỏ để đựng, dọn nhà mấy lần cuối cùng đã mất. Điện thoại tình nhân năm đó mất thật quá tàn nhẫn, may mà chủ nhân điện thoại gương vỡ lại lành.

Đêm đó Cam Tuyền bị lôi vào phòng ngủ chính, Vương Dục Sâm xâm chiếm đến mức rất ôn nhu, nhưng Cam Tuyền khóc đến rất thê thảm. Cảm xúc mãnh liệt đến muộn quá lâu nhiều lần nhắc nhở Cam Tuyền sinh nhật mười tám tuổi đêm đó bạo phát phần nộ cùng thương tâm. Vương Dục Sâm tiến vào thân thể cậu, phẳng phất đem oán hận nhiều năm trong nội tâm cậu trút bỏ. Cam Tuyền nhớ tới thuốc bôi trơn chính mình từng giẫm nát, khi đó chờ mong bị Vương Dục Sâm tàn phá, mỗi lần nhớ đến hồi ức của hai người rồi cục cũng trở nên hồ hững.

Ngày thứ hai Cam Tuyền xin nghỉ, đang oa bên trong chặn nhìn bác sĩ Vương đang mặc quần áo muốn đi làm. Rất giống sắc lang ăn no căng điều liền phải mông một cái tránh đi.

“Em nói,” Cam Tuyền hơi co lại đầu, “Em đi học chút chuyện làm đi.”

“Rất cục nghĩ thông suốt?” Bác sĩ Vương kinh ngạc quay đầu lại, “Kỳ thực... Em yêu thích không lý tưởng liền cứ thế đi, không đối bụng em.”

Cam Tuyền lắc đầu một cái: “Sau đó chờ anh già rồi các loại, còn phải dựa vào em dưỡng anh.” Không cần thận liên đem hứa hẹn hứa đến già.

Cuối cùng Vương Dục Sâm đem Cam Tuyền đưa đến một trường dạy nấu ăn, Cam Tuyền khung xương thiên về tinh tế, khí lực đúng là ở bên trong quyền cước văng lai rèn luyện không sai, lúc này chính mình trong lòng muốn học chút bản lãnh, tự nhiên rất giống sự việc. Vương Dục Sâm tính toán tài khoản ra vào của chính mình, cũng không tệ lắm, chỉ ít trong vòng mười năm có hi vọng giúp Cam Tuyền mở cái quán cơm nhỏ.

Trên thực tế Cam Tuyền làm thêm ở quán cơm ba năm, ngay sau đó tai phụ cận một trường đại học nào đó ở một tiệm cơm nhỏ, cung cấp cơm mì phổ cùng mấy món xào đơn giản, lúc đầu chỉ là mình cùng hai người học đồ khác xào rau, trong cửa hàng lại thuê thêm một tiểu cô nương phụ trách phục vụ, còn bê mâm rửa chén thì cho mấy học sinh gia cảnh nghèo khó làm công.

Vương Dục Sâm ở phương diện này quả thực có thể nói là dung túng, chỉ cần Cam Tuyền cao hứng, hẳn là cần bản sẽ không chú ý đến vài đồng tiền lời của cậu. Nhưng mà ngoài hẳn dự liệu chính là, cái kia quán cơm nhỏ của Cam Tuyền bởi vì lợi ích thực tế lại mỹ vị, được đến giáo sư cùng toàn thể học sinh đến thăm, lợi nhuận cũng không tệ lắm.

Đêm đông nhà hàng đóng cửa sớm, khách hàng cuối cùng cũng rời đi, Cam Tuyền đi rửa tay. Bàn tay nằm đó chỉ có thể đánh nhau hút thuốc nay đã nhiễm đầy mỡ, bác sĩ Vương bảo làm sao lại dưỡng đến thế nào cũng không thấy khởi sắc, sau đó thẳng thắn từ bỏ. Ngược lại bác sĩ Vương tự mình không chê cũng không có ai khác ghét bỏ. Tiểu đệ làm thêm cùng cô nương phục vụ gần đây hay đi cùng nhau, Cam Tuyền cũng lười can thiệp, tùy ý bọn họ nghỉ sớm. Loại khí trời này, về nhà sớm một chút là tâm nguyện của mỗi người.

Cửa tiệm cọt kẹt một tiếng bị mở ra, nam nhân mặc áo choàng gió đen đứng ở nơi đó hướng cậu cười, Cam Tuyền đem đồng phục làm việc trên người cởi xuống, cũng đi bộ tới: “Được rồi, tắt đèn khóa cửa là được.”

Vương Dục Sâm kéo qua hai tay của cậu ủ ở trong túi tiền của mình, hai người ủng cùng nhau hướng bãi đỗ xe phụ cận đi đến.

“Này.”

“Hả?”

“Em ngày hôm nay gặp phải một đám tiểu cô nương ở sau lưng đối với em chỉ chỉ chỗ chỗ.” “Tiểu cô nương? Em có thể đừng tìm người đánh nhau a.”

“Anh biến đi, tiểu gia làm sao cùng nữ sinh đánh. Phi phi, tiểu gia đã không đánh nhau rất nhiều năm.”

“Biết em đã rửa tay gác kiếm. Các nàng nói em cái gì?”

“... Tiểu thụ nhảy nhót tưng bừng...”

“Phốc.”

“Anh cười cái gì a, anh cũng có phần.”

“Nói anh cái gì?”

“... Tiểu công ôn nhu phúc hắc.”

“Ha ha.”

“Đắc ý cái gì a, anh nơi nào phúc hắc, rõ ràng là da mặt dày như da trâu.”

“Được được, nói anh thê nô là chuẩn xác nhất, ai ai đừng đập anh a, tê —— Cam Tuyền người không phải đã lui ra giang hồ à!”

“... Tiểu gia không ở giang hồ, anh còn ở môn hạ em!”

“A, chưởng môn dưới chân lưu tình!”

Tác giả có lời muốn nói: chưởng môn khách mời! Cuối cùng đem phiên ngoại viết xong???? Để vậy ai ai nói cà rốt don canh thịt, thẳng thắn thanh thủy toán rồi?? o??

Toàn Văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-tieu-tam>